

Het Licht van Eenheid

Uit het Engels vertaald door Teréz Stolze

Alles is Eenheid
en
Eenheid is Licht

Het
Licht
van
Eenheid

Llewellyn Vaughan-Lee

The Golden Sufi Center

Eerste druk in de Verenigde Staten van Amerika in 2003
The Golden Sufi Center
P.O.Box 428, Inverness, Californië 94937 USA

Oorspronkelijke title: Light of Oneness
Llewellyn Vaughan-Lee
© 2003 van The Golden Sufi Center

© 2004 Nederlandse vertaling door Teréz Stolze

Zonder schriftelijke toestemming mag niets verveelvoudigd worden
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Informatie te verkrijgen bij:
Teréz Stolze
Eikendreef 82
6581 PG Malden
Email: terezstolze@hetnet.nl

Inhoud

I	ntroductie....	11			
H	et L	icht van E	enheid....	21	
D	e W	ereld W	akker M	aken....	33
D	e V	erbinding van H	et L	even....	53
R	eflecties van H	et L	icht....	69	
K	rachten van D	uisternis....	89		
V	rijheid....	105			
V	rede....	121			
D	e E	nergie van M	aterie....	134	
N	iet-Z	ijn en Z	ijn....	154	
H	et A	rchetype van de N	ieuwe T	ijd....	170
N	oten....	173			
B	ibliografie....	177			
I	nformatie	179			

*De
Lamp
Van het
Goddelijke Licht
Is in de harten van hen
Die geloven in de
Eenheid van God...
Door middel van het
Goddelijke Licht
Wordt
Het hart
Gepolijst
Zodat het als een gepolijste spiegel schijnt.
Wanneer het een spiegel wordt kan men
De reflectie van de bestaande dingen
En de reflectie van het
Koninkrijk van God zien
Zoals het werkelijk is.*

At-Tirmidhi

VOORWOORD

In dit boek wordt, in een poging de continuïteit en eenvoud van de tekst te behouden, God, de Grote Geliefde als Hij aangeduid. Natuurlijk is de Absolute mannelijk noch vrouwelijk. Zoals Het een mannelijke kant heeft, heeft Het een ontzagwekkend vrouwelijk aspect.

Introductie

*Gisteren zag ik de Eeuwigheid
Als een grote Ring van puur en oneindig licht.*

Henry Vaughan

BEWUSTZIJN VAN EENHEID

We staan aan de rand van een nieuwe tijd, waar vele dingen die we nooit voor denkbaar hielden, eindelijk mogelijk zijn. Velen van ons voelen deze mogelijkheden, maar weten niet hoe we ze in ons leven en dat van onze wereld kunnen helpen manifesteren. Maar onderdeel van de evolutie van de mensheid is het onthullen van kennis. Wanneer ons de mogelijkheid gegeven wordt om een stap te zetten, wordt ons ook de kennis die daarvoor nodig is gegeven.

Een bewustzijn van eenheid, een besef van de eenheid van het leven is de volgende stap in onze collectieve evolutie. Het licht van eenheid dat nu om ons heen aanwezig is, bevat de noodzakelijke kennis om deze nieuwe tijd binnen te gaan. Om open voor deze kennis te zijn, en in dit bewustzijn van eenheid te komen, moeten we de dynamiek van dualiteit, die ons voorgaande tijdperk gevormd heeft, verlaten.

De dynamiek van eenheid is heel anders dan de dynamiek van dualiteit en afscheiding. Dat wij van God gescheiden zijn was primair een religieus stempel. Dat wij gescheiden zijn van de natuur heeft onze relatie met het ecosysteem bepaald. Dat wij gescheiden zijn van elkaar was het fundament van onze politieke, juridische en sociale systemen. De dynamiek van dualiteit heeft onze wereld in conflicten en patronen van oppositie vastgezet. Kunnen we ontsnappen aan het ritueel

van conflicten? Kunnen we herkennen dat het leven geen vechten hoeft te zijn? Kunnen we ons veroorloven met elkaar en met de natuur te blijven vechten? Er komt een ander archetype in de collectieve psyche van de mensheid tevoorschijn, een archetype dat niet door de constellatie van tegenstellingen wordt bepaald.

Deze heroriëntatie naar een levend inzicht van eenheid biedt ons de mogelijkheid van de vereniging van binnen en buiten, van de ene en de velen. Innerlijk en uiterlijk leven kunnen meer verbonden raken, het individu en het geheel bewuster afstemmen. De energie die te gericht is op het beeld van individuele spirituele vooruitgang kan aan het leven, waar zij verschrikkelijk nodig is, terug gegeven worden. De wereld heeft onze spirituele aandacht nodig; het geheel moet gevoed worden vanuit het hart van de mysticus. Het leven is geen probleem om op te lossen. Het is een levend organisme dat God eert en zich ontwikkelt om te overleven. Alleen wanneer we het spirituele en het fysieke samenbrengen kunnen we volledig deelnemen aan wat er met ons en onze wereld gebeurt. En alleen met onze participatie kan de wereld zelf levend worden met een nieuwe eigenschap van vrede voorbij tegenstellingen, een vrijheid die niet afhankelijk is van machtsdynamica, en een liefde die stroomt waar zij nodig is, de planeet met goddelijke aanwezigheid onderhoudend.

Eén van de meest urgente behoeften van deze tijd is om de schijnbare tegenstelling van geest en materie te verenigen. Dit zal het mogelijk maken de magie, eigen aan materie, de spirituele potentie van materie te wekken en de wereld helpen veranderen. Maar dit kan alleen plaats vinden door het bewustzijn van eenheid. De constellatie van tegenstellingen die geest en materie hebben gepolariseerd is gevaarlijker dan de uiterlijke strijd die we gestreden hebben. Zij ontkent het leven een vitale kracht. Het leven heeft deze kracht, deze magie, nodig om te ontwikkelen. Zonder dit stagneert het

leven; de veranderingen die in de innerlijke wereld plaats vinden zullen niet tot leven komen. De fysieke wereld zal slechts de woestijn van onze materiele cultuur weerspiegelen.

De toegang tot deze magie wordt vastgehouden in het bewustzijn van de mens. Maar dit zijn we vergeten. We hebben zelfs de rol van de mens, zijnde de hoeder van de planeet alleen op een fysiek niveau begrepen. We zijn als ouders die denken dat ons kind alleen voeding en kleding, en geen liefde, zorg of onderwijs, nodig heeft. De planeet is een dansende schepping van geest en materie, draaiend op een as van liefde. Zij heeft energiecentra, krachtplaatsen, die wakker gemaakt moeten worden, die met liefde verzorgd moeten worden.

Kunnen we de houding, die tegenstellingen, die conflicten scheppen, achterlaten, en in plaats daarvan open staan voor de mogelijkheid van de tegenstellingen om zich te verenigen? Als we dat kunnen dan zijn we afgestemd op wat er gaande is. En dan kunnen we deel nemen aan de wijze waarop geest en materie samenkomen. Het tijdperk van strijdende broeders is voorbij – haar dynamiek van winnen en verliezen is over. We moeten nu een paradigma verwelkomen waarin bewustzijn geen tegenstellingen constelleert maar hun diepere vereniging herkent. Alleen dan kunnen de elementen die deze nieuwe manier van zijn bevatten, tot leven komen.

HET HART VAN DE WERELD WAKKER MAKEN

In iedere fase van de evolutie wordt ons de toegang tot de energie van een hoger niveau gegeven. Zo werkt de evolutie. We kennen dit van onze individuele reis: iedere werkelijke fase op het pad opent de deur naar een ander niveau van begrip, naar een diepere energie. Dit geldt ook voor de evolutie van de mensheid. Wanneer er een nieuwe energie en een nieuw niveau van bewustzijn aan de mensheid gegeven

wordt, is het paradigma van het voorbije tijdperk niet langer geschikt. Dit kan onzekerheid en een reactie voor wat nieuw is veroorzaken, maar dat is van voorbijgaande aard. Wat van belang is, is dat we de energie die gegeven wordt verwelkomen en leren hoe we ermee moeten werken. Het echte gevaar is dat we de gelegenheid die op het moment van overgang komt, voorbij laten gaan.

In iedere echte overgangstijd wordt er hulp vanuit de innerlijke wereld gegeven. Dit is het meest duidelijk in de tijd voor de dood, wanneer het individu uitstel wordt verleend om dat wat onvoltooid was in haar innerlijk en uiterlijk leven, op te lossen. Hoe we ons laten helpen is altijd een kwestie van keuze.

In onze huidige hachelijke wereld situatie is de hulp aanwezig, maar omdat we ons zo lang afgekeerd hebben van de innerlijke wereld, weten we niet hoe we er binnen moeten gaan. De helpers van de mensheid moeten hard werken om de energievelden in het menselijke bewustzijn en die van de planeet te openen, zodat deze hulp kan stromen waar zij nodig is. Zij moeten om de patronen van collectieve weerstand heen werken omdat er geen tijd is om op deze patronen in te gaan.

Het uitstel dat op dit moment gegeven wordt is niet geïnteresseerd in persoonlijke ontwikkeling. Het is niet bezorgd om individueel welzijn. Haar doel is om de energiekanalen te openen die er in onze psyche en ons collectieve bewustzijn zijn en helpen het hart van de wereld te wekken. We zijn zo op onszelf gericht dat we vergeten zijn wat altijd waar is, dat de wereld zelf een hogere natuur heeft, en dat we onderdeel zijn van deze grotere werkelijkheid. Deze waarheid werd lang geleden uitgedrukt in de *Upanishads*:

Datgene wat de volmaakte essentie is – heeft deze hele wereld als ziel. Dat is de Werkelijkheid. Dat is het Zelf.²

Wanneer er iemand sterft zijn de poorten van de genade open. Wanneer de persoon de volgende fase van de reis is binnen gegaan wordt er andere hulp gegeven, maar de mogelijkheden die voor de dood waren gegeven, bestaan niet meer. Dit geldt ook voor de wereldwijde overgang van deze tijd. Als er een bepaald werk nu gedaan wordt zal het de hele cyclus van het volgende tijdperk beïnvloeden. Daarom is de behoefte van deze tijd zo dringend. De energie is zo spoedeisend omdat zij alleen binnen een bepaald tijdsbestek kan werken. Als dit werk niet binnen de volgende paar jaar gedaan wordt, zal het niet gedaan worden. De overgang naar het volgende tijdperk zal op een lager niveau plaats vinden.

We moeten weten dat de hulp er is en we moeten leren hoe ermee te werken. Een nieuwe energie van eenheid, een nieuwe kwaliteit van liefde is al aanwezig in het dagelijkse leven. Maar dit is slechts het begin. Er worden andere kwaliteiten toegankelijk gemaakt en zij kunnen direct op het collectief afgestemd worden. Eén van deze kwaliteiten is de vrede die tot de ziel behoort, een vrede die niet voortkomt uit de oplossing van conflicten omdat zij niet tot tegenstellingen behoort. Dit is geen vrede die bedreigd wordt door de dynamische wisselwerking tussen tegenstellingen of door veranderingen. Zij kan harmonie en begrip brengen terwijl zij ook rekening houdt met misverstand en wanklank die tot onze menselijke ervaring horen. Het is een vrede, onze eigen goddelijke natuur, die God toebehoort. Zij wordt gegeven en niet door macht opgelegd.

Hoe helpen we deze kwaliteiten in het leven te brengen? We zijn vergeten dat de mens een microkosmos van het geheel is, dat alle niveaus van de werkelijkheid binnen in ons hart, dat niet gescheiden is van het hart van de wereld, elkaar doordringen. Zoals ons hart ontwaken kan en onze goddelijke natuur kennen kan, zo ook kan het hart van de wereld wakker worden en haar eigen God toebehoren gaan herkennen. We hoeven alleen ons hart te wenden naar wat echt is en met

deze kennis in de wereld leven. Een hart afgestemd op liefde, opgegaan in eenheid zal het leven daar omheen meer beïnvloeden dan we weten.

SPIRITUEEL WERK

Spiritueel werk heeft vele verschillende vormen. Innerlijke zuivering is een belangrijke voorbereiding, die het veranderen van de patronen van onze gedragingen en het onszelf bevrijden van de attitudes en reacties die met onze verlangens interfereren, inhoudt. Psychologisch werk – de “schaduw”, het onderdrukte, de afgewezen en niet erkende delen van onze psyche moeten we aangaan: onze wonden accepteren, en onze psychologische dynamiek en conditioneringpatronen transformeren. Alleen wanneer we een zekere mate van innerlijke harmonie en leegte hebben verworven kunnen we de stem van ons hogere Zelf horen, en leren discrimineren tussen innerlijke leiding en wensen van het ego.

Door spiritueel werk ontwikkelen we ook de eigenschappen die we op het pad nodig hebben, zelfdiscipline, geduld en volharding bijvoorbeeld. Door het werken aan onze spirituele oefeningen zoals meditatie en herinneringen leren we de *mind* rustig te maken en aandachtig te zijn voor de behoeften van het goddelijke in ons innerlijk en uiterlijk leven. We leren ook onze negatieve eigenschappen, zoals boosheid, hebzucht en oordelen de baas te worden. Door dit werk zijn we beter in staat ons af te stemmen op onze hogere natuur, en haar eigenschappen in ons dagelijks leven te leven. We brengen onze onbaatzuchtigheid, bewustzijn, barmhartigheid, discriminatie en andere eigenschappen in ons gezin en op het werk, en transformeren zowel onszelf als onze omgeving. Om in overeenstemming met onze hogere principes te midden van

de uiterlijke wereld met haar afleiding en haar eisen te leven is een volledige dagtaak.

De spirituele reiziger geeft zichzelf aan dit innerlijke werk en deze uiterlijke dienstbaarheid. De Soefi's staan bekend als de 'slaven van de Ene en de dienaren van de velen.' Wij dragen bij aan de uiterlijke wereld waar we geroepen worden, door eenvoudige handelingen van barmhartigheid of door meer bepaald werk en helpen hen in nood. We helpen hen in onze spirituele gemeenschap en in ons dagelijks leven. We leren altijd aandacht te hebben voor de behoeften van onze Geliefde in welke vorm Hij ook verschijnt.

Er is nog een dimensie van spiritueel werk dat tot nu toe voor een belangrijk deel verborgen was, slechts bekend bij ingewijden. Dit is het werk dat gedaan is door individuen en spirituele groepen op de innerlijke niveaus, de mensheid helpend van binnenuit. Zoals een mens omgeven is door een aura van licht en energie, is de wereld ook omgeven door een structuur van licht. De balans van de energie in deze structuur helpt het leven op de planeet handhaven. Mystici hebben altijd met dit net van licht gewerkt, bijvoorbeeld door het weerspiegelen van licht waar te veel duisternis is, of door een ruimte van bewuste herinnering te behouden, die genade toestaat de wereld in te stromen.

Na de gevolgen van terroristische aanslagen op 11 september was dit werk bijna tastbaar, toen individuen en groepen over de hele wereld mediteerden en baden, het innerlijke weefsel dat verscheurd was door de gewelddadigheden van deze tragedie hielpen herstellen. Men kon het beschermende omhulsel van liefde en toewijding dat geschapen werd door alle zielen die bij dit werk betrokken waren, voelen.

Spirituele groepen en individuen hebben altijd al gewerkt met de innerlijke sferen, liefde en licht brengend waar dat nodig was. Door hun gebeden, toewijdingen en andere oefeningen werkten zij wetend of niet wetend. Van oudsher

zorgen Zijn minnaars en de *awliyâ*, de vrienden van God voor het welzijn van de wereld, “houden de wacht óp en voor de wereld.” Veel spiritueel werk vindt plaats op het niveau van de ziel; waar het verhuld is voor het dagelijkse bewustzijn, zelfs voor hen die erbij betrokken zijn. Het is moeilijk voor de *mind* om de niveaus van de werkelijkheid voorbij haar onmiddellijke waarneming te begrijpen, en het is vaak het beste voor het ego niet te weten wat we doen. Opgeblazenheid is een constant gevaar in dit werk.

Er is nu echter een noodzaak voor reizigers om iets van wat er gaande is op de innerlijke niveaus, te weten. In het Westen hebben we spiritueel werk te veel geïdentificeerd met onze innerlijke reis of uiterlijke handelingen van dienstbaarheid. We moeten weten dat we onderdeel zijn van een netwerk van mystici die de wereld helpen levend te worden met liefde, die van binnenuit werken om een wereld die geschonden is door materialisme en vergetelheid, te bevrijden.

Gedurende de laatste decennia begon zich een net van licht, gemaakt door de minnaars van God, rondom de wereld te vormen. Toen ik dat voor het eerst zag was ik vol ontzag door haar schoonheid en doel. Ik schreef:

De draaiende harten van de minnaars van God vormen de kaart gemaakt van punten licht..... In deze tijd worden Zijn minnaars over de planeet geplaatst. Sommigen zijn al geplaatst. Sommigen bewegen zich naar fysieke locaties terwijl bij anderen hun hart wakker gemaakt wordt voor dit verborgen doel. Deze kaart ontvouwt zich langzaam en op sommige belangrijke plaatsen vormen minnaars clusters punten van licht. Bepaalde spirituele groepen zijn of worden gevormd om deze clusters te beheren als dynamische centra van licht.

Wanneer deze kaart van licht volledig rondom de wereld is ontvouwd zal zij in staat zijn de energiestructuur van de

planeet te omvatten en te transformeren. Zij heeft de mogelijkheid om de verbinding te zijn die de wereldziel, de *anima mundi*, toestaat doordrenkt te worden met een hoger bewustzijn. De harten van Zijn minnaars vormen deels het verborgen hart van de wereld. Omdat deze kaart zich ontvouwt, kunnen hun draaiende harten het hart van de wereld openen. In de kosmische tijd wordt de planeet nu afgestemd op haar innerlijke bron, de wereld toestaand bezielde te raken met een bepaalde kosmische energie die de evolutie van deze planeet ingrijpend kan versnellen. Als het hart van de wereld zich opent kan zij deze frequentie van kosmische energie ontvangen en haar direct in de harten van de mensen plaatsen. Dit zou het menselijke leven meer kunnen veranderen dan we ons voor kunnen stellen. Het is om deze opening van het hart te helpen, dat er zo veel oude zielen geïncarneerd zijn en in deze tijd samen werken.³

Door de jaren heen is dit net van licht en liefde meer afgebakend, meer verstrengeld, en heeft meer van de planeet bedekt. Voor iedere echte en blijvende spirituele transformatie of ontwaken, moet er eerst een innerlijke container gecreëerd worden. Dit net van licht is de innerlijke container voor het bewustzijn van de toekomst, een bewustzijn van eenheid dat aan de mensheid gegeven wordt.⁴ De container voor dit ontwaken is gecreëerd, maar de dynamische eenheidsenergie moet in het collectief gebracht worden. Het net van licht moet naar de aarde gebracht worden, omsloten door de fysieke structuur van de planeet. Vrouwen moeten een speciale rol in dit werk verrichten, omdat hun lichaam een bepaalde kracht bevat die geest en materie verenigt. Dit creatieve principe laat het innerlijk op natuurlijke wijze naar het uiterlijk stromen, voedend wat vergeten was met het licht en de liefde van het goddelijke.

Het Licht van Eenheid beschrijft iets over hoe de mysticus in de innerlijke wereld werkt, het licht van eenheid gebruikend om de oude patronen te transformeren en een

nieuw besef in het collectief te brengen. Het is een beschrijving van een innerlijk landschap dat ongewoon kan lijken, maar echt is. Dit is geen handboek over hoe de eenheid binnen te gaan of hoe op de innerlijke niveaus te werken. We worden altijd van binnenuit in dit werk geholpen; de kennis wordt van hart tot hart, van ziel tot ziel gegeven. Maar het kan behulpzaam zijn te weten dat dit werk plaats vindt, dat er een nieuw bewustzijn toegankelijk gemaakt wordt dat het leven kan transformeren voorbij onze denkbeelden. Het kan een deur openen voor een andere horizon, ons inzicht over spiritueel werk en het potentieel voor wereldwijde transformatie vergroten, en zo het ons mogelijk maken om op een manier die tot nu toe onbekend was, deel te nemen.

Centraal in onze overgangstijd is de behoefte om meer bewust te worden, om doelbewust deel te nemen. Veel kennis die tot nu verborgen was wordt nu onthuld door veel verschillende spirituele tradities. Dit boek gaat over het werk van de minnaars van God, over hen die zichzelf in dienst van hun Geliefde gesteld hebben, en hier zijn om Zijn wereld te wekken.

Het Licht van Eenheid

*In de gouden stad van het hart woont
De Heer van de Liefde, zonder delen, zonder smet.
Ken Hem als het stralende licht der lichten*

*Daar schijnt zon, noch maan, noch ster
Noch bliksemstraal, noch vuur ontstoken op aarde.
De Heer is het licht, gereflecteerd door alles
Als Hij schijnt, schijnt alles in navolging van Hem.*

Mandaka Upanishad ¹

HET LICHT VAN EENHEID REFLECTEREN

In de diepten van niet-zijn is een licht en dit licht bevat het bewustzijn van de hele mensheid. Dit licht stroomt voortdurend het leven in; het bepaalt de ontwikkeling van ons bewustzijn en de patronen van onze evolutie, en geeft aan ieder moment in de tijd betekenis.

Dit licht is onderdeel van de essentiële kern van ons wezen. Het behoort alle leven toe; het is bewust van het geheel binnen ieder deeltje van het bestaan. Door haar effecten worden alle draden van de schepping in elkaar geweven in het dynamisch draaiende organisme dat onze wereld is.

We kunnen dit licht niet direct kennen, maar we kunnen er mee werken door het besef van eenheid, een verdiept inzicht in de onderlinge verbondenheid van alle leven. Wanneer dit licht de niveaus van zijn binnen komt, kan het de mysteriën van de schepping, en onze verantwoordelijkheid in de bestemming van het geheel onthullen. Het kan de wereld milder maken met de geur van

de goddelijke liefde en ons wekken voor de eenheid die het mystieke geheim van onze relatie met God is. Het kan de wereld voeden met echte vrijheid en vrede, en helpen het evenwicht te herstellen waar machtsdynamica en hebzucht overheersen.

Bepaalde individuen worden getraind om met dit licht te werken, om te helpen de mensheid de toegang tot het bewustzijn van het geheel te geven. Door de participatie van bewustzijn wordt dit licht geleid daar waar het het meeste nodig is, de vereniging en de liefde in het hart van de wereld onthullend. Dit werk wordt door het proces van reflectie gedaan wanneer het licht van het geheel van de hogere niveaus naar het leven van alle dag geflecteerd wordt. Een individu kan getraind worden om als spiegel te functioneren, de reflectie van het licht te richten waar dat nodig is. Door bewuste aandacht en innerlijke afstemming kan het individu de reflectie van het licht nauwkeurig afstemmen, zodat het gericht en gefilterd wordt en haar hoeveelheid en richting nauwkeurig wordt gemeten.

Gewoonlijk wordt dit licht door alle niveaus van de schepping gefilterd, van niet-zijn naar zijn. Wanneer het ieder niveau doordringt raakt het meer verdraaid, minder nauwkeurig afgestemd. We ervaren dit in ons eigen bewustzijn wanneer de directe waarneming van het Zelf de gefragmenteerde waarneming wordt van het ego. De natuur van het ego maakt het moeilijk om het geheel te zien, om buiten de nauwe grensgebieden van zelf interesse te stappen. De volledige betekenis en doel van het Zelf zijn verloren gegaan door de wensen van het ego en haar patronen van conditionering.

Door spirituele training en innerlijk werk polijsten we de spiegel van het hart – we leren trouw te blijven aan de eenheid die onze essentiële natuur is, zelfs als het leven ons de niet aflatende behoeften van het ego met haar continue wensen en haar dynamiek van projectie terugkaatst. Het

polijsten van de spiegel van het hart is het werk van de reiziger totdat het oog van het hart zich opent. Dan begint de reiziger, in plaats van een gefragmenteerde reflectie van haar zelf, het licht dat tot de heelheid, tot de vereniging die tot haar werkelijke natuur behoort, te zien. Dit is het licht van de Waarheid, de geheime substantie die in het hart verborgen is. Met de woorden van al-Gilânî:

Beste vriend, je hart is een gepolijste spiegel. Je moet haar ontdoen van de sluier van stof die zich daar heeft vastgezet, omdat zij bestemd is het licht van goddelijke geheimen te reflecteren ... het zijn niet de sterren die ons maar het goddelijke licht leiden.²

Wanneer het hart van de zoeker gewekt is, blijft deze natuurlijke staat onveranderlijk. Vele reizigers hebben deze staat van bewustzijn bereikt. Het kan op vele manieren ervaren worden - in innerlijke vrede of in liefde rusten, in God verblijven, in directe waarneming, in het besef van eenheid, of leven vanuit het hogere Zelf. In de Soefi traditie wordt het ervaren als een staat van “de ogen en de oren van God” worden:

Mijn dienaar houdt niet op Mij naderbij te komen door de werken van toewijding, totdat Ik van hem houd en wanneer Ik van hem houd ben Ik het oog waardoor hij ziet en het oor waardoor hij hoort.

Wanneer het ego haar greep heeft losgelaten en we een realiteit voorbij haar gefragmenteerde visie gaan beseffen, kunnen we een aandeel hebben in de grotere dimensie. Opgegaan in het besef van eenheid zijn we in staat aan het proces van Zijn licht dat gereflecteerd wordt in de wereld, deel te nemen.

In het soefisme gebeurt dit werk door liefde. Liefde behoort tot eenheid; een ontwaakt hart is een open ingang tussen de

niveaus van het bestaan. Het hart van de *sheikh* gaat op in het hart van zijn *sheikh*, die opgegaan is in de eenheid met God. In de keten van liefde die tot het Soefi pad behoort, reflecteert de *sheikh* licht vanuit zijn hart in het hart van de discipel, door wie het licht de wereld in gereflecteerd wordt. Dit is onderdeel van de esoterische Soefi traditie.

De *sheikh* is iemand die gegaan is van bestaan naar niet-bestaan, die leeg gemaakt is door het stempel van de Waarheid. Ofschoon zijn uiterlijke vorm in de werkelijkheid van deze wereld bestaat, is zijn innerlijke natuur van alles ontdaan behalve van de ondefinieerbare substantie van de Geliefde. Het niet-bestaan van de *sheikh* maakt het hem mogelijk om het pure licht van de liefde in het hart van zijn discipel en daarna in de wereld te reflecteren. Stel je een lamp voor die door een speldengaatje op een gepolijste spiegel schijnt. De lamp is het licht van de Waarheid, het speldengaatje is de *sheikh* en de spiegel is het hart van de discipel. Net zoals de positie van het speldengaatje de straal licht kan richten, kan de essentiële leegte van de *sheikh* het licht op de spiegel van het hart van de discipel richten. De richting van de lichtstraal en de manier waarop de spiegel het licht reflecteert bepaalt waar de gereflecteerde straal gaat vallen. Zo werken de *sheikh* en de discipel samen, en bepalen niet alleen waar het licht zal vallen, maar ook de hoeveelheid en zelfs de kwaliteit aan licht die nodig is. Hoe meer de *sheikh* en de discipel samen werken, des te preciezer het licht kan stromen.

Enig niveau van verdraaiing zal er altijd blijven in de reflectie van licht, omdat in deze wereld niets perfect is. In feite is er een zekere mate van verdraaiing nodig om het licht en de liefde in manifestatie te brengen. Zonder verdraaiing zou de energie niet toegankelijk zijn; het zou te fijn, te puur zijn om opgenomen te worden. Als er echter te veel verdraaiing is, als het hart niet puur genoeg is zal de discipel niet in staat zijn het te reflecteren, en het licht kan dan schade

toebrengen. In plaats van in de wereld gereflecteerd te worden kan dit krachtige licht gevangen worden in de egostructuur en de psyche van de discipel. Waar het haar uit evenwicht kan brengen. Het is van belang dat het licht naar buiten toe gereflecteerd kan worden, en niet gevangen raakt in het ego.

Het is de verantwoordelijkheid van de *sheikh* om te weten wanneer de discipel klaar is. Hij moet in staat zijn de mate van verdraaiing te meten die acceptabel en nodig is en ieder discipel de hoeveelheid liefde geven die geschikt is. Dan kan hij het hart van zijn discipelen richten waar het licht nodig is.

ONZE RELATIE TOT HET LEVEN HERCLAIMEN

De energie van de eenheid stroom continu door het leven in een vloeiend organisch systeem. We hebben de mogelijkheid een relatie met het leven te claimen die een besef van haar heelheid insluit en ons toestaat verantwoordelijk deel te nemen aan het leven als deel van haar grotere ontvouwing. We kunnen deze stap zetten door ons meer bewust te zijn van de energie van de eenheid, over hoe zij alle leven met elkaar verbindt en hoe zij de verborgen betekenis van ieder moment onthult. Dit besef kan de obstructies in de energiestroom van het leven helpen deblokkeren en het leven helpen ons innerlijk weten van de goddelijke eenheid te reflecteren.

De energiepatronen van het leven zijn zeer complex en zijn door de eeuwen heen samen geweven. Hun structuren functioneren niet alleen in de uiterlijke wereld maar ook *binnen* het bewustzijn van de mensheid. De relatie tussen bewustzijn en onze communicatie over en weer met het leven kent men bij de Boeddhisten en andere beoefenaars al lang. Er stroomt een subtiel energienet tussen onze *mind* en de buitenwereld en constelleert de dynamiek in ons leven. Ons bewustzijn en ons uiterlijke leven zijn deel van dezelfde eenheid. Deelfysica is begonnen de communicatie over en weer tussen de materie en de *mind* te onderzoeken, maar de

mystici begrijpen deze communicatie over en weer al eeuwenlang.

Het bewustzijn van eenheid is krachtig; het moet met zorg en precisie het leven in gericht worden. Onze op zichzelf collectieve patronen moeten, zoals een gecompliceerde knoop, zorgvuldig uit elkaar gehaald worden. Dan kan de energie van het leven die haar bron kent vrijer stromen, en is niet langer gevangen in de dynamiek van onze ego gecentreerde kijk op de wereld.

De eerste stap is om de levensenergie van onze gedachtevormen over afscheiding te ontwarren. Zolang we in een obsessie van scheiding blijven kunnen we niet begrijpen hoe ons bewustzijn met de buitenwereld interacteert, hoe het de patronen van *maya* die wij als ons leven beschouwen, creëert. We zullen gesoleerd blijven, onbewust van de diepere mogelijkheden van onze onderlinge afhankelijkheid van elkaar en van het geheel.

De ontwikkeling van het bewustzijn heeft ons het gevoel gegeven van een afgescheiden zelf, maar de volgende fase in deze ontwikkeling is om de grotere eenheid waar ons individuele zelf een uitdrukking van is, te beseffen. Dit betekent niet terug te gaan naar het onbewuste, waarin een individu zichzelf verliest in de massa of in het collectief. Het betekent een viering van onze uniciteit als deel van het geheel, als een noot in de symfonie van het leven. Alleen wanneer we deze stap naar eenheid zetten, zullen we in staat zijn te zien hoe ons individuele zelf het geheel beïnvloedt en er mee in wisselwerking is.

Krachtige energiestructuren blokkeren echter deze stap in de ontwikkeling van het bewustzijn. Dit zijn hiërarchische machtsstructuren gedreven door zelf interesse. Zij domineren de manier waarop de energie door de hele wereld stroomt, en zijn zo alom tegenwoordig dat zij ook een sterke invloed op ons individuele bewustzijn en houding hebben.

Jammer genoeg hebben vele spirituele groepen organisaties ontwikkeld die op hiërarchische machtsstructuren gebaseerd zijn, zich niet realiserend dat deze zelfde structuren die zij gecreëerd hebben hun potentieel voor echte verandering beperken. De energiepatronen van deze organisaties volgen dezelfde lijnen die macht geven aan deze geselecteerde groepjes, in plaats van aan het geheel. Ofschoon we prefereren om leiders te hebben die beslissen wat het beste voor ons is, promoten deze mannelijke, autoritaire modellen maar al te gemakkelijk zelf interesse en gaan door met het constelleren van machtspatronen die echte verandering onderdrukken.

Sommige spirituele groepen hebben ook een manier van leven ontwikkeld die de materialistisch, machinaal aangedreven waarden van onze cultuur afwijzen. Ofschoon het waardevol kan zijn om zich te verwijderen van consumentisme en hebzucht die zo veel van ons Westerse collectief domineren, is het gevaar van een alternatieve levensstijl dat zij de patronen van dualiteit op een andere manier opnieuw constelleert. Hoe kan men eenheid omarmen vanuit een houding van dualiteit? Of we zijn allemaal deel van de eenheid van het leven of we creëren een ander beeld van scheiding. We moeten vrij van beperkende concepten zijn terwijl we in het collectief werken. Dit is wat bedoeld wordt in het Soefi gezegde, “aan de buienkant met de mensen zijn, aan de binnenkant met God zijn.”

Mystici zoeken niet het huidige systeem omver te werpen, of een nieuwe wereld orde op te leggen. Hun werk is veel subtieler en meer ondermijnend. Op de innerlijke niveaus werkend, achter de schermen van het leven kunnen zij sommige energiepatronen die de wereld voeden, vrij maken. Eén van de meest diepgaande problemen is ons collectief vergeten van het feit dat de wereld God toebehoort. Dit collectieve gedrag creëert een innerlijke barrière voor Zijn genade, die het leven veel effectiever kan veranderen dan

onze pogingen. Door bepaalde knooppunten van kracht met de energie van de goddelijke herinnering te vullen kunnen mystici een innerlijke verbinding creëren die Zijn genade laat stromen waar zij nodig is.

Samen doen de *sheikh* en zijn discipelen dit werk. Het fundamentele niet-bestaan van de *sheikh* staat hem toe om op alle niveaus van de werkelijkheid te bestaan. Om met de energie van de eenheid te werken is hij opgegaan in eenheid – voorbij tijd en ruimte – zodat hij de wereld als geheel kan zien, zien hoe haar energiestructuren en machtspatronen gevormd worden. Dit werk kan alleen vanuit het perspectief van het geheel gedaan worden; anders kan er gemakkelijk een onevenwichtigheid van energie verschijnen.

Vanuit de diepten van niet-zijn werkend, opgegaan in de eenheid, kan de *sheikh* het bewustzijn van het geheel reflecteren waar het nodig is. Dit goddelijke bewustzijn is zeer krachtig, maar behoeft het hart van het individu om het in het leven te brengen. Een vriend had een simpele droom die dit werk beschrijft:

Ik – of wij moeten de wacht houden over iets dat de essentie van God bevat. Er gebeuren veel gewone dagelijkse dingen en we zijn erbij betrokken, maar ik herinner me dat alleen maar vagelijk omdat ik me zo op dit “iets” moet consenteren, om de schakel, de focus niet te verliezen. De taak die we gekregen hebben is erg belangrijk, maar zeer, zeer moeilijk, bijna onmogelijk om uit te voeren. Dit “iets” heeft een vorm, maar niet een vorm in de gewone zin. Het is een voortdurend veranderde container. Ik kan hem zien en tegelijkertijd kan hij niet echt gezien worden. Het is moeilijk te begrijpen. Wat ik me duidelijk herinner is de wetenschap dat dit “iets” de substantie van God bevat, de gegeven taak, en de immense inspanning, noodzakelijk om te proberen de focus niet te verliezen.

De container in de droom is een speciale substantie van het leven die het goddelijke bewustzijn van eenheid vasthoudt als

zij vanuit de hogere niveaus gereflecteerd wordt. Dit bewustzijn van eenheid omvat de essentie van het goddelijke, Zijn licht en Zijn liefde voor ons. Door deze container kan het licht en de liefde van God vrij het leven in stromen. Deze container is een ongeconditioneerde, organische, altijd veranderend deel van het leven die antwoorden kan op de behoefte van de tijd. Het werk van de mysticus is om de innerlijke aandacht vast te houden terwijl deze container gecreëerd wordt, en terwijl het licht van eenheid terug stroomt de wereld in. Door de focus en de aandacht leeft zij haar innerlijke verbinding, niet als een spiritueel idee maar als deel van een gewoon, eenvoudig leven.

HET DRAAIENDE HART VAN DE MINNAARS VAN GOD

Wanneer de goddelijke liefdesenergie vrij de wereld in stroomt, heeft zij de mogelijkheid om te draaien. Het is al lang een esoterisch geheim dat de draaiende harten van de minnaars van God de wereld in evenwicht houden. Zij vormen een innerlijke kern van liefde en herinnering, zonder dat zou de wereld haar verbinding met de bron verliezen en in onbalans raken.

Iedere overgangstijd brengt gevaar met zich mee, wanneer de oude vormen de nieuwe energie die gegeven wordt niet kunnen dragen. De manier waarop spirituele gemeenschappen bij voorbeeld gescheiden blijven van het wereldlijke leven behoort tot de tijd van het dualisme dat nu voorbij is.³ De draaiende harten van de minnaars van God zijn in het centrum van het leven nodig, te midden van wereldlijke activiteiten. Hier is de energie van de goddelijke herinnering het meest nodig. Hier is de onbalans in macht het gevaarlijkst. En omdat dit het centrum van wereldlijke macht is, is het ook de plaats met de meeste potentie. Als er genoeg individuele harten op de frequentie van de goddelijke liefde draaien, kan het collectieve bewustzijn van de wereld gaan draaien. Dan kan

de mensheid ontwaken uit haar huidige zelfdestructieve patronen.

Dit werk moet geleidelijk en zorgvuldig gebeuren. Iedere onbalans kan destructieve gevolgen hebben. Maar de meesters van de liefde hebben met de energiestroom eeuwenlang in de wereld gewerkt. Deze vrienden van God zijn altijd met ons, en zij leven, meestal verborgen, een gewoon leven in de wereld. Vroeger werd hun werk veelal buiten het collectief gedaan, waar de druk van de collectieve gedachtevormen weinig invloed had. Maar zij zijn nu gevraagd om te midden van het collectief te werken, omdat hier de macht en het gevaar het meest aanwezig zijn.

Het werk van de meesters is om hun discipelen af te stemmen op de energiestructuur van de wereld, zodat zij binnen deze energiestroom werken. Dan, wanneer hun hart geopend is, kunnen zij het licht van de goddelijke eenheid direct ontvangen en in het collectief reflecteren. Deze energie, die in zich de kennis bevat dat alles God toebehoort, wordt in overeenstemming met de receptieve mogelijkheden van de discipel en de behoefte van de omgeving – de plaats in de wereld waar de discipel aanwezig is, gegeven. Van hart tot hart, van ziel tot ziel wordt de energie gegeven en dan stroomt zij vanuit de discipel de wereld in, de plaatsen in waar deze zeer kostbare substantie gevraagd wordt.

Vele reizigers zijn bekend met de ervaring dat hun hart gebruikt wordt om het hart van anderen te raken. Vaak wordt dit werk gedaan zonder dat ze het weten, maar er zijn ook gevallen, wanneer er in gezelschap van een andere persoon, men soms een plotselinge tederheid of warmte in het hart voelt, wanneer de liefde van hart tot hart stroomt. Deze transmissie van liefde is onderdeel van de manier waarop Zijn minnaars in de wereld werken.

Wat in deze tijd anders is, is dat het hart van de mysticus gebruikt wordt om direct het collectief met goddelijk bewustzijn te bezielen. Collectief bewustzijn is een dichte

wolk met waarden, gedachtevormen en energiepatronen die mensen meer dan zij weten, beïnvloeden. Maar het licht van eenheid heeft een geweldige kracht en kan de dichtheid van het collectief openbreken en wat vrij en echt is, in het bewustzijn van het geheel laten stromen.

Dit is het werk van de mysticus en op dit ogenblik moet het meeste werk te midden van het leven gedaan worden. We focussen ons niet langer op individuele vooruitgang, maar helpen de evolutie van het geheel. Dit is het volgende kruispunt in onze spirituele evolutie, de volgende stap in het Zichzelf onthullen van God in Zijn wereld.

NIEUWE ENERGIECENTRA IN HET COLLECTIEF

Het draaiende hart van Zijn minnaars wordt gebruikt om goddelijke liefde en licht direct in het bewustzijn van het collectief te reflecteren. Maar er wordt ook gewerkt om nieuwe energiecentra te midden van het leven wakker te maken. Er bestaan machtscentra in het collectief – die Carl Jung archetypische krachten, de goden van de antieke wereld, noemde. De manier waarop verschillende centra gewekt worden, de verandering en de stroom van deze eigenschappen van energie zijn voor een groot deel de bepalende factoren van de geschiedenis van de mens. Jung kende haar belang toen hij schreef, “De archetypen zijn onmiskenbaar grote krachten, zij veroorzaken de echte gebeurtenissen.”⁴

De meesters van de liefde kennen het bestaan van deze energiecentra, hun betekenis en doel al lang. Zij zijn getraind om met deze krachten te werken, om hen in evenwicht te houden en hun energie zodanig te laten stromen dat zij de mensheid tot nut kunnen zijn. Verschillende energiecentra hebben verschillende doelen en beïnvloeden het leven op verschillende manieren. Sommige energiecentra behoren tot ons spirituele geloof, terwijl anderen ons inzicht in de wetenschap, onze ontwikkeling van de technologie geven.

Anderen drukken zich uit door onze patronen van menselijke relaties – de kracht over het ideaal van de romantische liefde in het Westen is bijvoorbeeld een directe uitdrukking van een archetypische energie. Sommige energiecentra worden actief in tijden van oorlog, terwijl andere zichzelf uitdrukken in culturele bewegingen, zoals bij voorbeeld het ontwaken dat zich voordeed in de Renaissance in Europa.

Er zijn ook machtscentra die inactief zijn. Van deze centra zijn sommigen millennialang inactief. Anderen zijn nog nooit geactiveerd. Zij behoren tot verschillende tijdperken van de ontwikkeling van de mens, omdat verschillende toestromen van energie op verschillende tijden in onze geschiedenis nodig zijn. Zij geven ons de mogelijkheid tot verandering en evolutie. Er is een manier om deze slapende centra wakker te maken zodat hun energie geleidelijk het collectief in kan stromen zonder te veel te verstoren.

De energiecentra die in deze tijd geactiveerd moeten worden zijn het beste toegankelijk door het collectief. Zij zijn verborgen en toch compleet zichtbaar. Dit maakt deel uit van hun bescherming. Zij hebben niets speciaals en worden daarom over het hoofd gezien. Zelfs de meeste spirituele beoefenaars zullen ze niet herkennen omdat zij niet één van de waarden die we met spirituele ontwikkeling associëren, reflecteren. Vele zoekers bijvoorbeeld zoeken nog steeds naar de bescherming van een gedefinieerde spirituele structuur, niet wetend dat deze deuren gesloten zijn, dat het nu het stromende, organische onderlinge verband tussen ons innerlijke en uiterlijk leven is dat Zijn eenheid onthult.

Deze nieuwe energiecentra behoren tot een totaal andere vibratie van bewustzijn, en zij kunnen niet gezien worden met de ogen van zelf, of het nu wereldlijk of spiritueel is. Maar toch zijn deze centra compleet te midden van het leven aanwezig en wachten om gewekt te worden. En het collectief smacht naar het nieuwe leven dat alleen kan beginnen te stromen wanneer deze energie aanwezig is. Het activeren

van deze energiecentra wordt gedaan door de liefde en door het draaiende hart van de minnaars van God.

De Wereld Wakker Maken

*Je hebt tienduizend stappen gedaan op zoek naar de Dharma.
Vele lange dagen in de archieven, alleen maar kopiëren.
De ernst van de Tang en de wijsgerigheid van de Sung
 Veroorzaakt zware bagage.
Hier! Ik heb een bos wilde bloemen voor je gekocht.
 Zij betekenen hetzelfde
Maar zij zijn veel makkelijker te dragen.*

Hsu Yun¹

DE GEHEIME SUBSTANTIE VAN DE SCHEPPING

De schepping bevat een substantie die eenheid toestaat zichzelf door de veelvoud van het leven te onthullen. Deze substantie is onderdeel van het mysterie van manifestatie, het geheim van de onthulling van God op de aarde. Het is de herinnering van de wereld, haar eerbetoon en haar gebed. Zonder dat kan er geen besef van Gods aanwezigheid in de wereld zijn, geen bewustzijn van de ene binnen de velen. Op deze substantie wordt gezinspeeld in een Soefi gezegde, “het geheim van het woord *Kun!* [Wees].”

Deze substantie is in de hele schepping aanwezig, en zoals alle aspecten van het leven heeft zij de potentie om te transformeren en te ontwikkelen. Wanneer zij transformeert wordt de goddelijke eenheid duidelijker. We staan nu op het moment van de evolutie van het bewustzijn van de wereld – op een punt van een nieuw ontwaken, waar heel het leven een bewustere relatie met het goddelijke kan realiseren.

Bewustzijn hangt af van het proces van reflectie. Zonder reflectie is er geen weten. Zoals de reflectie van licht op materie ons gedaanten en vormen laat zien, zo is ook het

bewustzijn van eenheid in het leven afhankelijk van de reflectie van deze substantie in de schepping. Deze substantie laat het licht van de eenheid reflecteren in de wereld, en onthult Zijn aanwezigheid in de veelvoud van het bestaan.

Het collectief wordt nu een basis besef gegeven van de eenheid van het leven. Van ecologen tot mondiale corporaties van netwerk gebruikers, worden wij ons allemaal meer gewaar van de onderlinge verbondenheid van het leven, over hoe het individu met het geheel interacteert. Corporaties begrijpen nu dat verkoopplaatsen verder reiken dan ooit tevoren, en dat hun succes afhangt van het rekening houden met dit veelomvattende toekomst perspectief. Zowel ecologen als economen weten dat subtiele veranderingen in één deel van de wereld de rest van de wereld beïnvloedt. En met een paar tikken op het toetsenbord kunnen we toegang tot informatie van bijna overal vandaan verkrijgen. Tijd en ruimte zijn minder beperkend dan ooit tevoren – gebeurtenissen vanuit de gehele wereld kunnen onmiddellijk in ons bewustzijn aanwezig zijn.

Zoals het collectief een verhoogd inzicht over hoe eenheid in de wereld werkt wordt gegeven, zo wordt ook spirituele zoekers een groter besef van de diepere werkelijkheid van de goddelijke eenheid gegeven – dat de hele wereld God toebehoort, dat de schepping de naam van haar Schepper zingt. Dit toebehoren wordt vastgehouden in het onbewuste van de wereld, maar het kan in de mens bewust worden; we kunnen weten dat het hele leven naar de Schepper kijkt. En deze kennis kan de wereld helpen voeden, de wereld wekken voor haar eigen goddelijke natuur.

Spirituele oefeningen kunnen een manier zijn om de geheime substantie van de schepping binnen te gaan, en haar te transformeren zodat zij gebruikt kan worden in de evolutie van het geheel. In Mahayana Boeddhisme bijvoorbeeld wordt men vaak voor het begin van iedere oefening geïnstrueerd, compassie te genereren. Zij activeert de wijsheid van de

eenheid in het hart; richt de beoefenaar op de goede relatie van dienstbaarheid aan de wereld, en verbindt zijn eigen transformatie aan de transformatie van alle wezens.

Oefeningen die met de adem werken geven ook toegang tot de substantie van onze eigen transformatie en verbinden ons met de matrix van het leven, waarbij het bewustzijn ons leven zelf laat beïnvloeden. Met elke ademhaling ademen we de energie van het leven in. Soefi's herhalen de *dhikr*, combineren de adem met de naam van God en bezielen dus Zijn onzichtbare aanwezigheid in de stroom van de energie van het leven. Door het herhalen van de *dhikr* erkennen de Soefi's bewust dat de Geliefde de wortel van ons bestaan is en de tussenpersoon van onze transformatie. Zijn naam met ieder ademhaling herhalend erkennen we dat alle leven Hem toebehoort. Deze bewuste erkenning heeft een geweldige kracht.

Van oudsher was het proces van spiritueel ontwaken hoofdzakelijk afhankelijk van individuen die zich op hun eigen oefeningen richtten. Maar nu bestaat de mogelijkheid om spiritueel bewustzijn bewust in de wereld van het geheel te brengen. Dit kan het de wereld mogelijk maken zich haar ware natuur te herinneren. Op dit ogenblik slaapt de wereld nog, opgesloten in vergetelheid. Als de wereld wakker gaat worden zal de verandering in de kwaliteit van het leven enorm en onvoorstelbaar zijn.

De container is voor dit werk gecreëerd. Een stromende organische structuur van licht en liefde heeft zich om de wereld heen gevormd. Deze structuur is verbonden met de eenheid van het leven door hen die God liefhebben en zij die zich gecommitteerd hebben aan het werk om de wereld te wekken. Maar dit werk kan niet alleen gedaan worden op de innerlijke niveaus door meditatie of andere oefeningen. Ieder niveau van het leven moet bezield worden met de energie van de herinnering. Dit betekent dat we ons spirituele bewustzijn te midden van het leven moeten richten. Dan kan de gewijde

substantie in de schepping gaan draaien met de frequentie van het goddelijke bewustzijn. Wanneer zij op een bepaalde frequentie is gaan draaien zal zij een organische chemie in het leven activeren die het leven zoals we het kennen zal veranderen.

Omdat we geconditioneerd zijn om het leven en de wereld vanuit een puur fysiek perspectief te bezien merken we niet eens op dat de wereld slaapt. We zien het leven door de ogen van onze conditionering, niet bewust van wat er te gebeuren staat. Maar de mysticus kent de wereld als een reflectie van Dat wat zij liefheeft; vanuit het perspectief van de liefde waarvan zij weet dat er geen scheiding tussen het oneindige en het eindige is.

De substantie van spirituele transformatie is in de cellulaire structuur van het leven zelf. Het heeft te maken met hoe energie zich in materie ontwikkelt. De transformatie van energie in materie is één van de mysteriën van de schepping. Het is een continu proces waarin het onzichtbare zich vormt. Deelfysica heeft ons laten zien dat de wereld van de materie niet is wat zij lijkt, maar dat zij een constant veranderende dans van waarschijnlijkheden is. Energie en materie zijn verschillende beelden van dezelfde werkelijkheid. Maar er is een dynamische overgang wanneer energie vorm aanneemt. Dit is een deel van het wonder van de onthulling, het moment waarin Zijn onzichtbare aanwezigheid zichtbaar wordt. Ons bewuste besef van dit gebeuren, onze getuigenissen van het leven als een onthulling is wat het leven levend maakt met Zijn aanwezigheid. Mystici moeten hun aandacht op de wereld richten, het mysterie van onthulling in elke uithoek van de wereld herkennen, vooral waar Zijn aanwezigheid vergeten is: de plaatsen van wereldlijke macht en hebzucht. Zelfs daar wacht de geheime substantie van de schepping op aandacht, op haar eigen ontwaken.

In onze dagelijkse oefeningen brengen we dit bewustzijn in het leven en de meest rechtstreekse manier om dit te doen

is door de liefde. Door de participatie van dit ontwaakte bewustzijn in het alledaagse leven wordt de cellulaire structuur van het leven met een andere frequentie beïnvloed. De energie van goddelijk besef wordt aan het leven gegeven. De mysticus weet dat zelfs de cellen van haar lichaam beïnvloed worden door haar eigen ontwaken, hoe zij Hem vollediger prijzen, hoe Zijn liefde completer gemanifesteerd wordt. De aarde is ook ons lichaam en alle cellen van de schepping zijn met elkaar verbonden. Onze ontwaking geeft het leven vreugde, laat liefde vrij stromen, en geeft de wereld het zaad van haar eigen herinnering.

LIEFDE IN LEEGTE

Hoe helpen wij het leven wakken maken? We leren liefde in de wereld brengen. Ons hart kan Dat wat echt is in het leven weerspiegelen, Zijn licht en liefde kan de geheime substatie in de schepping activeren. Velen van ons verwarren liefde met gehechtheid, houden van de voorwerpen die we wensen, lijden aan het verlies wanneer deze dingen verdwenen zijn. Maar echte liefde is iets anders. Echte liefde hangt niet af van het bezitten van de dingen die we wensen. Wanneer we ons bewustzijn van eenheid verdiepen verandert de ervaring van liefde. We gaan leren dat liefde zowel in de oneindige ruimte van ons hart bestaat, als in de eindige vormen van de schepping. Om liefde in de wereld te brengen moeten we meer vertrouwd raken met de liefde in de leegte, de liefde in de stilte. Dan kunnen we onszelf bevrijden van de gehechtheden en de liefde veeleer laten stromen waar zij nodig is, dan waar wij haar willen.

Stilte is altijd, verborgen in alles aanwezig. Maar toch keren we ons vaak af van de stilte, niet in staat, of haar ruimte niet willen binnengaan. Zijn we bang van de stilte omdat er in haar leegte geen echo is wie we zijn of zouden willen zijn? Zijn we bang van de stilte omdat zij ons niet

toebehoort, omdat zij niet afgebakend is, geen grenzen, substantie of vorm kent? Of zijn we bang omdat de stilte ons achterlaat zonder een plek om ons te verbergen, en datgene in ons onthult wat leeg is?

Stilte is doordrenkt met liefde, zingt met liefde. Er is liefde die in vormen, geluiden, of activiteiten bestaat. En er is liefde die in de leegte, in de stilte, in de ruimte aanwezig is. De liefde in de stilte vraagt niet om herkenning, maar is eenvoudigweg. Deze liefde behoort tot het verborgen gezicht van God.

Deze wereld is het zichtbare gezicht van God, zowel vol schoonheid en wonderen als ook vol tragedie en geweld. Maar er is ook Zijn verborgen natuur, het geheime aspect van het goddelijke. Zijn verborgen essentie is om ons heen, stil en leeg. We kunnen haar niet zien en niet horen en niet aanraken. Maar we kunnen haar voor een ogenblik vangen, als een geur, onzichtbaar en toch aanwezig. In de ongedefinieerde leegte stroomt de liefde vrij en moeiteloos, omdat er geen weerstand is; er is geen machtsgebeuren, geen beschermingspatroon.

Mystici zijn getraind om wakker te zijn in de leegte, in de stilte die altijd aanwezig is. Tijdens hun eigen oefeningen ontwaken zij voor de vormloze sferen voorbij de zichtbare wereld. In het Soefisme vindt dit proces plaats door de liefde met God. De minnaar is verliefd op een onzichtbare Geliefde, op Dat wat niet benoemd of gedefinieerd kan worden. Deze mystieke liefde werkt in de discipel, bevrijdt haar van de verenging van vormen, dompelt haar onder in de leegte, in de duizelingwekkende duisternis van wat Echt is.

Mystici worden vrienden van de leegte omdat zij leren dat de kern van hun eigen zijn leeg is. Vernietiging is geen gevechtsterrein, maar een plaats van gebed, een opgaan in Dat wat liefde Zelf is. Weerstand behoort tot de patronen van definitie, tot ons begrensde gevoel van het zelf. Wanneer we ons bewust worden van de plaats waar geen weerstand is, kan

de liefde stromen en we kunnen de vleugels van het hart uitspreiden. We kunnen zijn waar we niet zijn, waar slechts liefde is. Met de woorden van de dwaze Majnun, “Liefde is binnen gekomen en heeft het huis versierd, Mijn zelf heeft haar biezen gepakt en is weggegaan.”²

Het niet-bestaan van de mysticus is één van de geheimen van het pad. Het mystieke pad brengt ons van zijn naar niet-zijn, een staat van niet-bestaan die dynamisch leeft en vol liefde is. Op het Soefi pad is dit de staat van *fanâ* die naar *baqâ* leidt, in God verblijven. Men kan alleen in God verblijven in een staat van niet-bestaan. Al-Junayd drukt dit in paradoxale helderheid uit:

Helemaal aanwezig in God, is hij helemaal verloren voor zichzelf. En dus is hij aanwezig voor God, afwezig in zichzelf; afwezig en aanwezig tegelijkertijd. Hij is waar hij niet is en hij is niet waar hij is.³

Terwijl meditatie en gebed ons verder in de stilte van de liefde trekt, kan de uiterlijke wereld slechts een omhulsel lijken, een vorm zonder echte substantie. Maar dit is slechts een fase op de reis, slechts een deel van de cirkel van liefde. Als de mysticus in een staat van complete vernietiging zou blijven, zou zij niets waard zijn in de wereld. Zoals de adem trekt de liefde ons diep in niet-bestaan, en brengt ons dan terug naar het uiterlijke leven. We stromen met Zijn liefde en kracht vanuit de wereld van vormen de stilte in, en dan weer vanuit de dimensie van leegte terug naar het leven waar we van nut kunnen zijn. Al-Junayd gaat door en beschrijft hoe men terugkeert vanuit de staat van totale *fanâ*:

Dan, nadat hij niet was, is hij waar hij is (voor de schepping). Hij is zichzelf, nadat hij niet echt zichzelf was. Hij bestaat in zichzelf en in God na in God bestaan te hebben en niet in zichzelf. Dit komt omdat hij de dronkenschap van Gods onweerstaanbaarheid heeft verlaten en tot de helderheid van

kalmte is gekomen, en contemplatie weer in hem hersteld is zodat hij alles op de juiste plaats kan zetten en het correct tegemoet kan treden.⁴

De staat van kalmte ontkent de ervaring van *fanâ* niet, maar verwijst naar een staat van aanwezig- en afwezigheid tegelijkertijd. Aan de buitenkant keert de mysticus terug naar de wereld van vormen; aan de binnenkant is zij opgenomen in het niets. Dit maakt het haar mogelijk om in de wereld te functioneren terwijl ze innerlijk vrij is.

Mystici weten dat de wereld zelf een dans tussen bestaan en niet-bestaan is. We omarmen zowel Zijn niet te kennen essentie als ook de manier waarop Zijn eenheid gereflecteerd wordt in de wereld. Zijn essentie is verborgen voor de geschapene wereld, “voor altijd ontoegankelijk en voor al het geschapene niet te kennen.”⁵ Maar toch onthult Hij de sluiers van de schepping die Zijn gezicht bedekken, Zijn namen en Zijn attributen.

Ontwaakt in de leegte en aanwezig in de wereld kan de mysticus werken en liefde in het leven brengen. Liefde komt in de wereld door de cyclus van de schepping, de beweging van niet-bestaan naar bestaan. Liefde is de oneindige oceaan en is toch aanwezig in iedere aanraking, ieder gevoel en ieder geluid. Zij wordt verborgen en onthuld, stroomt continu als de adem van God. Zij is in de beweging van de sterren en de manier waarop een bloem zich opent naar de dageraad. En zij is in de ruimte tussen de sterren, en tussen de bloem en de zon.

De meeste mensen vinden de liefde in wat is, in de aanraking van een vriend of minnaar, in mooie muziek, in een moment in de natuur. Een ogenblik wordt de liefde tastbaar, maakt haar aanwezigheid voelbaar, en we worden gevoed op een manier die we niet begrijpen. We voelen ook het gebrek aan liefde wanneer we ontkend worden, wanneer iets niet aanwezig is. Wanneer onze ouder of partner ons niet geeft wat we willen of nodig hebben, voelen we de pijn van

de liefde die er niet meer is. En zo blijven we gevangen van het object liefde, en vergeten dat liefde zelf oneindig en eeuwig is.

De mysticus die de liefde die tot de leegte behoort geproefd heeft, die verdronken is in de oneindige oceaan, kent het onzichtbare gezicht van de liefde. Zij kent de stilte van de liefde, de liefde die tot geen enkele vorm behoort, wordt met geen andere bron geïdentificeerd dan de oneindige. Bewust van haar eigen essentiële leegte werkt de mysticus met de leegte van de liefde, met de ruimten waar de liefde vrij stroomt. Omdat zij niet gehecht is aan vorm kan zij stromen met de stroom van de liefde, en zij kan zijn waar ze niet is. Zij kan met de liefde werken door alle niveaus van niet-bestaan en bestaan, en Zijn liefde weerspiegelen waar zij nodig is.

EENHEID EN VEELVOUDIGHEID

Het leven heeft de liefde nodig. In onze jacht op het realiseren van onze idealen – zowel technisch als spiritueel hebben we ons afgewend van wat eenvoudig en aanwezig is. We hebben gewerkt aan de misvatting dat het leven van alle dag weinig spirituele waarde heeft, dat waar we naar verlangen ergens anders is. Maar de mysticus weet dat heel de wereld een reflectie van de eenheid van God is, dat alles in zijn liefde ingesloten is.

De energie van de schepping stroomt van niet-zijn in zijn. Van leegte in vorm. Niet-zijn komt tot zijn door een enkel punt van eenheid dat het bestaan van het geheel in potentie omvat. Vanuit deze plaats explodeert het leven in veelvoudigheid, in alle vormen en kleuren van de schepping, het ene gezicht van God dat verschillende nuances onthult. Zoals Einstein suggereerde, dat de oneindige energieën van het universum allemaal losbarsten uit één puntje. Wat wetenschappers niet begrijpen is dat dit proces niet slechts

één keer gebeurd is. Bestaan wordt steeds opnieuw geboren – duizenden keren op ieder moment. Eenheid en veelvoud zijn in een continue dans, een constant en eindeloos proces van scheppen.

Omdat ons bewustzijn geconditioneerd is in een lineaire reeks gedachtepatronen, gebaseerd vanuit het perspectief van dualiteit neigen we ertoe iedere fase van de schepping als gescheiden te zien. We veronderstellen dat de staat van eenheid voorbij is zodra de veelvoudigheid ontstaan is. Dit perspectief scheidt de schepping van de Schepper. Maar vanuit een perspectief van eenheid zijn alle verschillende niveaus en aspecten van de werkelijkheid van elkaar afhankelijk. Veelvoudigheid en eenheid, relatief en absoluut, zijn en niet-zijn – alle niveaus doordringen en weerspiegelen elkaar. Mystieke ervaringen onthullen deze dynamische relatie – “Waarheen je je ook wendt, daar is het gezicht van God.”

De relatie tussen eenheid en veelvoudigheid is één van de geheimen van de schepping. Alle veranderende vormen van het leven komen voort uit deze dans. En de relatie tussen eenheid en veelvoudigheid is niet gefixeerd. Zij heeft de mogelijkheid om te ontwikkelen, haar patronen van onthulling te veranderen. Dit is één van de krachten die wij evolutie noemen. Onze cultuur heeft ons geconditioneerd om het leven alleen vanuit de buitenkant te bekijken. We zijn het mysterie van de dingen, de krachten die in het ongeziene werken, kwijtgeraakt. Maar binnen eenheid is er een bewustzijn dat de patronen van manifestatie bepaalt, dat de weg aangeeft hoe de veelheid het gezicht van de Ene weerspiegelt.

En dit bewustzijn is niet gescheiden van het leven. Het behoort tot het met elkaar in verbinding staande leven. Zoals het Hogere Zelf niet gescheiden is van het individu maar de hele persoon doordringt, zo doordringt dit bewustzijn ook heel het leven. In dit universele Zelf zijn we verbonden. Het

is in ieder van ons aanwezig en gebruikt het bewustzijn van de mens om zich uit te drukken. De mensheid heeft nu de mogelijkheid om met dit bewustzijn van eenheid te werken. Als we met het bewustzijn van eenheid, dat in het leven is, werken, kunnen we helpen iets nieuws geboren te laten worden in relatie met de schepping en de Schepper. We kunnen een nieuwe stap helpen manifesteren in de evolutie waarin heel het leven ontwaakt in een nieuwe relatie met het goddelijke.

LIEFDE EN HET NET VAN HET LEVEN

Heel het leven is samen geweven in een eindeloos stromend net van energie. Spirituele tradities herkennen de waarheid van onderlinge afhankelijkheid, de essentiële onderlinge verbondenheid van alle bestaan al lang. Scheiding is een illusie; alle dingen verbinden zich met elkaar tot een groter geheel.

Zowel ecologen als mystici begrijpen de eenheid die de kern van het leven is. Wetenschappers weten dat wanneer een vlinder flappert met haar vleugels in één deel van de wereld, het weerspatronen wereldwijd kan beïnvloeden. Maar dit is vanuit een ééndimensionaal gezichtspunt. Het erkent dat alle leven onderling verbonden is, maar gaat niet over de mogelijkheid van echte verandering. Spirituele evolutie verschijnt wanneer er iets hogers in het bestaan komt, wanneer iets vanuit de innerlijke niveaus door alle niveaus gaat en een nieuwe dynamiek helpt instellen tussen de schepping en de bron van de schepping.

Hoe de Ene zich in de schepping manifesteert verandert; hoe het leven zich tot de bron van het leven verhoudt verandert. Het evolutionaire potentieel van deze tijd is om de eenheid van het leven te laten bezielen met een nieuw bewustzijn. Dit gebeurt al. Er is iets nieuws gegeven, iets dat de eenheid van het leven kan helpen vibreren op een hogere

frequentie van goddelijke aanwezigheid. Maar hoe kunnen we herkennen en ontvangen wat gegeven wordt?

De meest directe manier om in de onthulling van Gods eenheid in de wereld te participeren is door liefde, omdat liefde tot eenheid behoort. Liefde geeft precies zoals zij ontvangt; zij kent geen grenzen, en stroomt waar zij nodig is. Liefde brengt ons samen en wekt ons besef dat we zowel tot de ander als tot wat Echt is behoren. Liefde zelf is de kern van de relatie tussen de schepping en haar Schepper.

Liefde trekt ons altijd weer naar de eenheid, in een persoonlijke relatie, of een relatie in de diepte van de stilte met God. Liefde wekt ons verlangen naar eenheid, en zij draagt ook de kennis over eenheid. De mysticus werkt al lang met deze kennis waarin de façade van de wereld, de dans van verschijningen, doordrongen wordt met het licht dat haar diepere betekenis reflecteert. Dit licht is een kennen van liefde en een kennen van eenheid. Zonder haar is het leven slechts een reflectie van schaduwen, bewegende beelden die weinig waarde hebben. Met deze kennis kunnen we het boek van het leven lezen; we kunnen de ware natuur van onze ervaringen begrijpen. Niet langer gevangen in de dualiteit over hoe de dingen lijken, de tegenstellingen van goed en kwaad, plezier of pijn, zijn we in staat de diepere betekenis van het leven gereflecteerd in de spiegel van het hart te zien. In de onderling verbonden patronen die aan alle leven ten grondslag ligt wordt niets uitgesloten. Het leven roept ons altijd, trekt ons dieper onszelf binnen.

Liefde wekt ons en spreekt tot ons en gebruikt haar vele stemmen. Hoe we op het leven antwoorden hangt af van onze openheid tot de liefde, tot de essentie die om ons heen is. Liefde is niet slechts een gevoel tussen mensen, maar een energie die in alles aanwezig is. Liefde is zowel in de duisternis en het geweld, als in de schoonheid en de vreugde. In de liefde wordt niets uitgesloten, omdat liefde tot eenheid behoort. De intensiteit van deze insluiting kan voor sommige

mensen, die zich liever beschermen met delen ervan, uitsluiten waar ze niet van houden, wat zij niet gemakkelijk kunnen begrijpen, te veel zijn. Maar de kracht van liefde is dat zij niet beperkt wordt door vormen, idealen of door gedragspatronen. Zij is altijd aanwezig en altijd vrij. Zonder de liefde zouden de atomen niet draaien, de aarde zou niet rondom de maan draaien.

Met liefde werken is de vooroordelen van de *mind* opzij zetten, de vooringenomenheid van de conditionering. Het kennen van de liefde behoort tot de hoogste delen van onszelf, niet tot onze persoonlijkheid. Dit kennen is niet slechts een spiritueel ideaal, maar een praktische manier om te leven en te begrijpen. Het hart als orgaan van waarneming heeft een helderheid die zelden in de *mind* gevonden wordt. Emoties en gevoelens kunnen onze waarnemingen vertroebelen, maar hebben binnenin de kern van ons wezen een directheid en eenvoud die tot de Waarheid behoort. Als we in staat zijn om vanuit deze kern te leven, dan leidt het kennen van de liefde ons leven en ontsluit het diepere doel van ons dagelijkse leven.

Hoe kunnen we de eenvoud en de helderheid van de liefde in ons dagelijks leven brengen? Door te herkennen dat zij al aanwezig is. De mysticus weet dat alles het gezicht van God is. Maar we vergeten het zo vaak, en onze vergetelheid isoleert ons. We leven zonder dit te weten, zonder haar mogelijkheid om de geheimen van het leven te ontsluiten. We denken dat we hier zijn om onze eigen doelen te realiseren, en we vergeten dat we hier voor Zijn belang zijn. Deze diepere betekenis in ons leven is ontoegankelijk: we hebben alleen de vertekening van ons eigen verhaal, de wijldropigheid van het ego. Maar als we ons kunnen herinneren dat het leven onze aanwezigheid nodig heeft, dat liefde ons hart nodig heeft, dan wordt er een ander verhaal zichtbaar. In dit verhaal zijn we niet langer de centrale figuur,

maar deel van een groter drama dat geschreven is door de hand van God.

Liefde – eenvoudig, altijd aanwezig en paradoxaal toch verborgen en vaak schijnbaar ontoegankelijk – is onze essentie. Liefde verbindt alle leven samen. En in deze verbindingen zijn de blauwdrukken van ons overleven geschreven. Liefde brengt ons samen in een voortdurend zich ontwikkelend net dat niet voorgeschreven of gecontroleerd kan worden. Dit net in het gehele leven is wat bewust gemaakt moet worden, en het is de kennis van de liefde die haar diepere betekenis onthullen kan.

MET HET NET VAN HET LEVEN WERKEN

Het net van het leven was eeuwenlang een mystiek geheim. Maar nu wordt het gewekt. Het is een kwaliteit van bewustzijn gegeven die behoort tot de volgende fase van de evolutie van de mensheid en de evolutie van de hele planeet. Het potentieel van deze ontwaking is dat heel het leven zich bewuster kan worden van haar onderlinge verbondenheid en haar relatie met de bron. De liefde is de sleutel tot dit proces, omdat zonder de liefde de eenheid van het leven mechanisch zou zijn. We zouden onze essentiële afhankelijkheid van elkaar herkennen, maar wat betekent dit? Het Boeddhisme beantwoordt deze vraag in de lessen van de tweede draai van het wiel van de *dharma*, die herkent dat de werkelijkheid niet slechts leeg is maar een kwaliteit van licht en liefde bevat die de eenheid van heel het leven onthult. Met deze verandering werd Mahayana Boeddhisme geboren, en de traditie van de *bodhisattvas* wier meedogende aanwezigheid alle wezens dient.

Betekenis komt voort uit liefde, vanuit het bewustzijn van liefde die onze verbinding met elkaar onthult, compassie, betrokkenheid en verantwoordelijkheid voor het geheel voortbrengt. Wat voor zin zou het hebben wanneer

bewustzijn van eenheid zonder wijsheid van compassie en dienstbaarheid werd gewekt?

Het net van het leven wordt gevuld met een nieuwe kwaliteit aan liefde om ons de volgende stap te helpen maken. Het wordt magnetisch afgestemd op het hart van de mensen, zodat zij elkaar over de hele planeet direct kunnen beïnvloeden en ondersteunen. Er wordt een nieuwe draad van liefde die het bewustzijn van eenheid bevat in het weefsel van de wereld geweven. Er wordt een nieuwe kleur in het spectrum van de liefde zichtbaar gemaakt. Zij was altijd aanwezig maar tot u toe was zij verborgen. Nu kan zij voor ons alle zichtbaar gemaakt worden. Het net van liefde behoeft deze vibratie van deze kwaliteit van liefde om de mens te wekken, om de essentiële eenheid van de liefde bekend te maken. Zonder deze vibratie van liefde kan er geen evolutie in het bewustzijn zijn; er zou geen container voor de ziel van de wereld zijn om geboren te worden.

Zoals adem stroomt de liefde zonder ophouden tussen de werelden. De liefde komt van de Schepper, van de ondefinieerbare, niet te kennen Essentie, in de wereld van manifestatie. En iedere cel van de schepping is een viering van deze liefde, een offer van het zelf, terug naar de Schepper. Dit is de mystieke waarheid van “Hij houdt van hen en zij houden van Hem.” De meeste mensen ervaren de liefde slechts als zij het niveau van manifestatie raakt, wanneer de schepping de Schepper weerspiegelt. Maar mystici die tot beide behoren, de ongemanifesteerde en de manifeste werelden, kunnen de hele cyclus van liefde in zichzelf ervaren. Zij ervaren de oneindige leegte, de duizelingwekkende duisternis waar geen reflectie is, slechts pure ongedifferentieerde liefde. Zij kunnen ook de vreugde van de schepping als zij deelneemt aan het manifesteren van Zijn liefde, in het uitdrukken van de liefde in vele vormen en kleuren waarnemen. En in het gepolijste vlak van hun eigen hart ervaren zij direct het wonder van de reflectie van Zijn

liefde. Op het moment van reflectie nemen zij deel aan het mysterie van Hem die Zich aan Zichzelf bekend maakt. De minnaar kan bewust participeren aan de onthulling van Zijn liefde.

Het net van het leven is geweven in deze cirkel van liefde. Zijn minnaars houden het bewustzijn van dit net in hun hart vast. Zonder de aanwezigheid van het hart van Zijn minnaars in de wereld kan het net van het leven de betekenis van Zijn aanwezigheid niet dragen. Een ondefinieerbare essentie zou afwezig zijn en de kleuren zouden vervagen. We behoren de liefde toe meer dan we beseffen.

Mystici hebben het werk van het creëren van een container van licht rondom de wereld die de liefde toestaat om in het net van het leven te stromen, afgemaakt. Deze container, dit net van licht vibreert op de energie van een nieuw tijdperk. Het heeft een kwaliteit volkomenheid die nog niet eerder gezien is, en het is toegankelijk voor iedereen die haar aandacht afkeert van de wensen van het ego naar de liefde voor wat Echt is. Hoe kunnen we deze stap zetten. Wanneer we erkennen dat we niet onszelf toebehoren, maar dat we de eenheid die in alle leven aanwezig is toebehoren, dan kan wat nodig is gegeven worden.

Zoals veel spirituele stappen is dit eenvoudig maar niet gemakkelijk. Er zijn weinig complicaties en toch maken we graag de dingen gecompliceerd. We houden ervan moeilijkheden te creëren om ons bezig te houden, om onze aandacht af te houden van het echte werk. Maar de simpele oefening is te herkennen dat we niet onszelf toebehoren. We zijn hier ergens anders voor. Vele spirituele tradities zijn ontworpen in één of andere vorm van zelfvoldoening, één of ander beeld van vooruitgang. Maar echt spiritueel werk vraagt het basis begrip dat het niet over ons, over onze vooruitgang of succes gaat. Ieder moment is een mogelijkheid om ons God te herinneren, ons te openen voor de liefde voor Zijn belang.

Het ontwaakte hart van een minnaar van God is de meest efficiënte manier om liefde temidden van het leven te brengen. Onze innerlijke aandacht stemt ons bewustzijn af op de liefde zoals zij in de wereld komt. Liefde draagt de kennis over waar heen zij moet gaan, welke kant zij op moet. Maar zij heeft onze afstemming nodig om het te laten gebeuren. Anders kan de liefde niet vrij stromen; en ontstaat er een dissonantie op het innerlijke niveau die de stroom tegenhoudt en haar richting vervormt.

Door onze spirituele oefeningen worden we getraind ons naar binnen te richten. We worden getraind om zowel in de buiten- als in de binnen wereld aandachtig te zijn. Uiterlijke verbinding verbindt ons met Zijn aanwezigheid in de wereld. Aandachtig te leren zijn waar geen vormen zijn, maakt het ons mogelijk om afgestemd te zijn op de energie van de liefde voor zij in manifestatie komt. Door onze meditatie en herinnering zijn we wakker in de leegte. De afwezigheid van de mysticus maakt het haar mogelijk met de ongedefinieerde essentie van de liefde in de innerlijke wereld te werken, in de dimensies die stromend en niet in vormen gefixeerd zijn. Terwijl haar aandacht in het dagelijkse leven haar verbindt met het net van het leven, kan haar innerlijke staat van afwezigheid haar verbinden met de bron van de liefde.

De liefde heeft onze innerlijke puurheid en de leegte van intentie nodig om haar betekenis in het leven te brengen. Op het moment dat we de liefde trachten te conditioneren, haar vormen of manieren van uitdrukken te bepalen, beperken we haar potentieel. De leegte van de mysticus is een praktisch middel voor de liefde om dit werk te doen. Deze leegte is een staat van dynamische aandacht, en zij vraagt onze volledige participatie. Door onze bewuste participatie kan de liefde ons bewustzijn gebruiken. Door onze totale overgave aan dit proces kan de liefde de volledige potentie van onze goddelijkheid gebruiken. Door de simpele oefeningen van

herinnering en aandacht in ons dagelijks leven, wordt de energie van liefde in het net van het leven gegeven.

Het net van liefde draagt het lied van de mensheid, het lied van de ziel van de wereld. Het is beschermd door de kracht van onze toewijding en de aanwezigheid van de meesters van liefde. Dit lied is ook aanwezig in het draaiende hart van de minnaars van God, in hen die hun leven aan dit werk gegeven hebben. Geleidelijk wordt dit lied in het bewustzijn gebracht. Het net van het leven vertelt ons het verhaal van onze eigen bestemming. Het leven in al haar vormen wordt gestempeld met betekenis, en deze betekenis wordt levend op een nieuwe manier. We zijn vergeten waarom we hier zijn, maar het leven spiegelt ons de betekenis die in ons hart geschreven staat. Het verschil tussen leven en levend zijn is het besef van deze betekenis, het besef van dit lied van de liefde. Voor ieder van ons is dit lied uniek en toch is het lied van heel de mensheid, van heel het leven, van de hele wereld, ook ons eigen lied. In de ontvouwing van de eenheid is dit geen paradox, maar een simpele uitdrukking van hoe eenheid werkt.

HET LEVEN WEKKEN

In de chemie van het leven zijn er cellen die wachten om door liefde geactiveerd te worden. Zij zijn knooppunten van kracht in het net van het leven. Zij dragen de blauwdruk van de transformatie van het leven. Als zij niet gewekt worden blijven zij slapend en er zal een gelegenheid voorbijgegaan zijn. Zij moeten in een bepaalde orde gewekt worden zodat de ontwaakte energie op een bepaalde manier stroomt. Dit is vergelijkbaar met de energiecentra in een individu, die nooit willekeurig geopend mogen worden. De cellulaire structuur van het leven en haar vloeiend net van energie bestaat uit een zorgvuldig evenwicht van licht en donker, positief en negatief. Te veel energie aan deze structuur geven kan

gemakkelijk het evenwicht omverwerpen. Daarom is het in overgangstijden zo gevaarlijk en daarom vraagt het werk zo een zorgvuldige aandacht.

Met het net van het leven werken vereist een bewustere aandacht in de wereld, een mystieke oriëntatie van zijn. De leegte, de stilte zijn altijd in ons, maar de focus van de minnaar moet zich naar de goddelijke aanwezigheid verplaatsen. Onze aandacht in de wereld heeft de helderheid die alleen vanuit de innerlijke leegte kan komen, vanuit het niet gehecht zijn aan vormen. We kunnen met het net van het leven werken zonder persoonlijke wensen. Dan zal onze liefde gaan waar zij nodig is en ons goddelijk bewustzijn interacteert dan met de chemie van het leven.

Met iedere ademhaling zijn we met het leven verbonden. Met ieder herhaling van Zijn naam wordt de goddelijke herinnering in het leven gegrift. Wanneer we onze houding veranderen van scheiding naar een bewustzijn van eenheid met het leven, zal het leven reageren. We zullen de mate van onze verbondenheid gaan zien, hoe ons bewustzijn het leven in stroomt met de energiepatronen van de schepping. We zullen zien hoe subtiel ons bewustzijn met het leven interacteert, en hoe onze transformatie het geheel beïnvloedt. We zullen ook meer afgestemd worden op de behoefte van de wereld. De wereld zal op een andere manier tot ons spreken, de paden van eenheid, die in onze hersenen gegrift zijn, maar die op dit moment niet gebruikt worden, volgend.

De liefde stroomt in alle leven, en liefde laat het hart draaien. Het draaien van het hart brengt ons voorbij de beperkte visie van de *mind* naar een grotere dimensie van werkelijk zijn. Liefde maakt ons wakker, bevrijdt ons uit de gevangenis van ons ego-zelf. Liefde kan ook de wereld wakker maken. Wanneer het net van het leven gaat draaien op de frequentie van het bewustzijn van de liefde en de eenheid, kan de wereld wakker worden voor haar werkelijke

natuur. Een vriend had een droom die naar dit ontwaken verwees in het beeld van een kind:

In mijn armen hield ik een prachtig en lichtgevend kind. Het was geen kind van vlees en bloed, maar een kind wiens buitenkant van licht en sterren een binnenkant van leegte, van ruimte leek te verhullen. En toch was dit kind een organisch levend wezen, een ongelooflijke zachtheid en ontzag ademend. Ik was zeer verbaasd.

Dit kind, wiens buitenkant van licht en sterren is, behoort ook tot het leven, en is een organisch levend wezen. “Zo boven zo beneden” is een uitspraak van de alchemisten die met de transformatie van materie werkten. Zij kenden de overeenkomsten tussen de werelden, en de geheimen van het licht dat verborgen is in de materie. Opgegaan in de materie hebben we haar transformatieve potentieel vergeten.

In het bewustzijn van de liefde liggen de geheimen van de transformatie. Wanneer dit bewustzijn aan de wereld gegeven wordt, kan het werk van transformeren beginnen. De wereld kan langzaam wakker worden en haar magie kan weer levend worden.

De Verbinding van Het Leven

*Verbind jezelf met alles in de schepping
Die rijkelijk vloeit uit Gods magische hoed,*

*O, verbind je ziel gelijk een prachtige zoete overeenstemming
Met elk blad en iedere verwelking in het bestaan.*

Hafiz¹

DE HEELHEID VAN HET LEVEN

Het leven is compleet. Verschillende niveaus van werkelijkheid verbinden zich in het leven met elkaar. De niveaus van niet-zijn, de dimensie van pure eenheid en puur bewustzijn en alle verschillende niveaus van manifestatie, van het archetypische tot het fysieke doordringen elkaar. Niets is gescheiden. Ieder niveau van werkelijkheid is aanwezig in ieder moment van het bestaan. En mensen zijn in de patronen van de schepping uniek in die zin dat alle niveaus in ons aanwezig, en toegankelijk voor ons bewustzijn zijn. We kunnen het fysieke niveau omarmen en in niet-zijn oplossen. We kunnen in puur bewustzijn aanwezig zijn, interacteren met de imaginaire werkelijkheid van de archetypische wereld, en functioneren in de mentale wereld van gedachten.

Vanuit het perspectief van de eenheid van het leven is er geen verschil, geen hiërarchie en geen ladder om op te gaan; er zijn eerder patronen van onderlinge verbindingen, en bewegingen van energie. Energieën vormen of constelleren beelden in materie. Het leven drukt zich op zo veel manieren uit, iedere modus heeft zijn doel en betekenis, ieder aspect van de schepping reflecteert het geheel op unieke wijze. De

relatie met het ene tot de veelheid, van het individu tot het geheel, zal de wetenschap van de toekomst worden. Ons inzicht over hoe de energie tussen de verschillende niveaus van werkelijkheid zich beweegt zal ons toegang verlenen tot een voller begrip van het leven en ook hoe we met de energie van het leven kunnen werken.

De wetenschap heeft ons laten zien dat de wereld geen solide massa, de driedimensionale werkelijkheid is die onze zintuigen zich voorstellen. Wanneer we wakker worden voor de manieren waarop energie zich beweegt tussen de verschillende niveaus van de werkelijkheid, zullen we met de geheimen van de schepping kunnen werken. En we zullen gaan zien hoe ons bewustzijn het geheel beïnvloedt, hoe onze waarneming onze ervaring bepaalt. Net zoals de natuurwetenschappen à la Newton ons enig inzicht verschaffen over hoe de krachten in de fysieke wereld interacteren, zal de wetenschap van de toekomst een kennis over eenheid bieden, en niet alleen de patronen over de eenheid van de wereld, maar ook hoe de verschillende werelden elkaar doordringen en beïnvloeden en hoe ons bewustzijn een rol in hun interactie speelt.

Om de kennis over eenheid binnen te gaan en onze verantwoordelijkheid van het leven te accepteren, moeten we onze focus op zelfbehoud ten bate van het geheel achterlaten. Onze concepten van scheiding en individuele voortgang creëren een gebied van zelfdestructie. Wanneer we ons op onze eigen behoeften richten, individueel of nationaal, blokkeren we het licht en de energie die door ons bewustzijn in het geheel van het leven zou moeten stromen, en het leven wordt dor en kaal achtergelaten.

Het leven heeft een bepaalde energie nodig om tot ontplooiing te komen en te transformeren. Deze energie moet door mensen stromen omdat alleen dan zij de vibratie van het bewuste doel dat nodig is, kan dragen. Een hoger bewustzijn speelt altijd al een rol in de evolutie van het leven, en helpt

haar veranderingspatronen te richten. Dit is altijd al een deel van de rol van de mens op de aarde, maar deze bewuste richting is aan de mens toevertrouwd door de spirituele meesters die met ons zijn. 'De Confuciaanse Doctrine van de Gemiddelde' reflecteert deze verbinding:

Alleen zij die absoluut zuiver zijn kunnen hun natuur volledige ontwikkelen. Als zij hun natuur volledig kunnen ontwikkelen, kunnen zij volledig de natuur van anderen helpen ontwikkelen. Als zij volledig de natuur van anderen kunnen ontwikkelen, kunnen zij volledig de natuur van de dingen ontwikkelen. Als zij volledig de natuur van de dingen kunnen ontwikkelen, dan kunnen zij assisteren bij het transformerende en voedende proces van de Hemel en de Aarde.²

Door alle tijden heen hebben spirituele tradities op de rol van de mens gewezen i.v.m het mysterie van onthulling, in het samen komen van hemel en aarde. Maar wat het bewuste werk van enkelen was wordt nu teruggegeven aan de hele mensheid. We hebben allemaal de gelegenheid een grotere verantwoordelijkheid te accepteren bij het ontvouwen van het leven.

We hebben vele culturele en psychologische patronen die ons aanmoedigen de verantwoordelijkheid die ons gegeven is, te vermijden. We blijven liever kinderen. We hebben zelfs onze relatie met het goddelijke als een relatie van kind tot ouder gekarakteriseerd, met een goddelijke vader of moeder figuur. Dit creëert gevoelens van veiligheid en zekerheid. Maar als we om ons heen kijken zien we de illusoire natuur van deze gevoelens. We zijn niet zeker, en het leven is niet veilig. Het lot van onze planeet is onzeker. We kunnen ons niet veroorloven de rol van kind nog langer te spelen. We kunnen dan wel de verantwoordelijkheid van het lot van onze planeet niet op ons willen nemen, maar het is wat ons teruggegeven is.

Onze verantwoordelijkheid accepteren betekent dat we niet langer op autoriteiten van buitenaf kunnen vertrouwen. De middelmatigheid van onze huidige wereldleiders, hun gebrek aan echte visie is duidelijk, maar we willen de volle betekenis van dit feit niet beseffen. Het verwijst niet alleen naar de corruptie van onze politieke systemen, maar naar een diepere overgang waarin het echte potentieel aan het individu gegeven wordt. Dit is onderdeel van de verandering van een hiërarchisch machtsmodel en informatie uitwisseling naar een model van organische heelheid waardoor de energie van onze tijd stromen moet.

Dit is zo anders dan ons huidige beeld van processen van beslissingen nemen, dat we ons zelfs niet voor kunnen stellen hoe dat kan werken. Maar we beginnen een collectief ontwaken voor de waarheid te zien, dat we geen redder buiten onszelf kunnen verwachten. Een politiek noch een spiritueel leider komt ons verlossen. De ontwikkeling van individueel bewustzijn duwt ons voort om echte verantwoordelijkheid voor het leven te nemen – niet alleen voor ons individuele leven, maar voor het leven van het geheel.

KENNIS OVER LIEFDE

Liefde bevat een bewustzijn dat ons helpen kan naar een andere kant en naar de behoeften van het geheel te kijken in plaats van alleen naar onszelf. Liefde is overal tegelijkertijd aanwezig. Dit is één van de geheimen van de liefde die voor het gewone bewustzijn verborgen is. Onze individuele ervaring van liefde kan bepaald worden door de openheid van ons hart en andere criteria, maar liefde zelf wordt niet gelokaliseerd. Wanneer we met liefde werken hebben we toegang tot haar totale aanwezigheid. Wanneer onze focus op ons individuele zelf is, zoeken we alleen fragmenten van liefde, maar wanneer we ons van onszelf afwenden kunnen

we een glimp opvangen van haar grotere dimensie. Wanneer we met hart en geest werken die niet door zelfinteresse gecontroleerd worden, kunnen we directe toegang hebben tot de eenheid die in alle leven is.

Wanneer we in liefde aanwezig zijn spreekt liefde tot ons. Het weten van het hart wordt niet door de *mind* geregeerd, en toch kan de *mind* haar leren oppakken. In het kennen van de liefde worden de onderlinge verbindingen van het leven direct toegankelijk. Liefde weet wat in iedere situatie nodig is, liefde heeft haar eigen taal, haar tekenen en symbolen. Liefde komt naar ons toe op haar eigen manier, en deel van de training van de minnaar is om de wegen van de liefde te leren, haar stilte en haar spreken te leren, geduld hebben en op liefde leren wachten, en daarna er onmiddellijk op te reageren. Het bewustzijn van het hart, de plaats waar de liefde tot ons spreekt is altijd ongeconditioneerd, omdat echt leven fundamenteel vrij is. Daarom zijn er zoveel mensen bang voor de liefde: zij bevrijdt ons van de zekerheid van onze verdediging en conditionering, van onze patronen van controle.

Wanneer we de liefde slechts in verband brengen met een gevoel tussen mensen zien we haar groter potentieel van haar alles omarmende natuur niet meer. Wanneer we ons op onze persoonlijke behoefte aan liefde richten zien we niet hoe zij ons kan verbinden met het geheel, ten behoeve van het geheel. Vele huidige spirituele scholen kijken zelfs alleen naar de persoonlijke eigenschappen van de liefde, en brengen haar vaak in verband met emotionele behoeften. Maar liefde is een energiebron van een onbeperkt potentieel dat het bewustzijn van het geheel draagt.

Boeddhistische tradities weerspiegelen de onpersoonlijke natuur van de liefde als zij de Werkelijkheid als een combinatie van grote leegte en compassie beschrijven. De derde Karmapa uit het Tibetaans Boeddhisme schreef,

Het spel van overweldigende compassie wordt niet

belemmerd,
in het moment van de liefde
breekt de lege geest onbeschermd door.³

Het boeddhisme laat ons zien dat liefde niet één of ander geïdealiseerde romance, maar een praktische en sterke kracht is die deel is van het wezen van het universum. Zij heeft onze waakzaamheid en aandacht nodig, onze oplettendheid en aanwezigheid, en de achteloosheid voor ons eigen zelf. Dan kan zij ons de arena van de eenheid in voeren, waar alle geheimen van het leven zichtbaar gemaakt worden. Wanneer we rusten in de natuur van wat Echt is, staan we bekwaam in verbinding met de wereld ten behoeve van alle wezens.

De eerste stap in het werken met het bewustzijn van de liefde is de beperking van je eigen persoonlijke betrokkenheid in de liefde te beseffen. Natuurlijk willen we allemaal lief gevonden worden. Dit is een basis instinct van de mens. We kunnen deze behoefte niet ontkennen of onderdrukken, maar zij hoeft onze houding niet te overheersen. De minnaar van de Waarheid heeft een diepere behoefte: haar hart dienstbaar te maken aan dat wat Echt is. De minnaar is eerder in dienst van de liefde dan dat de liefde in dienst van haar is. Deze fundamentele verandering in gedrag is wat ons opent voor de werkelijke natuur van de liefde. De liefde kan dan tot ons spreken en ons uitleggen hoe zij werkt. De liefde kan ons openen voor een grotere dimensie waarin alle leven aanwezig is.

De focus van vele mystieke tradities richt zich op hoe de liefde het individu met het goddelijke verenigt. Dit is één van de kostbaarste eigenschappen van de liefde en creëert een verlangen naar vereniging, naar opgelost zijn in de liefde en in de leegte van de liefde. De liefde neemt ons mee naar de aanwezigheid van de Werkelijkheid, weg van onszelf. Maar de liefde onthult ook het wonder van de goddelijke eenheid in de wereld. Liefde helpt ons het gezicht van God te zien waar we ons ook naar toe wenden. Liefde staat ons toe aan het leven deel te nemen vanuit een plaats van eenheid, het leven

te ervaren zonder de verdraaiingen van de dualiteit. De liefde kan de deur naar het leven in haar totaliteit, naar het wonder van haar heelheid, naar haar schoonheid en haar majesteit, openen. Liefde geeft ons de vrijheid en de kracht om te leven.

Wanneer we de werkelijke mogelijkheden van de liefde leren kennen, kunnen we direct helpen waar zij nodig is. De liefde kent onze eigen natuur en gebruikt haar voor het heil van het geheel. We kunnen goddelijk besef brengen naar plaatsen waar zij vergeten is, – naar de bestuurskamers die alleen in winst geïnteresseerd zijn, naar de vluchtelingen kampen die haat kweken. We kunnen, wanneer zij in de patronen van de schepping stroomt, de liefde volgen en onze kleine bijdrage leveren. In onze intieme oefening en het uiterlijke leven wordt onze aandacht gebracht waar zij kan helpen, waar het bewustzijn van de goddelijke aanwezigheid de levensenergie ontsluiten kan, waar de herinnering kan zuiveren, waar toewijding, warmte kan brengen.

Toch is er ook weerstand tegen deze zich ontvouwende liefde. Dit is het gevecht van licht en donker dat plaats vindt. In onze persoonlijke oefening kennen we de weerstand tegen herinnering, hoe het ego interfereert in onze toewijding, hoe onze conditionering ons onze vrijheid ontkent. Hetzelfde vindt ook plaats op mondiale schaal, behalve dat de krachten van weerstand gevaarlijker zijn. Op de innerlijke niveaus zijn deze krachten als donkere muren, plaatsen waar het licht niet gemakkelijk door kan dringen, die weerstand tegen verandering bieden. Zij beheersen een groot deel van onze economie en handel: het kopen en verkopen van goederen en ook van mensen. En zij zijn niet statisch, maar zij willen heerschappij voeren en hun controle uitbreiden.

Hier zijn zij, die niets voor zichzelf willen – die alleen de Waarheid liefhebben – nodig. Deze krachten van zelfinteresse worden bedreigd door de macht van de liefde, die vrijheid zonder hiërarchie of ideologie brengt. De potentie van de liefde is dat zij niet beperkt kan worden, niet

gecontroleerd kan worden. De liefde bestrijdt ook de dominantie van de *mind* en haar bouwsels. De liefde beweegt sneller dan de *mind*. Zij kan het meest subtiele proces ontwrichten.

De weerstand in de liefde ontmoetend, weet de dienaar dat alles in overeenstemming met Zijn wil is. Er is een diepere heelheid waarin zelfs de weerstand haar aandeel heeft. Licht en donker bewegen samen, en de weerstand tegen de liefde trekt onze aandacht de duisternis in, plaatsen van samentrekking in waar we nodig zijn. We kennen dit proces van onze eigen psyche, hoe onze duisternis ons dieper naar binnen trekt, de plaatsen in, die vergeten en verwaarloosd zijn, die de littekenen van misbruik dragen. Hetzelfde kan gebeuren met de weerstand tegen de liefde die ons in het binnenste van de duisternis brengen kan, naar de plaatsen in de energiestructuur van de wereld waar Hij het meest vergeten of geweld aangedaan is. De liefde trekt onze aandacht waar nodig is, en de aandacht van de minnaar draagt het bewustzijn van de eenheid van God. Zoals Zijn naam de obstructies in onze psyche kan ontwarren, zo kan onze aandacht, gegrift met Zijn Naam, werken om de energiepatronen van het leven te bevrijden. Stilletjes, door liefde en toewijding, kan de genezing van de wereld plaats vinden.

MET DE STROOM VAN LIEFDE WERKEN

Omdat heel het leven van elkaar afhankelijk is, haalt zij energie blokkades weg in één deel van het leven, en maakt in andere delen het mogelijk om energie te laten stromen en te transformeren. Alles wat we moeten doen om de energiepatronen van het geheel te beïnvloeden is aandachtig te zijn waar we nodig zijn. Eén van de gevolgen van mondiale communicatie is dat we weten waar er moeilijkheden en lijden in de wereld is, onze bewuste

aandacht kan zich onmiddellijk op deze gebieden richten. We hoeven niets anders te doen dan bewust te zijn – de aandacht van hen die afgestapt zijn van hun zelfinteresse is een geweldige kracht.

Overgegeven in dienstbaarheid, weten we, dat we zijn waar we nodig zijn, en dat onze innerlijke aandacht en gebeden gebruikt worden voor het goede van het geheel. We zien de heelheid van het leven om ons heen en weten dat zelfs in de alledaagse dingen we niet geïsoleerd zijn van het lijden van anderen. Dit betekent niet wat we ons met hun lijden identificeren. Onze compassie is een kracht van genezen in zichzelf. De wijsheid van compassie herkent de manier waarop de ziel gezuiverd wordt door pijn, de manier waarop het goddelijke zich door lijden kan onthullen. De aandacht van het hart brengt licht in de duisternis en geeft substantie aan hen in nood.

Dit werk vraagt aandacht maar geen tijd, daar liefde niet aan tijd en ruimte gebonden is. De onmiddellijkheid van mondiale communicatie spiegelt onmiddellijke liefde. We hoeven niet langer te wachten om anderen te bereiken. De blik van de minnaar, de innerlijke aandacht van het hart richt het bewustzijn van de liefde waar het in het moment nodig is.

Dit werk van de liefde wordt nooit geforceerd. Het is een natuurlijk deel van het leven. Het is gezond verstand. We zorgen voor burens en vrienden, voor de hele mensheid, want we maken deel uit van dezelfde gemeenschap. We proberen niet iets te doen, omdat dat onze wil opleggen zou zijn. We leven ons gewone alledaagse leven, open voor de verbindingen van het leven. Terwijl we met het mondiale besef dat steeds meer aanwezig is leven, wordt ons individuele bewustzijn meer afgestemd op het bewustzijn van de wereld.

Gedurende de laatste millennia was de focus van vele spirituele tradities op de innerlijke reis van het individu, het eenzame pad van de ziel terug naar God. In de huidige

Westerse spiritualiteit werd dit gecombineerd met onze preoccupatie van individuele vervulling. Maar de focus op de individuele reis had niet altijd de belangrijkste spirituele nadruk. In eerdere tijden betrof de spirituele training meer het welzijn van de groep of het geheel, zoals nu nog te zien is in de rol van de sjamaan. Martin Prechtel geeft dit commentaar bij zijn ervaring met de Maya's:

De Nieuwe Tijd boekt geen resultaat in vergelijk met de Maya's, omdat voor hen zelfontdekking alleen goed is als het het geheel helpt voeden.⁴

In de Mahayana Boeddha tradities is de zoektocht naar realisatie verweven met het *bodhisattva* ideaal van dienstbaarheid aan alle wezens. De *bodhisattva* belofte die door vele beoefenaars gedaan wordt, verplicht iemand terug te keren naar het niveau van bestaan totdat alle wezens verlichting bereikt hebben. Op het Soefi pad leidt de weg naar de vereniging met God naar de staat van dienstbaarheid. Soefi's staan bekend als "de slaven van de Ene en de dienaar van de velen." En er is altijd de traditie van de *awliya*, de vrienden van God, die voor het welzijn van de mensheid zorgen.

Het is nu tijd om terug te keren naar het accent van de wegen die dienstbaar aan het geheel zijn. De ervaring hebben van de vereniging van de ziel met de Werkelijkheid is het oorspronkelijke stempel van de mysticus. Maar ons perspectief van dit mysterie kan veranderen en ontwikkelen. Wanneer ons collectieve bewustzijn meer afgestemd wordt op een mondiaal besef, kan de mysticus ook dit perspectief in haar werk, het weerkaatsen van wat Echt is, in de wereld brengen. De minnaar kan zien hoe zij vollediger aan het geheel kan deel nemen, hoe zij zichzelf completer aan het leven van de Ene kan geven.

Door zichzelf aan God te geven geeft de minnaar zichzelf aan het leven. Als we in Zijn eenheid geloven is er niets

anders dan God. Met de woorden van Abu Sa'id ibn Abî-I-Khayr,

Soefisme bestaat uit het hart afkeren van alles wat niet God is. Maar er is niets dat God niet is.

Deze eenheid te leven verbindt onze innerlijke oefening met onze dienstbaarheid aan het leven. Onze cultuur echter, is met haar vertrouwen in rationeel denken, een obstakel om vanuit een plaats van eenheid te leven. We zijn gewend om de moeilijkheden van de wereld alleen lineair, met een analytische houding te benaderen. De wegen van eenheid kunnen zichzelf niet door rationele gedachten onthullen, omdat rationele analyses de neiging hebben de delen van het geheel te scheiden, hierbij het grotere perspectief verliezend.

Als we naar het leven kijken met een bewustzijn van zowel liefde als rationaliteit zal eenheid haar deuren openen. De geheimen van het leven van eenheid zullen zichtbaar worden. De eenheid van liefde in ons hart zal met de eenheid in alle leven interacteren en ons de weg onthullen hoe eenheid in de wereld werkt. Zonder deze kennis kan de mensheid zich niet uit haar huidige kritieke situatie ontwikkelen. Ons zijn sommige middelen van eenheid in de vorm van mondiale communicatie gegeven, maar we weten niet hoe we ze moeten gebruiken. We zien hun functie in termen van het individu. We weten niet hoe we eenheid tot ons kunnen laten spreken, met ons te interacteren. We zien onszelf nog gescheiden van het leven. Door het licht van eenheid zullen we in staat zijn het grotere beeld te zien, en leren hoe te werken met wat ons gegeven wordt.

De mysticus weet dat, wat we nodig hebben altijd aanwezig is, maar we moeten ons bewustzijn transformeren. We hebben de bescheidenheid nodig om onderwezen te worden onze wereld opnieuw te zien. Voor de Soefi is het leven altijd de grootste leraar. Het leven zal ons, wat we moeten weten, onthullen. Zijn eenheid die in ons hart

gestempeld is, zal met de eenheid in het leven interacteren. Onze eigen directe perceptie zonder dualiteit, van toebehoren aan wat Echt is, kan de stromen van eenheid die door het leven vloeien, bezielen, en er zal een nieuwe weg in het bewustzijn geboren worden.

VERANTWOORDELIJKHEID ACCEPTEREN

Met iedere stap in de ontwikkeling van het bewustzijn is er ook een offer. We begrijpen dit als individu; we weten dat er bij iedere stap op het pad iets verloren gaat. Bewustzijn zelf vraagt het verlies van onschuld, de uitbanning uit het paradijs. Om een bewustzijn van het geheel te kunnen omarmen moeten we onze illusie aan autonomie opgeven. De idee dat het individu de mogelijkheid of het recht heeft haar eigen leven te bepalen is één van de kenmerken van onze cultuur. Zij geeft ons de illusie van vrijheid en zelfbepaling.

De evolutie van bewustzijn betekent altijd meer verantwoordelijkheid, en verhoogde verantwoordelijkheid verschijnt vaak als een verlies aan vrijheid. De adolescent die in de adolescentie stapt, en verantwoordelijk voor anderen in de familie of in de gemeenschap wordt, kan de pijn voelen van een schijnbaar verlies. Maar echte verantwoordelijkheid geeft ons de vrijheid om op een manier aan het leven te deel nemen, die voor de in het middelpunt staande adolescent, gesloten is.

De Westerse cultuur, die veeleer aan de idee van onafhankelijkheid hangt dan de werkelijkheid van de onderlinge verbinding omarmt, heeft de eigenschap van een adolescent die weigert de effecten van zijn handelingen te accepteren. Deze patronen zijn zowel zichtbaar in onze nationale politiek, als in de principes die onze vrije markt economie grondvesten. Wat we ons niet realiseren, is dat dit onvermogen om verantwoordelijkheid over onze handelingen te accepteren niet alleen negatieve wereldwijde gevolgen

heeft, maar ons de toegang tot de krachten die ons toebehoren, verhindert. Met iedere stap naar volwassenheid wordt ons toegang verleend tot een ander niveau van ons menselijk potentieel. De illusie van autonomie – individueel of nationaal – verengt ons in de sfeer van onze eigen beperkte kracht.

De verandering naar volwassenheid zal ons toestaan ons weer met het leven te verbinden met een houding van insluiting; de verschillende delen als samen behorend erkennen. Deze fundamentele verandering in houding staat het leven toe directer met ons te communiceren. Dit is geen ideologische benadering maar een manier van leven die de eenheid, die inherent aan de schepping en in ons is, herkent. Deze simpele stap zal ons bewustzijn op een andere frequentie laten functioneren, één die sneller en efficiënter is. En het allerbelangrijkste is dat we op deze frequentie direct en bewust met alle leven verbonden zijn.

Ons individuele bewustzijn heeft de capaciteit op deze manier te functioneren: om ieder deel in relatie met het geheel te zien. Door de dynamiek van de eenheid zullen we gaan begrijpen hoe ieder individueel deel zich tot het geheel verhoudt, net zoals we nu geheel in beslag genomen worden door het analyseren hoe individuele delen met elkaar interacteren. We zullen zowel de wetten van economische belangen als de wetten van de natuur vanuit een perspectief van heelheid gaan begrijpen.

NIEUWE ENERGIECENTRA

Wanneer we collectief onze wereldwijde verantwoordelijkheid beseffen, zal door bewuste relatie, de energie tussen het individu en het geheel gaan stromen, en een nieuwe vorm van wijsheid in het leven laten ontstaan. De energie die alleen vanuit een geleefd inzicht van heelheid kan ontstaan, zal bepaalde energiecentra in het leven die slapend

waren, activeren. En het individu is een microkosmos van het geheel. Zoals energiecentra in het leven geactiveerd worden, zo zullen ook patronen in de hersenen die nu alleen in hun potentie bestaan, geactiveerd worden.

Het vrijlaten van energie en kennis vanuit deze centra zal het leven, zoals we het kennen, veranderen, en een ander niveau van evolutie laten plaats vinden. Alleen dan zullen we onze plaats binnen het melkwegstelsel en de stroom krachten die met onze planeet interacteren, gaan begrijpen. We zijn niet een geïsoleerde planeet, wiens unieke chemische mengsel het leven geboren liet worden, maar deel van een dynamische stroom van liefde en energie door het hele universum. Het universum is een levende heelheid, wiens krachten en energiepatronen stromen, en interacteren. De mysticus die voorbij de beperkingen van het ego is gegaan heeft van de grootsheid van onze werkelijke natuur een glimp opgevangen. Ons concept van onze planeet, als een totaliteit van bestaan, is net zo beperkt en verkeerd als onszelf als ego identificeren. Astrologie en astronomie wijzen naar de invloed van andere planeten op ons individuele leven, maar er zijn ook krachtigere en verder verwijderde krachten in het spel, waarvan we de invloed nog moeten ontdekken en begrijpen.

Gericht op ons individuele zelf, blijven we geïsoleerd, en ons bewustzijn kan alleen kennis assimileren die onze houding weerspiegelt. Wanneer we de heelheid van de schepping accepteren, kan de schepping tot ons spreken in een taal van heelheid. Ons bewustzijn kan zich dan uitbreiden om een horizon, die niet gekenschetst is door zelfinteresse, te assimileren. De mysticus weet dat bewustzijn steeds verder kan uitbreiden, dat haar potentieel onbeperkt is. We zijn naar het beeld van God gemaakt en dragen Zijn onbeperkte potentieel in ons. Door verantwoordelijkheid voor onze planeet te nemen zullen we onze plaats in de grotere structuur van ons melkwegstelsel gaan zien. De kennis die tot dit

niveau van onze evolutie behoort, kan dan aan ons gegeven worden.

Als we kunnen herkennen dat het leven ons wil leren, kunnen we de volgende stap in de ontwikkeling van het bewustzijn zetten. Mensen behoren tot alle leven, en de schepping behoeft onze aandacht, onze deelname. De eenvoud van onze relatie met het leven is overweldigend. Het leven, het ecosysteem is niet een complex probleem om opgelost te worden. Het is een levend organisme dat verbondenheid nodig heeft. Door deze relatie kan het leven ons bewustzijn gebruiken om de knopen te ontwarren en de onbalans te herstellen die we door onze onwetendheid veroorzaakt hebben. Zoals profeet Hosea uit de Bijbel onze tijd nauwgezet omschrijft, “Er isgeen kennis van God in het land Daarom rouwt het land.”⁵ Zonder onze bewuste deelname zal de kennis van de goddelijke eenheid die we in ons hart houden nooit de planeet voeden, en we beperken dan de volgende stap in onze collectieve evolutie.

NIVEAUS VAN WERKELIJKHEID VERBINDEN

De binnen en de buiten werelden komen bij elkaar in de mens. Verschillende niveaus van de werkelijkheid die in ons zijn, weerspiegelen in de buiten wereld. De grootsheid van onze innerlijke leegte wordt weerspiegeld in de grootsheid van de komische ruimte. Mystieke ervaringen kunnen ons laten zien dat het ego als een kleine planeet in een eindeloze ruimte is; dat terugkomt van het hiernamaals en het ego binnengaan weer ervaart als landen op deze planeet. Plotseling is men in een werkelijkheid aanwezig – met persoonlijke problemen of collectieve moeilijkheden – die een moment daarvoor zo onbelangrijk schenen. Maar dan ontdekt men dat er een ander doel omhoogkomt, een doel dat de grootsheid van het oneindige combineert met onze

aanwezigheid in deze wereld. Onlangs had een vriend een ervaring die hier op duidde:

Ik voelde in de nacht terwijl ik sliep dat ik uit mijn lichaam werd getrokken in een soort zeer lang en dun kanaal, terwijl ik volledig bij bewustzijn was. Toen verloor ik fysiek, emotioneel en mentaal het bewustzijn, en werd met een ongelooflijke snelheid de oneindige leegte in gegooid, tolde rond tussen melkwegstelsels. Het was zo een vrijheid, zonder identiteit te zijn. Er was Niets, en toch was het zeer dynamisch. Daarna was er een enorm veld van energie van de Broederschap, de Helpers van de mensheid, van onze spirituele voorouders. Zij maakten zeer duidelijk dat onze verbinding met hen op de aarde gebracht moet worden door ons en dat dit nodig is voor de situatie in de wereld.

Toen de vriend wakker werd kende ze het belang van deze ervaring. Zij schreef, “en moge ik nooit voor enig moment vergeten wat mij getoond werd! Alleen maar door verbinding kan wat nodig is gegeven worden, door hen en dan door ons. Het was absoluut; waarheid. Met de genade van de Geliefde zal het nooit vergeten worden.” De vriend werd meegevoerd naar de oneindige leegte waar de meesters van liefde aanwezig zijn, en daarna werd haar de betekenis van onze verbinding met hun energieveld getoond. Hoe het nodig is in de wereld. Deze verbinding laat energie, liefde en kennis vanuit één niveau van werkelijkheid naar een ander niveau stromen. Op die manier wordt de mensheid altijd geholpen. Maar om deze verbinding te leven is het noodzakelijk om uit het ego te stappen en een grotere dimensie van bewustzijn te omarmen. Anders zullen de twijfels en de verdraaiingen van de *mind* de verbinding vernietigen en kan er niets gegeven worden. Dit is geen spirituele *science fiction* maar de manier waarop de wereld altijd al functioneert.

De meesters van liefde hebben hun dienaren, die aanwezig kunnen zijn in de wereld en toch de ervaring hebben van innerlijke werkelijkheden waar we afwezig zijn van het zelf,

nodig. Tussen de melkwegstelsels van oneindige leegte is er pure liefde, wijsheid en kracht. Daar zijn de krachten die wachten om ons te helpen. We werken samen als onderdeel van een opening van de liefde, die zo groot, en zo vol wonderen is. En toch is het van belang dat het gewone zelf een rol speelt. Liefde heeft ons nodig. Door ons kunnen de hogere frequenties van liefde en eenheid de wereld binnendringen.

Reflecties van Het Licht

O Licht van licht, Uw licht verlicht de mensen van de hemel en licht de mensen bij op aarde.

O Licht van alle licht. Uw licht wordt geprezen door alle licht.

Gebod toegeschreven aan Mohammed

STRALINGSBRON EN WEERSPIEGELD LICHT

In de dimensie van puur bewustzijn, op het niveau van het Zelf, worden de dingen gekend door hun licht.¹ Hier verspreidt alles een hoeveelheid en kwaliteit aan licht die uniek is voor haar wezenlijke natuur. Op dat niveau zijn de mensen als zonnen, hun licht schijnt als sterren in de ruimte.

Maar deze dimensie van licht is verborgen voor het gewone bewustzijn. In het fysieke rijk van de zintuigen leven we in een wereld van schaduwen. Het pure licht van ons werkelijke bestaan wordt versluierd. Dit rijk is een plaats van reflectie waarin we objecten zien, niet door hun eigen licht, maar door het licht dat erop weerkaatst wordt. Zonder externe bron van licht zijn de fysieke objecten in het donker onzichtbaar. En de kleuren die we in deze wereld waarnemen zijn niet de werkelijke kleuren van de objecten maar de kleuren die erop weerkaatst worden. Het gras absorbeert licht behalve de frequentie die gelijk is aan de kleur groen, die teruggekaatst wordt. Zwart absorbeert alle kleuren; wit reflecteert alle kleuren. In deze wereld nemen we zelden de dingen waar zoals ze werkelijk zijn.

Onze communicatie over en weer met deze wereld wordt geregeerd door de wetten van reflectie. Reflecties zijn vol verdraaiingen en ambiguïteit, vol schaduwen. In deze wereld is het moeilijk om de dingen direct waar te nemen of te

ervaren. In de menselijke communicatie over en weer worden we ook geconfronteerd met de reflectie van ons eigen zelf, veel meer dan we geneigd zijn toe te geven. We nemen anderen waar en interacteren in overeenstemming met onze eigen psychologische patronen en conditionering. In het rijk van puur bewustzijn is het heel anders: daar relateren we essentie aan essentie. Er is geen reflectie, maar een communicatie over en weer van licht op licht, een ontmoeting, een in elkaar overgaan en een dynamische wisselwerking met licht.

Op de innerlijke niveaus zijn er ook plaatsen van schaduwen en duisternis, plaatsen waar een beetje licht is. Er zijn krachten van duisternis, krachten die het licht ontkennen. Er zijn entiteiten die eerder licht absorberen, duisternis creëren dan uitstralen. Deze entiteiten zijn als zwarte gaten waarvan de dichtheid zo groot is dat er geen licht kan ontsnappen. Zelden zijn er mensen die interacteren, of aanwezig zijn op deze plaatsen, hoewel deze loci ons kunnen beïnvloeden. De ware natuur van de mens is licht, en ons licht beschermt ons tegen de duisternis. In onze wereld komen misverstanden en disharmonie gewoonlijk voort uit de vertekeningen die veroorzaakt worden door reflecties van licht. Hoe meer we toegang hebben tot het rijk van puur bewustzijn, des te helderder we kunnen zien. Het werk van de meesters van liefde en hun helpers is zo veel licht te geven als we kunnen absorberen, zonder verblind te worden of in onbalans te geraken.

Op het niveau van puur bewustzijn stroomt het licht direct: er is geen vertekening of reflectie. Licht straalt vanuit iedere bron en communiceert door deze straling. In dit gebied worden de dingen eerder gekend door hun overeenkomsten dan gedefinieerd door hun verschillen. Soortgelijke frequenties licht resoneren samen en trekken elkaar aan. Er is geen ruimte en tijd, maar er zijn loci, of verschillende rijken, in deze dimensie. Zoals licht verschillende frequenties heeft,

zo zijn er ook verschillende niveaus in de dimensie van licht, waar zij, door een overeenkomstige frequentie licht, worden aangetrokken. De verschillende niveaus van licht functioneren op net even andere snelheden.

De meeste mensen blijven op het niveau van het licht waartoe zij behoren. Hun ziel functioneert op deze specifieke frequentie. Er zijn echter spirituele trainingen die het individuen mogelijk maakt om op verschillende niveaus te functioneren, om zich tussen frequenties licht te bewegen. Deze individuen hebben ook de capaciteit om licht op verschillende plaatsen te brengen, zelfs in sferen van schaduwen en duisternis. Hun werk is licht te brengen waar het nodig is.

Op de innerlijke niveaus kan het licht vrij bewegen. De moeilijkheid is om het licht in de wereld van reflectie te brengen, wat grote zorg en precisie vereist. Zoals onze fysieke wereld de ozonlaag nodig heeft om haar voor de negatieve effecten van te veel zonlicht te beschermen, zo moeten wij beschermd worden tegen het directe licht van puur zijn. In deze wereld van reflectie zou de Waarheid ons verblinden, net zoals pure liefde ons verbrandt. Het directe licht van puur zijn moet langzaam in onze wereld gegoten worden.

In overgangstijden is er energie nodig om de verandering te voeden en te vergemakkelijken. In de psychologische transformatie komt deze energie gewoonlijk van het onbewuste, en veroorzaakt vaak tumult in iemands innerlijke en uiterlijke leven wanneer oude patronen worden ontworpen of vernietigd. Deze energie wordt soms in dromen verbeeld door slangen, aardbevingen of ander symbolen.

Spirituele transformatie vraagt een andere energie waartoe spirituele paden en hun oefeningen ons toegang verlenen. Op een bepaald niveau zijn deze transformaties zo delicaat en gevaarlijk dat er een meester nodig is om het proces te leiden. Als iemand te veel energie gegeven wordt, kan men uit evenwicht geraken, bij te weinig energie vindt de

transformatie niet plaats of gebeurt op een lager niveau. En omdat ieder individu net even anders gebouwd is, moet deze energie gegeven worden in overeenstemming met de eigen individuele natuur. Dit is één van de redenen waarom men een spirituele gids nodig heeft.

Het werk van de universele transformatie is zelfs nog subtieler en delicateser. Er wordt energie gevraagd om deze transformatie mogelijk te maken, maar iedere keer als er een hoeveelheid energie van een andere dimensie komt is er het gevaar van onbalans. Een bepaalde graad van onbalans is onvermijdelijk – dit is één van de tekenen van transformatie wanneer oude structuren hun stabiliteit verliezen. Maar als krachten onbeheersbaar gaan draaien, kan het desastreuus zijn. Het werk is om de goede hoeveelheid energie in de wereld te brengen op de juiste plaatsen en te verzekeren dat zij vervat en gereflecteerd wordt waar het nodig is.

Het net van licht en liefde dat om de wereld heen is gecreëerd zal het kunnen laten plaats vinden, maar vanwege de voortdurend veranderende behoeften en situaties, moet de structuur van het net constant veranderd worden. Verschillende spirituele groepen zijn bij dit werk betrokken, wat veel zorgvuldige aandacht vraagt. Hoe meer deze groepen samenwerken, des te gemakkelijker de energie kan stromen. Tot nu toe heeft deze samenwerking voornamelijk plaats gevonden op de innerlijke niveaus. Maar er is een stijgende noodzaak om dit universele werk in de buitenwereld bewust te maken. Het is noodzakelijk voor ons om te weten dat we dit werk in de wereld samen doen.

Wanneer de energie vanuit de innerlijke wereld komt is het gevaarlijkste moment wanneer zij het niveau van reflectie raakt. In de innerlijke dimensies stroomt zij vrij zonder oorzaak en gevolg. Wij zijn op ieder moment waar we nodig zijn: er is geen transmissie of tijdelijke dynamiek. Essentie staat in relatie tot essentie, zonder het gevaar van vertekening. Deze energie, die in de wereld komt, gaat een werkelijkheid

binnen die door andere wetten geregeerd wordt. Hier is er actie en reactie, de wisselwerking tussen licht en schaduwen. Hier zijn ook de subtiliteiten van tijd en de effecten van de fysieke verblijfplaats. En wat belangrijker is, er is de inconsistentie van mensen. Er is geen absoluut weten over welk soort effect de energie van het licht zal hebben. We zijn vrij om wat geboden wordt te accepteren of af te wijzen; als mens hebben we de vrije wil. Maar welke kant we ook kiezen, het licht zal ons beïnvloeden. We reageren meer op goddelijk licht en liefde dan we ons bewust zijn.

BEWUSTZIJN EN LICHT

Licht beweegt zich door de mens van de hogere naar de lagere dimensies. De mens heeft de capaciteit om licht om te vormen, het toegankelijk te maken op een lagere frequentie. Gewoonlijk wordt dit onwetend gedaan, net zoals een plant zonlicht omzet in het proces fotosynthese. Standaard verlicht een persoon alleen maar het onmiddellijke gebied rondom haar. Hoe meer het individu spiritueel gevorderd is, des te groter de hoeveelheid licht die in de wereld gebracht wordt, en des te groter het beïnvloedbare gebied is. Een spirituele groep verspreidt ook licht. Zij is een punt van licht in de ruimte die een zeer heilzame werking op haar omgeving kan hebben.

Individen en groepen kunnen echter getraind worden om bewust met licht te werken. Verschillende individuen hebben toegang tot verschillende niveaus of frequenties licht. Sommige spirituele beoefenaars werken geheel en al op de innerlijke niveaus, terwijl anderen werken om het in de uiterlijke wereld te brengen.

Licht dat zich doelbewust in de wereld verspreid heeft, heeft een andere vibratie dan licht dat onwetend in het leven gebracht wordt. Licht dat doelbewust gericht wordt draagt bewustzijn. Het vibreert op een hogere frequentie en kan

rechtstreeks in wisselwerking treden met het bewustzijn van hen die het beïnvloedt. Licht dat deze frequentie van menselijk bewustzijn mist, kan het bewustzijn alleen indirect beïnvloeden. Het kan bijvoorbeeld een atmosfeer creëren waarin we onszelf helderder zien of ons helpen op een heilzamere manier te handelen. Het kan helpen het niveau van bewustzijn op te wekken. Maar licht dat bewustzijn draagt kan rechtstreeks tot ons spreken. Haar licht kan met ons eigen licht interacteren in een dialoog van licht.

Bepaalde kennis kan alleen met licht gecommuniceerd worden, en licht kan andere kennis toelaten om helderder en preciezer gecommuniceerd te worden. Wanneer licht rechtstreeks tot licht spreekt zijn er niet de vertekeningen van reflectie, precies zoals wanneer individuen van essentie tot essentie communiceren er geen verdraaiingen door projectie of misverstand, veroorzaakt worden.

We zijn gaan functioneren om met licht op een fysiek niveau te werken, waarvan vezeloptica een voorbeeld is. Een vezeloptische kabel maakt lange afstand communicatie bijna onmiddellijk en onverdraaid mogelijk. Dit verwijst naar het potentieel van licht als middel van communicatie. Lasers illustreren ook de nauwkeurigheid van het werken met licht. Maar er zijn andere dimensies licht die hun eigen wetenschap hebben, en deze kennis is het geheim van spirituele tradities.² Wanneer fysieke wetenschap en esoterische kennis samen gaan komen kunnen we leren hoe licht in de innerlijke en de uiterlijke werelden werkt en in het bijzonder hoe het bewustzijn beïnvloed wordt.

Voor de Soefi is echte kennis licht, “licht dat God in het hart van wie Hij wil werpt.” Echte kennis heeft geen verdraaiing of misverstand. Zij is eerder absoluut dan relatief. Het bewustzijn van licht brengt echte kennis over. Op het niveau van het Zelf is kennis rechtstreeks toegankelijk. Licht wordt moeiteloos gegeven. Maar hoe kan men dit licht naar beneden in manifestatie brengen zonder dat het haar

mogelijkheid verliest om echte kennis te communiceren? Hoe kan men met dit licht werken zonder dat haar kennis verdraaid wordt door reflectie?

In de Soefi traditie wordt licht en kennis van hart naar hart gereflecteerd. Het hart is het orgaan van het hogere bewustzijn – het bewustzijn van het Zelf. Spiritueel onderricht kan rechtstreeks gereflecteerd of gegrift worden in het hart, de beperkingen van de *mind* vermijdend. Omdat zij niet tot het niveau van dualiteit maar tot de eenheid van de liefde behoort, heeft dit proces van reflectie geen schaduw. Op die manier kan het onderricht puur en constant blijven. Maar om het onderricht te kunnen ontvangen moet het hart van de ontvanger ontwaakt zijn en op de hogere frequentie van de goddelijke liefde draaien. Daarom kan dit onderricht alleen aan ingewijden gegeven worden. Als het hart niet ontwaakt is: als het oog van het hart niet geopend is, kan er niets rechtstreeks ontvangen worden.

Nog een deel van de Soefi training is om de *mind* in het hart te brengen, de *mind* “in het hart hameren” zoals de Soefi’s zeggen, zodat het onderricht dat aan het hart gegeven wordt opgenomen kan worden in het dagelijkse bewustzijn. Een *mind* die in het hart gebracht is kan de aspecten van de eenheid begrijpen, die vaak paradoxaal, soms zelfs absurd zijn voor het rationele zelf.

Een ingewijde is iemand die gewekt is voor eenheid terwijl hij in de wereld van de dualiteit leeft. Maar kan het licht van eenheid ook gegeven worden aan hen wier hart niet gewekt is, die nog in de illusies van het zelf gevangen zijn? Kan de kennis die overgebracht wordt door licht beschikbaar gemaakt worden in het domein van de dualiteit zonder haar essentiële natuur te verliezen?

Bij het werk van het licht in de wereld brengen is het cruciale moment wanneer het het niveau van reflectie raakt. Zonder bewuste richting wordt het licht in stralen gespleten die dan slechts een deel van haar kennis verspreidt. Dit is als

het zien van je eigen reflectie in een spiegel die in vele stukjes is gebroken. Er is geen echt beeld, slechts fragmenten van de waarheid. Ieder beeld is een vertekening van het originele beeld. Als kennis op deze manier wordt gegeven, wordt zij ook gefragmenteerd: haar heelheid gaat verloren.

Maar er is een manier om het licht van de innerlijke niveaus naar de uiterlijke wereld te brengen zonder dat haar essentiële kennis vertekend wordt. Er zijn openingen tussen de werelden gemaakt om dit mogelijk te maken. Zij zijn als heldere lichtbundels, plekken waar direct waarnemen mogelijk is voor mensen die dit orgaan van spirituele waarneming niet hebben ontwikkeld. In vroegere tijdperken waren er heilige plaatsen en gebouwen ontworpen om een hoger niveau van bewustzijn gemakkelijker toegankelijk te maken. Men kan dit nog steeds voelen op plaatsen zoals de Kathedraal van Chartres, terwijl een steencirkel zoals Stonehenge herinneringen van een langer verleden vasthoudt. Deze plaatsen waren niet alleen gebedsplaatsen van toewijding, maar ook plaatsen waar esoterisch onderricht werd ontwikkeld.

Chartres bijvoorbeeld had haar eigen school waar muziek werd gecomponeerd om in harmonie gespeeld te worden met de heilige geometrie van de kathedraal. De muziek en de heilige geometrie stemden het individu af op deze innerlijke kern van licht, en hielpen zijn spirituele ontwikkeling. Het grootste deel van dit onderricht ging verloren.

Het net van licht en liefde dat om de wereld heen gemaakt is, is de container voor het spirituele onderricht van de toekomst. Het is eerder universeel dan geïsoleerd, behoort eerder tot heel de mensheid dan tot een enkele cultuur of plaats. Door met dit net te werken kunnen we helpen het licht in haar puurheid in de wereld te sturen; het onderricht van eenheid kan toegankelijk gemaakt worden niet alleen voor de ingewijde. Kennis kan rechtstreeks aan het hart van het mensdom gegeven worden.

SNELHEID EN WERELDEN SAMENVOEGEN

Spirituele evolutie heeft te maken met snelheid. Terwijl het mensdom zich ontwikkelt, versnelt het. Dit wordt gereflecteerd in het tempo van het leven in het Westen, en in de snelheid van onze technologische ontwikkelingen.

De innerlijke werelden bewegen sneller dan de fysieke wereld, en dít verschil in vibratie maakt spirituele werkelijkheid zo moeilijk te begrijpen. De *mind*, gewend aan het langzame tempo van het normale leven kan letterlijk de snelheid van spiritueel onderricht niet pakken. Daar onze uiterlijke wereld echter sneller wordt, komen we dichterbij de vibratie van de innerlijke werelden. Irina Tweedie beschrijft haar bewustwording van het belang van snelheid toen zij in een kamer in Londen naast een verkeerskruispunt woonde:

Tot mijn verbazing belemmerden de snelle vibraties van het verkeer niet alleen de meditatie stadia niet, maar bleken te helpen. En de dag kwam, terwijl ik mediteerde, dat ik begon te beseffen waarom Spiritueel Leven, of Yoga een kwestie van snelheid is. Hij [haar meester, Bhai Sahib] zei het, herinner ik me, op een dag zelf. “het leven in de wereld, de civilisatie, wordt voortdurend versneld; alles gaat steeds sneller. Onze kinderen bij voorbeeld zijn veel sneller dan wij; zij leven sneller. Het tempo van het leven, de druk ervan, de schallende radio’s, het lawaai van de grote steden storen hen niet, maar storen ons, omdat we veel langzamer zijn. Nieuwe ontdekkingen, de wetenschap, uitvindingen volgen elkaar in huiveringwekkend tempo op. En de dag zal komen dat het Spirituele Leven en het leven zoals het in deze wereld geleefd wordt elkaar wel moeten treffen; zij zijn als twee einden van dezelfde stok; zij zullen elkaar in het midden ontmoeten en één worden.”⁴

Wanneer de snelheid van het uiterlijke leven de snelheid van de spirituele dimensie gaat ontmoeten kan het licht van binnen naar buiten stromen. Op dit moment gebeurt dit op bepaalde plaatsen waar de energiestructuur van de planeet een potentieel optimum heeft, waar nieuwe ideeën naar de oppervlakte kunnen komen zonder de geringste weerstand. Door de geschiedenis heen waren er specifieke plaatsen van ontwikkeling. Florence bijvoorbeeld was het centrum van een energiestroom die de Italiaanse Renaissance was. In de wereld van vandaag zie je de duidelijkste tekenen van ontwikkelingen veeleer in het gebruik van computers, dan in kunst; en Silicon Valley in Californië is een dergelijk centrum voor technologische ontwikkelingen geworden.

Maar het huidige werk is om de hele mensheid toegang te verlenen tot een hoger bewustzijn, het licht toe te staan voorbij deze specifieke centra de hele planeet binnen te stromen. Onze evolutie moet veeleer universeel dan geïsoleerd zijn. Als we met het licht van eenheid in het collectieve bewustzijn van het mensdom gaan werken, moeten we weten hoe dit licht functioneert in het gebied van de dualiteit, hoe het gewone bewustzijn beïnvloedt.

Hoeveel werkelijkheid kan ons waarnemen verdragen? Het innerlijk naar buiten brengen is een delicate zaak. Het net van licht rondom de aarde is gemaakt om in dit werk van het in elkaar overgaan van het innerlijk en het uiterlijk, behulpzaam te zijn, ons toegang tot de eenheid te verlenen zonder gevaren. Dit proces wordt op dit moment getest. Omdat deze container organisch en geen gefixeerd patroon is, kan hij gemakkelijk aangepast en veranderd worden. De meesters van liefde werken om te kijken hoe het licht in de wereld gereflecteerd kan worden zonder haar essentie, zonder enige verwatering van de potentie die tot haar puurheid behoort, te verliezen. Zij kijken zorgvuldig naar de reacties van het menselijke bewustzijn.

Er bestaat altijd het gevaar, de mensheid zo iets puurs geven, dat het misbruikt zal worden, net zoals universeel bewustzijn soms misbruikt wordt in patronen van gemeenschappelijke hebzucht. Wanneer het licht van eenheid gegeven wordt, wordt het vrij, zonder beperking gegeven. Dit is deel van de natuur van dit licht; haar gebruik kan niet worden geconditioneerd. Maar het kan gegeven worden met de kennis over hoe het voor het mensdom heilzaam gebruikt kan worden, en op een manier die verhuld is voor hen die haar zouden kunnen misbruiken. Liefde en licht hebben hun eigen subtiliteiten. Er is een manier om iets te onthullen zodat het alleen duidelijk is voor hen die niet gevangen zijn in de greep van hun eigen wensen. Als er iets van grote waarde vrijelijk weggegeven wordt, trekt het zelden de aandacht van de door hebzucht geconditioneerde *mind*. Een Soefi gezegde drukt deze simpele waarheid uit: “We staan op het marktplein met onze handen vol edelstenen en zeggen, ‘Neem ze. Zij zijn gratis.’ Maar de mensen lopen voorbij omdat ze denken dat ze vals zijn.”

Dit licht dat aan de wereld gegeven wordt is van een hogere frequentie; het komt precies op de grens van bewustzijn binnen. Een *mind* die op materieel gewin of ego georiënteerde macht gericht is, zal niet in staat zijn het te pakken of weten hoe te gebruiken. Het beweegt te snel om vastgehouden te worden en is te vrij om gecontroleerd te worden. En om met dit licht te werken moet men aanwezig zijn in het moment; een *mind* die gevangen is in de toekomst of in het verleden kan het niet zien. Deel van het potentieel van dit licht is het nu te openen voor de mogelijkheden die alleen tot het moment behoren, om het zaad van een zich uitbreidend bewustzijn te helpen ontkiemen.

De meesters van liefde hebben gewerkt om dit licht af te stemmen zodat het ons bewustzijn kan helpen veranderen, niet alleen op individueel, maar ook op het collectieve niveau. Het kan helpen om ons wakker te maken voor de eenheid die

om ons heen is en voor de rol van het mensdom als het bewustzijn van de planeet. Het licht kan ons onze verantwoordelijkheid laten zien, en het draagt ook de kennis die we nodig hebben om deze stap te zetten. Echte kennis wordt altijd vanuit een hoger niveau van bewustzijn gegeven. Het Zelf draagt de kennis die we nodig hebben om dit nieuwe bewustzijn te leven, een kennis die als een licht, dat vrij, ongeconditioneerd, en onbesmet is, gegeven wordt.

Om ons bewust met dit licht te verbinden, om haar betekenis in ons op te nemen, moeten we ons afkeren van onze interesse in onszelf, fysiek of spiritueel. Dit licht gaat over de ontwikkeling en de betekenis van het geheel, en is niet zichtbaar door de ogen die bezorgd zijn om het individuele. Dit is één van de eenvoudigste beveiligingen tegen het misbruiken ervan. Omdat onze collectieve houding echter zo met zichzelf bezig is, is het moeilijk voor het licht om door het collectief heen te dringen, of om opgemerkt, en dan gebruikt te worden. En toch is juist dit licht heel hard nodig voor het collectief, voor onze evolutie en zelfs voor ons overleven. Dit licht in het collectief brengen is een echte uitdaging.

De mensheid wordt versneld zodat spiritueel en werelds leven verenigd kunnen worden, zodat de twee werelden samen kunnen stromen. Dit wordt gesymboliseerd door het getal acht waarin de twee cirkels samenstromen. (Acht is het archetypische getal voor het komende tijdperk.⁵) En toch lijkt in het Westen, waar het leven zo versneld is, het versnelde tempo ons meer op te slorpen door eisen van consumentisme en persoonlijk gewin, dan ons te openen voor een ander bewustzijn. Het leven van de mensen wordt hectischer in de race naar materieel welzijn, meer gevangen in de domheid van wensen. Zelfs als het licht van eenheid op het marktplein gebracht wordt, houden onze gedachtevormen ons daarvan afzijdig.

Hoe kan het collectief gekeerd worden naar wat er gegeven wordt? Eén van de oeroude manieren is om het collectief een schok toe te dienen zodat het vrij komt van haar geconditioneerde houding. De schok komt meestal in de vorm van een natuur - of door de mens gemaakte ramp. Wanneer er zich rampen voordoen, keren mensen zich van oudsher tot God; zij zoeken veeleer de verlossing van hun ziel dan materieel welzijn. Bij de noodzaak van een universele verandering, zou zo'n ramp eerder een universele dan een lokale zijn, en haar consequenties zouden zo overweldigend zijn dat het mensdom iedere draad van echt bewustzijn zou verliezen. Wanneer het gevecht voor collectief fysiek overleven de focus van onze aandacht wordt, zouden we de wereld van genade compleet kunnen vergeten.

Kunnen we gewekt worden door liefde in plaats van door geweld, door vreugde in plaats van wanhoop? Moet een wereld vernietigd worden om het mensdom zich te laten ontvouwen? We hebben zo veel lijden in onze geschiedenis gezien; zo vele oorlogen gevochten. Hebben we weer een catastrofe nodig? Kunnen we in onze rol van volwassene stappen met waardigheid in plaats van radeloosheid?

Liefde heeft haar verborgen wegen, haar pad van stilte en verleiding. Het kan zijn dat het collectief subtiel veranderd kan worden zodat het het morgenrood dat doorbreekt, het wonder dat gegeven wordt, kan zien. Zijn minnaars weten dat "Zijn barmhartigheid altijd groter is dan Zijn gerechtigheid." Hij kan het hart van het mensdom veranderen, het gordijn dicht doen van het opgaan in ons zelf. Maar we moeten vragen om goddelijke genade. Onze gebeden trekken Zijn aandacht. Op het marktplein staand, waar we Zijn licht nodig hebben, roepen we naar Hem. We vragen dat wat verborgen is zichtbaar gemaakt kan worden. De twee werelden zijn zo dicht bij elkaar dat er slechts een straaltje zonlicht nodig is om ons te helpen zien.

EEN ORGANISME VAN LICHT

Er is een manier om licht in het hart van de mens, voorbijgaand aan haar collectieve gedachtevormen, te brengen. In het hart van iedere persoon is een vonkje licht, het geheim van de goddelijke aanwezigheid. Dit is het zaad van ons bewustzijn. Zonder dit licht zou er geen bewustzijn zijn. Dit is ook de vonk die ons naar God terugtrekt. Als er genoeg mystici te midden van de wereld samen komen, kunnen zij de spiegel van hun hart gebruiken om het licht rechtstreeks in het bewustzijn van het collectief te reflecteren. Het goddelijke licht zal tot het licht in het hart van anderen spreken. Het licht van Zijn liefde kan de *mind* terzijde schuiven en met haar kennis het collectieve bewustzijn bezielen.

Er is toestemming gegeven om dit werk te doen. Mystici werken samen om een levend organisme van licht te vormen dat rechtstreeks met het hart van de mensheid kan werken. Onderdeel van de kracht van dit organisme is dat het niet afhankelijk is van een persoon of een vaststaand idee, maar dat het een vloeiende en vormloze entiteit is die op vele plaatsen tegelijkertijd aanwezig kan zijn. Het werkt om de mensheid zowel te bevrijden van de beperkende constructies van macht als ook van andere krachten die ons collectief domineren. Het activeert cellen van licht in het collectief, cellen die met elkaar kunnen communiceren. Het moeilijkste deel in dit werk is wanneer het bewust gaat worden, omdat het dan de patronen van weerstand raakt, de gedachtevormen die ons huidige collectieve bewustzijn beïnvloeden. Dit gebeurt wanneer het pure licht van direct weten de reflectieve oppervlakte van het dagelijkse bewustzijn raakt.

Als het collectief niet kan accepteren wat gegeven wordt zal het licht eenvoudigweg teruggereflecteerd worden in de lege ruimte van het ongemanifesteerde. De kennis die in het licht is zal verloren gaan. Maar als het collectief poreus genoeg is, dan kan de wijsheid van eenheid ons dagelijks weten binnendringen. We kunnen het leven gaan zien met de

ogen van eenheid, met de kennis van hoe eenheid in de wereld werkt.

De cellen van licht in het collectief activeren, kan helpen de oppervlakte weerstand, zelfs binnenin het collectief, te doorbreken. Dit werk is spoedeisend en toch moet het met geduld gedaan worden; anders zou het collectief versplinteren. Te veel licht te snel zou onze bestaande collectieve ideologieën ertoe kunnen brengen ten onder te gaan voordat de mensheid er voor klaar is. De onzekerheid die dit kan veroorzaken zou gevaarlijk zijn, en mensen er toe brengen terug te keren naar stammen of raciale patronen die de antithesis vormen van universele vereniging. Er zijn al tekenen van dit gevaar in onze huidige wereld situatie. De mensheid zou dan nog meer geïsoleerd en versplinterd worden, kwetsbaarder voor de schijnbare zekerheid, geboden door structuren en relaties gebaseerd op dominantie, het kenmerk van hiërarchische machtsstructuren.

Het belang om van hiërarchische machtsstructuren naar levende organische structuren te gaan kan niet genoeg benadrukt worden. Alleen een structuur die organisch en levend is kan veranderen en met de snelheid en flexibiliteit ontwikkelen die nodig zijn om de twee werelden in elkaar te laten overgaan, om binnen en buiten te verenigen. Iedere hiërarchie zou te broos zijn om de plooibaarheid van de innerlijke wereld te assimileren. Hiërarchische machtsstructuren zijn de dinosaurussen van de verleden tijd, bewegen te langzaam om zich in de snelle universele verandering aan te passen. Hun gecentraliseerde systemen consumeren ook te veel energie en andere bronnen, en zij zijn te verankerend om open te zijn voor nieuwe gebruiken van energie en bewustzijn. En het belangrijkste is dat zij geen gebruik maken van het potentieel van het individu als een dynamisch centrum van bewustzijn. Eén van de wonderen van universele communicatie is de mogelijkheid voor iedereen om rechtstreeks met iedereen te communiceren. Dit heeft zowel

een praktische als een symbolische betekenis, zij wijzen naar een nieuw tijdperk van onderlinge verbondenheid en verhoudingen die niet door hiërarchische structuren worden ondersteund.

Een onderling verbonden organisme van licht creëren is één van de eerste stappen naar de grondlegging van een nieuw universeel bewustzijn. Dit organisme wordt gevormd vanuit ons eigen bewustzijn, verbonden met dat van anderen op een manier die onze individualiteit ondersteunt, en het geheel voedt. Het principe ervan is eerder vrijheid dan controle, en het werkt met de inherente eenheid van het leven. De vereniging en dynamische flexibiliteit ervan zullen een container creëren voor een nieuw niveau van menselijke ontwikkeling waarin binnen en buiten zich rechtstreeks met elkaar kunnen verbinden, de fysieke en de symbolische wereld elkaar voeden, en het pure bewustzijn van het Zelf ons de kennis geeft die we nodig hebben. Dit kan idealistisch lijken, maar haar schaduwzijde zal ook aanwezig zijn. We zullen nog steeds onze schaduw moeten aangaan, onze mislukkingen en zwakheden, en we zullen het misbruik van de nieuwe kennis die gegeven wordt, moeten herkennen. Maar we zullen een directere toegang hebben tot het licht van onze eigen natuur.

HET GEVAAR VAN PUUR LICHT

Eén van de wetten van manifestatie is, dat alles een positief en een negatief aspect heeft. Het licht van het hogere Zelf, het licht van onze pure bewustzijn kan een negatief effect hebben. Wanneer de energie ervan dit niveau raakt heeft het een zeker rimpeleffect. Wanneer de energie ervan uitstraalt, communiceert het over en weer met de omgeving, met de dichtheid van deze dimensie. Deze communicatie over en weer van een niveau energie met een ander niveau, creëert een vibratie; het is als een muzikale noot aanslaan. De noot

zelf blijft puur, maar zij kan harmonie of dissonantie creëren afhankelijk van hoe zij waargenomen wordt. En op deze manier kan het effect van het licht van het Zelf positief of negatief zijn.

Het vibratie-effect van deze energie brengt de dingen naar de oppervlakte. Het licht onthult wat verborgen is. Niet iedereen wil dat zijn of haar schaduw zichtbaar wordt om de verantwoordelijkheid op te moeten pakken voor wat er in de duisternis was. Dit is zowel waar op individueel als op collectief niveau. Is onze cultuur voorbereid om de duistere kant van haar verslaving aan consumentisme, de ecologische en menselijke consequenties van haar acties aan te gaan? Onze koopcentra hebben hun duistere tweeling in de slavenhokken en slaven arbeid. We gebruiken de armoede van anderen in onze jacht op rijkdom. En de aarde lijdt wanneer we alleen naar ons eigen comfort en succes kijken. De energie van puur bewustzijn brengt alles aan het licht, zonder waardering voor onze behoefte aan ontkenning, aan veiligheid en beschutting. De universele marktplaats betekent universele verantwoordelijkheid. Wanneer zowel schoonheid als verschrikking zichtbaarder worden zullen onze spelletje van ontwijking niet langer effectief zijn. Hoe we zullen reageren op wat zichtbaar gemaakt wordt, is belangrijker dan we ons realiseren. Als we de energie van het Zelf afwijzen, kan zij heel destructief worden. Het ego kan zich niet zo gemakkelijk verdedigen tegen haar puurheid en haar kracht.

Deel van de kwaliteit van het licht van het Zelf is dat het niet de oppervlakte van de dingen weerkaatst. Het schijnt in de kern, in de essentie, en het onthult dus wat onder de oppervlakte is. We zijn gewend om in schaduwen te lopen. We weten hoe te verbergen wat we niet willen zien. We weten hoe we uitvluchten moeten verzinnen en directe verantwoordelijkheid kunnen ontlopen. Onze politici, zij die schijnbaar onze collectieve bestemming beslissen, zijn meesters hierin. Hun spel is “spiegels met rook te beslaan,” en

we verwachten niet eens meer dat ze waarheidlievend en eerlijk zijn. Ook staat eenvoudige, directe waarheid niet in onze gezamenlijke woordenboeken. We zijn gewend geraakt aan een taal van bedrog en manipulatie. Dit werkt goed in de wereld van schaduwen, staat ons toe alleen te zien wat we willen. Directe waarheid is veel gevaarlijker en meer eisend. Het vereist dat we echte verantwoordelijkheid voor onze acties en onszelf nemen.

Wat gebeurt er wanneer we niet langer de schuld op anderen kunnen schuiven, ons niet langer kunnen verbergen achter ons beeld van rechtvaardigheid? Wat gebeurt er wanneer we geconfronteerd worden met de echte krachten van de duisternis? Dit vereist een integriteit die ons niet bekend is. Wanneer de duisternis zichtbaar wordt kunnen we ons niet als onschuldig voordoen. Alleen wanneer de duisternis rechtstreeks geconfronteerd wordt met de waarheid is zij niet langer een bedreiging – niets is krachtiger dan het licht van puur bewustzijn, het goddelijke licht van de waarheid. Maar in de collectieve patronen van bedrog en ontkenning gist en groeit de duisternis.

Wanneer we het licht van het Zelf en de verantwoordelijkheid van eenheid ontkennen, blijft de energie ervan ongeïntegreerd. Op individueel niveau kan deze onevenwichtigheid creëren. We trachten aan het binnen dringend licht ervan te ontsnappen, maar onze normale patronen van defensie werken niet. Soms kan dit tot een persoonlijke ineenstorting leiden, wanneer we niet langer in ontkenning kunnen functioneren. Wat zou er op een universele schaal kunnen gebeuren, wanneer de container van ons collectieve bewustzijn te breekbaar wordt? Wanneer de veiligheid van ons normale bestaan bedreigd wordt door krachten die we kunnen accepteren noch begrijpen? Evolutie is een gevaarlijk en pijnlijk proces.

Met het licht van het Zelf werkend hebben we veeleer toegang tot directe waarneming dan tot reflectie. We kunnen

de dingen zien zoals ze werkelijk zijn. Het gevaar van dit licht komt van onze ontkenning, van het ons afkeren van de waarheid. Als we doorgaan in onze huidige staat van ontkenning, zullen we de krachten van duisternis die het licht naar de oppervlakte brengen, niet kunnen aangaan. Deze duisternis zal een universele kracht hebben. En zij kan alleen aangepakt worden, als zij universeel is, als zij zorg draagt voor het welzijn van het geheel. We kunnen ons niet meer veroorloven onze problemen op anderen te projecteren of om alleen bezorgd te zijn over onze eigen geïsoleerde veiligheid.

Met het werk van de directe waarheid te werken vereist integriteit en echte verantwoordelijkheid. Maar het brengt ook een kwaliteit aan vreugde met zich mee die niet in de schaduwen gevonden kan worden. Dit licht kan het leven tot haar ware natuur wekken, niet één of ander verdraaid beeld van onze projectie. Het licht van bewustzijn vereist onze aanwezigheid, onze deelname, ons bewustzijn en onze aandacht. Als we trachten de last van de verantwoording af te schuiven, of te verbergen zullen we negatieve, destructieve dynamiek instellen. En we kunnen niet langer aan de werkelijkheid ontsnappen, dat onze acties een universeel effect hebben. We kunnen ons niet verbergen in een geïsoleerde identiteit. Dit is één van de effecten van universele communicatie, het Internet, en satelliet televisie. Omdat het Zelf onze heelheid is, is het, wanneer het in de wereld manifesteert, automatisch universeel. Het licht, het bewustzijn die het brengt is universeel.

Zou het veiliger zijn om in het verleden te blijven, toen het licht van het Zelf alleen aan individuele ingewijden werd gegeven? Zou het veiliger zijn om de wegen over eenheid verborgen te houden? De noodzaak van de tijd is te nadrukkelijk; er zijn problemen die een input aan energie vereisen die alleen van een hogere dimensie kunnen komen. De ziel van de wereld heeft het uitgeschreeuwd en het licht van eenheid stroomt de wereld al in. Het brengt een nieuwe

verantwoordelijkheid met zich mee die niet alleen door de meesters van liefde gedragen kan worden, maar de hele mensheid toebehoren. Hoe we met deze energie zullen werken zal onze toekomst bepalen. De energie komt in het leven door het bewustzijn van de mensheid. Onze houding en aandacht creëren de patronen waardoor zij zal stromen. In ons collectieve bewustzijn ontstaan deze patronen van de toekomst. Wij zijn de verbinding tussen de twee werelden, tussen de spirituele en de wereldlijke dimensie. Hoe deze verbinding functioneert, zal de frequentie van liefde en licht, die rechtstreeks van het innerlijke naar het uiterlijke gegeven wordt, beïnvloeden. Een houding die open is voor verandering, en voorbereid is om universeel verantwoordelijk te zijn kan een frequentie dragen die hoger is dan een bewustzijn dat gevangen is in zelfinteresse.

De meesters van liefde mogen helpen, maar niet tussenbeide komen. Zij kunnen de richting wijzen, de tekenen die we zouden moeten volgen. En toch is het moeilijk in deze wereld van charlatans en waarzeggers te weten welke tekenen echt zijn. Dit behoort tot de test van dit moment. In het heldere licht van het Zelf zijn de tekenen duidelijk; het onderricht is eenvoudig. In de vertekende beelden van het ego zijn er vele verschillende paden, elk haar versplinterde versie van de waarheid biedend. De nieuwe tijd heeft zijn eigen gevaren, zijn patronen van misleiding. Maar wanneer er vreugde en plezier in het hart is, is de deur al open. In het licht van het Zelf is alles een reflectie van het Echte – als we weten hoe te kijken.

Krachten van Duisternis

En aan wie God geen licht toekent, geen licht heeft hij.

Koran 24:40

DIMENSIES VAN DUISTERNIS

De sferen van bestaan en niet-bestaan bevatten verschillende dimensies duisternis. In het rijk van niet-bestaan is de duisternis het ongeschapene, dat in feite puur, ongedifferentieerd licht is. Analoog aan de duisternis van het heelal, lijkt het ongeschapene alleen maar duister vanwege de afwezigheid van materie; er is niets om het licht dat aanwezig is, te reflecteren. Deze duizelingwekkende duisternis van niet-zijn is de verblijfplaats van de mysticus, hij die van aanwezigheid naar afwezigheid is gegaan, die de niet te kennen leegte heeft ervaren. Dit is het lumineuze zwarte licht van de *deus abconditus*, het goddelijke zelf-in-zich-zelf.¹

De duisternis die we het beste kennen is de duisternis van de schaduw, veroorzaakt door de materie, die ons voor het licht verbergt. Onze nacht wordt veroorzaakt door de fysieke massa van onze planeet die van de zon weggedraaid wordt, maar zelfs in het daglicht houdt de materie ons voor de heldere klaarheid van het zonlicht verborgen. Onze wereld is een wereld van half-licht, schaduw en duisternis. We zien zelden met de helderheid van directe waarneming. Dit geldt zowel voor de dimensie van het bewustzijn als voor de uiterlijke fysieke wereld. We herkennen de ware betekenis van de dingen niet, en we kennen onze eigen essentie niet.

Onze eigen duisternis is meestal de onwetendheid. Verhuld voor het licht van het ware weten, worstelen we om te

begrijpen en te handelen. Hoe helderder we kunnen zien, des te meer we kunnen begrijpen en in overeenstemming met onze ware natuur kunnen handelen. Maar we handelen zo vaak in de duisternis van onze onwetendheid, in relatie slechts tot onze wensen en conditionering. Als de dief helder de effecten van zijn handelingen zou zien, zou hij dan stelen?" Als hij zou zien, dat iedere handeling hem meer in de duisternis zou verwickelen. Zou hij dan doorgaan? Als we zouden zien hoe onze wreedheid of handelingen van eigen belang niet alleen anderen maar onszelf betroffen, hoe zij ons eigen leven vergiftigen, zouden we ons er dan nog steeds mee bezig houden? Als we wisten hoe onze hebzucht ons vervuilt, ons de muziek van de ziel ontzegt, waarom zouden we dan doorgaan? Onze onwetendheid houdt ons gevangen in de cycli van de duisternis.

Echte helderheid kan alleen van het bewustzijn van het hogere Zelf, een licht dat geen schaduwen werpt, komen. Maar zonder de toegang tot dit licht, hebben we substituten ontwikkeld; we zijn als mensen zonder zonlicht die zich behelpen met kaarslicht. We schrijven moraal voor in plaats van te handelen vanuit echte kennis van goed en kwaad. In het Westen hebben we ook rationaliteit als substituut ontwikkeld voor wijsheid. We denken dat we helder zien door analyses en logica, maar analyses en logica bieden slechts schaduw contouren. Het gevaar dreigt wanneer we deze contouren verwarren met een echt beeld. Diep van binnen weten we dat er een andere manier van zien is, maar de instituties van onze wereld vertellen ons alleen hoe we de schaduw moeten lezen. Zij hebben boekdelen met interpretaties geschreven, die we verwarren met het echte systeem van beschaving.

We zijn bekend met de duisternis van onwetendheid, en onze codes en gewoonten voeden ons op die manier op. Maar te midden van onze wereld van schaduwen is er een diepere duisternis waar geen licht is, zelfs geen reflectie. Dit zijn de echte krachten van de duisternis, die niet ontstaan zijn uit

onwetendheid of niet kennen. Net zoals we het echte licht vergeten hebben, hebben we deze diepe duisternis vergeten. Maar omdat ons toegang gegeven is tot het ware licht van het Zelf, zal het de echte duisternis die bestaat, onthullen. Deze krachten van duisternis zijn absoluut. Zij zijn geen deel van de wereld van de dualiteit. Zij zijn nodig voor het functioneren van onze wereld, en van het heelal. We moeten ze respecteren, en sommigen van ons mogen ermee leren werken.

AFDRUKKEN VAN DUISTERNIS

De duisternis van onwetendheid kan worden getransformeerd. Door spirituele oefeningen, en door innerlijk werk gaan we ons innerlijke licht binnen. En we bevrijden onszelf van iets van de schaduwen die ons versluisen. Met de woorden van Ibn ‘Arabî, “het licht van kennis verdrijft de duisternis van de onwetendheid van de ziel.”²

We kunnen de duisternis van onze misvattingen zuiveren, compassie en begrip verkrijgen. We kunnen de effecten van onze handelingen herkennen en dieper tot de kern van de dingen doordringen.

Op onze reis worden we met de duisternis van wat onderdrukt en afgewezen is, de schaduwkant van onze psyche, geconfronteerd. Door besef en liefde kunnen we onze duistere kant integreren en haar energie vrijlaten. Geweld, agressie, seksualiteit – de krachten van de instinctieve wereld kunnen worden geaccepteerd en getransformeerd. Als ons bewustzijn zich uitbreidt, gaan we de noodzaak van deze energieën herkennen; we begrijpen dat ze tot ons natuurlijke zelf behoren en een rol in ons leven te spelen hebben. Vaak vinden we creativiteit, persoonlijke kracht, en andere nuttige krachten die in de schaduw verborgen zaten.

Door dit innerlijke werk zuiveren we de kamers van onze psyche, scheppen een innerlijke ruimte die het licht van het

Zelf kan ontvangen. We krijgen meer toegang tot onze instinctieve natuur en een groter gevoel voor onze heelheid. In de symboliek van de alchemie, wisselen we lood in voor goud. En we laten de energie die in de diepten verborgen is, los. Dit werk, de duisternis transformeren in onze psyche, is een belangrijke fase op de reis. Het leidt naar een besef van onze collectieve schaduw, naar datgene wat door onze hele cultuur ontkend wordt. Wanneer we in de diepten werken zijn we in staat datgene wat misbruikt en afgewezen werd te bevrijden, en niet alleen verantwoordelijkheid te nemen voor onze eigen welzijn maar een echte bijdrage te leveren aan het geheel. Deze stappen zijn noodzakelijk voor de evolutie van het bewustzijn.

Maar de echte krachten van de duisternis behoren niet tot onze persoonlijke of zelfs niet tot onze collectieve psyche. We worden zelden rechtstreeks blootgesteld aan deze krachten op onze reis van zelfontwikkeling. En toch zijn ze altijd aanwezig, beïnvloeden ons en absorberen ons eigen licht.

De krachten van de duisternis zijn echt en zij eisen onze aandacht. Wanneer we uit onze beperkte horizon van ons individuele zelf in de dimensie van licht stappen, zullen we ook de werkelijkheid van de duisternis ontmoeten. We kunnen de afdruk van deze krachten in de geschiedenis terug vinden, in de verschrikkingen door de mensheid uitgevoerd. Er waren tijden dat de krachten van licht en duisternis op het wereld toneel verschenen om de strijd te strijden, zoals in de oorlog tegen Hitler en het Derde Rijk. Toen was Europa bedekt door een donkere wolk waarin het licht nauwelijks zichtbaar was. De gebeurtenis van het collectieve terrorisme draagt een vergelijkbaar stempel, een oer minachting voor het leven en een archetypische heftigheid.

De krachten van duisternis werken door menselijke zwakte. Precies zoals het licht het middel van onze oprechtheid en standvastigheid nodig heeft, heeft duisternis onze vooroordelen nodig, vaak op rassen of religieus gebied, om

het geweld dat in ons is te activeren. We kunnen de effecten van de duisternis, onwetendheid en haat, die zij in individuen en gemeenschappen opwekt door de cycli van wanhoop, zien.

De strijd aangaan met de instinctieve, destructieve krachten zoals zij geactiveerd, en door de duisternis beïnvloed worden, stelt ons bloot aan een nog groter gevaar: de mogelijkheid van de duisternis om ons licht te absorberen, en daarbij onze toegang tot wat hoger is beperkend. Zonder ons innerlijk licht worden we gemakkelijker gevangen in de duisternis van onwetendheid en het onbewuste, waar destructieve krachten ons kunnen domineren. Zonder enig innerlijk licht om ons te begeleiden, worden we gemakkelijk bedolven onder de ongedifferentieerde en amorele krachten van een onbewustheid die niet echt menselijk is.

Als men zorgvuldig naar de extreem wrede of gewelddadige handelingen kijkt, kan men zien dat het licht van menselijkheid in feite weg is. Dit hebben we omschreven als “het kwaad.” Het volledig opnemen van licht, wanneer de kern van het licht dat de oorspronkelijke duisternis van onze persoonlijke en collectieve onbewustheid in balans houdt, van ons is weggenomen, leidt tot kwaadaardige handelingen. In dit geval is het licht niet alleen verzwolgen door geweld, wreedheid, of religieus fanatisme. Het is, beter gezegd, geabsorbeerd – het is er niet meer. Dit is het gevaar van de echte duisternis, en dit is wat het onderscheidt van de gewone situaties van onwetendheid of agressie waarin ons licht en begrip vaak verborgen, maar nooit verloren zijn. In onze wereld van gereflecteerd licht, is er altijd de keuze tussen goed en kwaad, licht en duisternis. Maar net zoals er in de wereld van puur licht geen dualiteit is, geen reflectie, alleen het licht van Zijn liefde, zo brengt de duisternis ons ook voorbij ons relatieve rijk van de dualiteit, van keuzen. De duisternis absorbeert ons individuele licht en we verliezen onze vrije wil.

Er is altijd een moment van zwakte, van vooroordeel, bitterheid, boosheid, zelfs kleinzieligheid, die dit kan laten gebeuren. Men geeft zijn individuele verantwoordelijkheid op, zijn ingeboren kennis van goed en kwaad. Maar gevangen zijn in de draaikolk van de duisternis die we het kwaad noemen is heel anders dan onze normale conflicten die onze aandacht en discriminatie vragen. De meeste mensen ontmoeten zelden deze duisternis.

Het kwaad is één effect van de duisternis op menselijk bewustzijn, maar het kwaad is niet het fundamentele doel van deze energie. Duisternis zelf is eenvoudigweg. Terwijl de duisternis van onze persoonlijke en collectieve psyche getransformeerd kan worden, kunnen we de krachten van echte duisternis niet integreren of transformeren. Zij zijn afkomstig uit een andere dimensie en volgen andere wetten.

Wanneer de mensheid gaat ontwaken voor een zich uitbreidend bewustzijn van eenheid en de verantwoordelijkheid voor het gehele leven op zich neemt, zullen we toegang gaan krijgen tot de manier waarop duisternis werkt. We zullen het onderscheid leren tussen de effecten van onwetendheid en het effect van de absorptie van licht. En we zullen leren werken met de echte duisternis als een kracht in het universum die onze aandacht en ons respect vereist, op een manier die uit bewustzijn in plaats van uit angst bestaat, die ons niet bezig houdt met conflicten en strijd.

MET DUISTERNIS WERKEN

Duisternis is een constellatie van energie die licht absorbeert, dus verschijnt zij als het tegenovergestelde van licht. Maar om met duisternis te kunnen werken moeten we gaan begrijpen dat haar natuur absoluut is. Pure duisternis bestaat voorbij het rijk van dualiteit en de dimensie van het gewone bewustzijn.

Mystiek bewustzijn kent al lang het bestaan van deze duisternis. Daar mystici “de wacht op de wereld en voor de wereld houden,” kennen zij de invloed die zij op de wereld heeft. Hun werk van getuigen zijn, is een onthecht bewustzijn, gecombineerd met de compassie voor de effecten van de duisternis. Maar ofschoon de duisternis zo veel lijden veroorzaakt, heeft men, wanneer men haar werkelijke natuur gezien heeft, een diep respect en ontzag, het stempel van de Absolute erin herkenkend.

Pure duisternis vraagt respect; anders blijven we haar slachtoffer. We hebben dat beseft in onze communicatie over en weer met het onbewuste, wiens demonen, als we niet door hen gedomineerd willen worden, respect vragen— het is gevaarlijk de monsters van de diepten, de draken van de innerlijke wereld te verwerpen. De goddelijkheid van de duisternis acceptierend, hoeven we ons niet van hun kracht af te wenden, omdat we onder de bescherming staan van de Ene die alles is. De kracht van bewustzijn die afgestemd is op het goddelijke beschermt ons met Zijn energie.

Wanneer de Ene Zichzelf onthult door de schepping, moet de energie van de duisternis een rol spelen. En wanneer het proces van onthulling verandert, verandert de rol van de duisternis ook. Aan het begin van dit nieuwe tijdperk veranderen de patronen van onthulling.³ Een essentieel deel van deze verandering is de toename van het bewuste deelnemen van de mens in het proces van onthulling. Dit betekent dat de duisternis op een nieuwe manier aanwezig zal zijn, één die aanzienlijk onze deelname vraagt. De krachten van de duisternis moeten onthuld worden, niet alleen als een reflectie van de mensheid, verpersoonlijkt als het kwaad, maar meer als hun ware natuur.

Door alle tijden hebben individuen met de duisternis voor het belang van onze evolutie gewerkt. Deze meesters van de duisternis zijn voor ons verborgen, net zoals de meesters van het licht verhuld zijn. De meesters van de duisternis werken

voor de evolutie van het geheel, zelfs als de duisternis een kracht tegenovergesteld aan de evolutie lijkt te zijn.

De meesters van de duisternis hebben een kracht die niet in het licht gevonden kan worden. Echte kracht is altijd een uitdrukking van een aspect van het goddelijke, van datgene wat ons begrip te boven gaat. Wanneer mensen evolueren, krijgen we toegang tot kwaliteiten van macht die daarvoor als kwaadaardig gezien zouden worden.

Alleen de mysticus die niet bang is voor niet-bestaan kan deze duisternis benaderen zonder angst voor destructie. Hij die geabsorbeerd is in de liefde kan de krachten tegemoet treden die alles wat geschapen is zouden beschadigen. Vrij van de tegenstellingen van goed en kwaad, is de mysticus door de ring van het vuur dat de mens in de sfeer van oorzaak en gevolg houdt, gegaan. Beschermd door zowel de duisternis als het licht van de liefde, herkent de mysticus dat alles tot de Ene behoort. We kunnen angst of ontzag voor dit aspect van het Absolute hebben, maar we zijn overgegeven aan Dat wat licht en duisternis te boven gaat. En er is werk met de krachten van duisternis te doen. Er is een energie die nodig is om de mensheid te helpen, een energie die tot de duistere kant van God behoort.

Er is weinig bekend over het werk dat mystici voor de mensheid doen; hoe vaak Zijn dienaren bemiddeld hebben met de krachten die het leven uit balans konden halen, met de destructieve energieën die vanuit het oneindige stromen. Zij zouden dit werk niet kunnen doen als zij alleen naar het licht zouden kijken. Zij hebben met de krachten van de duisternis gewerkt sinds het allereerste begin. Zij kennen de weg in het onbekende, in de enorme leegte en in de verborgen plaatsen waar goddelijk licht afwezig lijkt. Zij weten hoe ze de krachten van licht en duisternis in balans moeten brengen in hun eigen hart, en sommigen is de kennis van hun eigen chemie en de patronen van interactie gegeven.

In het symbool van yin en yang van de Tao is een punt van licht in het midden van de donkere cirkel en een punt van duisternis in de witte cirkel. Dit verbeeldt één van de wetten van de schepping, de noodzaak voor zowel duisternis als licht. De chemie van hun combinatie is een esoterisch geheim, maar het is van belang je te realiseren dat er een noodzaak van duisternis is, niet alleen op het fysieke of psychische niveau. De expansieve krachten van het leven moeten in balans gehouden worden door samentrekking: straling heeft absorptie nodig. Zonder deze balans zou het leven uiteen vallen.

Een bepaalde mate van duisternis moet in het bewustzijn gebracht worden om een stap in de evolutie te laten plaats vinden. Er is een manier om met de duisternis te werken zonder dat zij destructief is, zonder dat zij het licht van iemand absorbeert. De duisternis kan dan aanwezig zijn, zonder dat het leven kwaad samenstelt.

Zuiverheid van het hart en leeg van intentie zijn is nodig voor dit werk. Men moet in staat zijn de ongeschapen dimensie van niet-zijn binnen te gaan. Daar is men aanwezig in de leegte van de Liefde. Liefde is de belangrijkste bescherming wanneer men de duisternis ontmoet, omdat liefde niet begrensd is. Liefde is niet partijdig. Liefde kent geen scheiding. Liefde is overal aanwezig, zelfs wanneer zij afwezig lijkt. En liefde heeft een energie die ons volledig beschermt zo lang we niets voor onszelf willen en in dienst zijn van onze Geliefde.

Liefde kan ons naar de plaatsen van de duisternis brengen. In zulke plaatsen is het gemakkelijker om te werken vanuit een staat van absorptie, van afwezig in plaats van aanwezig zijn. Enig bewustzijn blijft, maar het is geen persoonlijk of individueel bewustzijn. Het is een bewustzijn zonder vorm of substantie, zonder identiteit.

De energie van de duisternis trekt ons terug naar onbewustheid, naar onwetendheid. Maar de mysticus kent

onwetendheid. Zij heeft zich overgegeven aan het Onkenbare. In de diepten van haar overgave blijft zij trouw voorbij de vorm, en kan zo de pure duisternis ontmoeten zonder er door vernietigd te worden. Haar essentie is al in de leegte geabsorbeerd, en deze leegte, die ook de volheid van liefde is, beschermt haar.

DUISTERNIS VOORBIJ DUALITEIT

Wanneer we van kind naar volwassenheid groeien, verantwoordelijk voor onze planeet zijn, zal ons meer over de krachten die ons beïnvloeden getoond worden. Maar de onthulling van de duisternis moet langzaam gebeuren; anders zouden we overweldigd worden door haar aanwezigheid. Zoals het licht ons kan verblinden, kan duisternis ons vernietigen. We zijn niet gewend aan de duisternis die het licht absorbeert, en daarom houden we de duisternis en de onwetendheid voor het kwaad. Het bestaan van het echte kwaad is meer een mythe geworden dan een werkelijkheid. We zijn zoals kinderen, beschermd voor de waarheid rondom ons.

We kunnen slechts de krachten van de duisternis begrijpen en waarderen wanneer we uit het ego stappen. Voorbij het beperkte perspectief van het ego kunnen we het bestaan van echte duisternis erkennen en zien dat zij niet anders is dan het goddelijke. Als we het goddelijke van de duisternis ontkennen, worden we haar slachtoffer. Pure duisternis heeft ons iets te bieden, dat te maken heeft met onze plaats in de kosmos, in de grotere dimensie van de schepping.

De duisternis is één van de polen van Zijn onthulling. Zoals in de totaliteit van licht, is er in de totaliteit van duisternis geen herkenning; er wordt niets gereflecteerd. Licht kan deze draaikolk van duisternis niet ontsnappen. Dit kan begrepen worden als Zijn ontkenning van Zichzelf, goddelijk bewustzijn verborgen voor zichzelf. En toch is de absolute natuur van deze duisternis een reflectie van Zijn Absolute natuur. Wat absoluut is kan alleen een directe uitdrukking zijn

van Hem die Absoluut is. Dat wat absoluut is behoort alleen God toe.

In onze relatieve wereld hebben we een concept van God gecreëerd die tot de dualiteit behoort. We zijn gevangen in de relativiteit van licht en duisternis, goed en kwaad, plezier en pijn. We projecteren dit dualisme natuurlijk op het goddelijke, die we voor goed houden in tegenstelling tot dat wat slecht of het kwaad is. Terwijl we ons naar het licht worstelen, ontkennen we Zijn totaliteit.

Maar het goddelijke is niet een uitdrukking van ons relatieve bewustzijn. Dit kunnen we zien in ons voortdurende dilemma over de aard van het lijden. Hoe kan een God die goed is lijden toestaan? De mysticus weet dat de absolute natuur van het goddelijke ver voorbij zulke schijnbare tegenstellingen is. Op de reis naar heelheid beginnen we deze conditionering af te breken, en dit maakt het ons mogelijk om de overgang te maken naar de werkelijkheid van eenheid, van puur bewustzijn. De mysticus die hemel noch hel zoekt maar alleen de voeten van haar Geliefde, is gegrond in een andere dimensie, één die absoluut is en niet relatief. In het Soefisme is de *dhikr* “*lâ ilâha illâ ‘llâh*” een directe uitdrukking van Zijn absolute natuur in deze wereld van dualiteit. Er is geen god dan God.

Ons gewone bewustzijn is zo geconditioneerd door dualiteit dat het nauwelijks de eenvoud van dat wat absoluut is kan begrijpen. We zoeken naar schaduwen en reflecties, terwijl de dimensie van puur licht en pure duisternis geen van beide heeft. Puur licht en pure duisternis zijn geen tegenstellingen. Dit zou dualiteit impliceren, en zij behoren niet tot het rijk van de dualiteit. Wanneer zij interacteren met deze wereld, worden zij ervaren als de oorspronkelijke dualiteit, maar dit is niet hun essentiële natuur.

Vanuit het perspectief van het ego schijnen de kracht van licht en de kracht van duisternis oorspronkelijke tegenstellingen te zijn. Maar de mysticus heeft ervaren dat de

diepte van het ongekeerde ook de kwaliteit van kennen is, dat de afwezigheid van licht en de aanwezigheid van licht kunnen bestaan. Pure duisternis is angstaanjagend *omdat zij absoluut is*. Betekent dit dat we het kwaad moeten accepteren? Nee. Spirituele volwassenheid vraagt dat we erkennen en accepteren dat er verschillende niveaus van werkelijkheid met verschillende wetten zijn, die verschillende soorten gedragingen en handelingen vereisen.

De mysticus leeft in overeenstemming met de behoefte van het moment. We mogen dan weten dat alles Eén is, maar het leven van alledag vereist dat we een realiteit accepteren die relatief is. In deze wereld keren we ons af van de duisternis naar het licht. Dit is een uitdrukking van het goddelijke stempel in ons. Maar tegelijkertijd dragen we de diepere betekenis van een realiteit voorbij de dualiteit. We weten dat de dief en de moordenaar net zo goed God zijn als de heilige. Deel van het werk van de mysticus is om een verbinding te zijn tussen de verschillende niveaus van bewustzijn, tussen dualiteit en eenheid. Door deze verbinding kan de relatieve wereld direct gevoeld worden vanuit het niveau van het Absolute.

HET DOEL VAN DUISTERNIS

Pure duisternis behoort tot de ontwikkeling van de planeet. Zij is een kosmische energie. Haar doel heeft te maken met de relatie van onze planeet met de melkweg waar zij deel van is, met de grotere krachten die voorbij de grenzen van onze wereld bestaan. Tot nu toe is onze communicatie over en weer met deze krachten voor ons verborgen. Maar de huidige stap van de mensheid naar mondiale verantwoordelijkheid omvat bewust worden van bepaalde kosmische krachten. Iedere stap van onze evolutie vereist een bewuster besef van de krachten die met ons interacteren.

De onthullingen van de duisternis behoren tot de afwezigheid van licht, tot een samentrekking zo intens dat

niets ontsnapt. Er is in deze dynamiek een kracht aanwezig die tot ons bestaan behoort, zelfs wanneer we tegen de effecten vechten. Wanneer we deze kracht voorbij dualiteit waarnemen, drukt zij haar essentiële natuur, haar kwaliteit van het goddelijke uit. Er is een goddelijke duisternis, de duisternis van het ongeschapene, die vol licht is, maar de goddelijke duisternis die in de schepping verschijnt, is niet bestaand licht. Hier creëren samentrekking, duisternis en kracht een zwart gat van intense kracht. Astronomie heeft ontdekt dat in het midden van onze melkweg er een zwart gat zou zijn. Is het dit zwarte gat dat de melkweg op zijn plaats houdt, de expansieve energie van de schepping tegengaand?

In haar essentiële natuur is pure duisternis niet een afwezigheid van licht, maar een constellatie van energie die licht absorbeert en dus slechts vanuit het perspectief van dualiteit het tegengestelde van licht, lijkt te zijn. Op het niveau van pure duisternis is er geen dualiteit; licht en duisternis zijn alleen maar verschillende aspecten van de eenheid, verschillende potenties van Zijn kracht. Met de woorden van een tekst uit de taal der Mandeëërs, “Licht en duisternis zijn broers, voortgekomen uit het ene Mysterie.”⁴ Pure duisternis heeft, zoals puur licht, een doel voorbij ons gewone weten.

Alles is Eén. In de duisternis is de Ene ook aanwezig. Het licht absorberend in plaats van stralend, trekt de duisternis alles terug naar de duisternis, zoals een zwart gat dat materie en licht in een punt van onvoorstelbare intense dichtheid trekt. De dichtheid van duisternis is in het evolutieproces net zo belangrijk als de expansie van het licht. Zonder deze dichtheid zou het leven haar balans verliezen. Goddelijke onthulling zou dan niet plaats vinden.

Het werk van de mysticus is om te helpen een container te creëren voor de duisternis die het de mensheid uiteindelijk mogelijk maakt om met haar energie te werken zonder vernietigd te worden. Het net van licht en liefde dat rond de

wereld geweven is door de zielen van de dienaren van God is een container voor zowel het licht als de duisternis. Omdat dit werk gedaan is vanuit het niveau van de ziel, behoort het niet toe aan dualiteit. Het kan licht en duisternis omarmen en bevatten, niet als tegenstellingen, maar als aspecten van het goddelijke. Alleen wanneer deze energieën zodanig gevormd zijn, dat ze zich niet tot een constellatie groeperen kan het hogere potentieel van hun twee naturen gerealiseerd worden. We kennen dit in onze eigen persoonlijke ontwikkeling: hoe de duisternis van het onbewuste gecombineerd kan worden met het licht van bewustzijn om onze eigen heelheid te onthullen. Hoe dit op een universele schaal werkt is anders, en toch is het vergelijkbaar: de combinatie van licht en duisternis kan de mensheid naar een bewustzijn van een kosmische heelheid leiden.

Het net rond de wereld heeft een doel dat in verband staat met onze toekomstige evolutie. Het kan vanuit de ruimte gezien worden als een organisme van licht en liefde. Maar het heeft, om substantie te hebben, en om op een bepaalde frequentie te functioneren, de duisternis nodig. De aanwezigheid van duisternis geeft het een dichtheid en ook een kwaliteit van richting. Door de duisternis kan het licht gericht worden in plaats van eenvoudigweg haar licht in alle richtingen te laten stralen.

Een lichtbron werpt van nature haar licht in alle richtingen. De mogelijkheid van pure duisternis om licht aan te trekken maakt het mogelijk om licht in een bepaalde richting of richtingen te richten. Het richten van licht is vergelijkbaar met het richten van bewustzijn dat door onze aandacht plaats vindt.

Gericht bewustzijn heeft een veel groter potentieel dan diffuus bewustzijn. De mogelijkheid om ons bewustzijn te richten is een belangrijke stap in onze ontwikkeling. Voor het individu begint dit met het verkrijgen van taal, het logica principe. Door het verkrijgen van taal wordt het diffuse besef

van een kind gedifferentieerd wanneer objecten en mensen een verschillende vorm aannemen. De taal maakt dan een mate van communicatie over en weer mogelijk die met slechts een diffuus besef onmogelijk is.

Door de interactie van licht en duisternis kan de energie, die vanuit onze planeet straalt – het licht dat ten dele het collectieve bewustzijn van de mensheid is – substantie en richting hebben. Wat betekent dit op universeel niveau? Het collectieve bewustzijn van de mensheid focussen en opnieuw richten kan het ons mogelijk maken om met krachten voorbij onze planeet te interacteren en te communiceren. Het zou ons toestaan om bewust onze plaats in het grotere netwerk van de melkweg in te nemen.

De duizelingwekkende duisternis is vol licht. De pure duisternis heeft een andere substantie, een intense dichtheid die ook deel is van Gods verborgen doel. Het bevat het mysterie van hoe Hij iets opoffert om Zichzelf te onthullen. Van oudsher behoort de duisternis toe aan de demiurg, de kosmische kracht achter de wereld van de materie, die in het christendom geassocieerd werd met de duivel.⁵ Het opgaan van onze ziel in de wereld van de materie lijkt ons te verbergen voor het pure licht van het Zelf, maar zonder de dichtheid van de materie kan er geen kennis zijn; licht zou niets hebben om op te reflecteren. Zonder reflectie zouden alle kleuren van de schepping verborgen blijven.

Besef van de werkelijke natuur van de duisternis staat in relatie met het begrijpen van de natuur en de mogelijkheden van de materie. De wetenschap van de toekomst zal de manieren exploreren waar materie licht zowel absorbeert als reflecteert. We zullen te weten komen dat er een soort energie, een kwaliteit bewustzijn verborgen materie is, dat wacht om vrij gemaakt te worden. Ons perspectief over dualiteit, waarin licht en duisternis, bewustzijn en materie gescheiden zijn, zal plaats maken voor een begrip van

eenheid, die de diepere geheimen van het leven en het universum kan doordringen.

De mensheid is nog niet klaar om met de krachten van de duisternis te werken. Dit vereist een stap verder in onze evolutie. Maar de mensheid moet het bestaan van de duisternis herkennen, en weten dat zij niet een kracht is die tegen onze evolutie werkt. Zij is deel van een groter patroon dan we nu beseffen. Zij behoort tot de evolutie van de planeet, we moeten weten dat de krachten van de duisternis niet in tegenstelling tot de energieën van licht zijn. Dat is slechts hoe zij op het niveau van individueel bewustzijn lijkt. Spirituele volwassenheid vraagt altijd dat we een werkelijkheid erkennen, die ons verstand te boven gaat.

Het licht heeft de duisternis nodig. Door de duisternis heen wordt Zijn mysterie zichtbaar. De krachten van de duisternis drukken zichzelf uit in de wereld van de schepping, in de substantie van de materie, maar zijn niet in deze dimensie ontstaan. De alchemisten begrepen dat de demiurg, zijnde aanwezig in de materie, tevens een magische sleutel had die de gesloten deuren van de materie kon openen.⁶ Het ontsluiten van materie kan geassocieerd worden met de ziel van de wereld, de *anima mundi*, bevrijden of wekken. Op onze individuele reis van ontwaken gaan we ervaren dat de fysieke wereld niet langer een plaats van gevangenschap voor de ziel is, maar een plaats voor ons om onze ware natuur te realiseren en uit te voeren. Het ontwaken van de ziel van de wereld kan de mensheid als geheel toestaan zich haar grotere bestemming te gaan realiseren en uit te voeren. We kunnen bewust deelnemen aan de grote ontvouwing van de liefde die door de hele melkweg en daar voorbij plaats vindt.

Vrijheid

*De dief
Liet haar achter –
De maan bij het raam.*

Ryôkan¹

HET LICHT VAN VRIJHEID

De meeste van ons associëren vrijheid met keuze en met de mogelijkheid om te doen wat we willen. Dit gemeenschappelijke begrip van vrijheid behoort tot het ego, en het zet ons vaak volledig gevangen in de cycli van onze eigen wensen. In de dimensie van het licht, is vrijheid een vibratie van de ziel. De vrijheid van de ziel wordt niet uitgedrukt door actie; zij is veeleer een eigenschap van zijn. Verschillende zielen drukken deze eigenschap in meer of mindere mate uit.

Veel van het werk van de mysticus is om de heilzame innerlijke eigenschappen van de ziel naar de uiterlijke wereld te brengen. Omdat we vrijheid geassocieerd hebben met de wensen van het ego, zijn we zijn vibratie kwijt geraakt. En hebben we onze toegang tot haar specifieke frequentie van het licht verloren. Voor onze evolutie is het nodig dat we vrijheid in haar essentie kennen. We hebben de vibratie van het licht die bij vrijheid hoort, nodig.

Het licht van de vrijheid kan ons bevrijden uit de greep van de wensen die onze planeet doen bloeden. Onze associatie van vrijheid met materiële wensen hebben de krachten van consumptie gevoed, krachten die nu onze planeet domineren en haar ecosysteem bedreigen. Het licht van de echte vrijheid

kan circuits in onze hersenen activeren die ons kunnen bevrijden van de illusie dat succes in het leven betekent, hebben wat we willen. Dit licht kan ons openen om ons op een andere manier tot het leven te verhouden, en zo het leven toe te staan om op een manier te antwoorden die niet geconditioneerd is door de houding van onszelf in het midden te plaatsen. Omdat ons leven ons bewustzijn weerspiegelt, bepaalt onze houding tot het leven en hoe het met ons interacteert, veel van het gedrag ten aanzien van het leven. De vrijheid van de ziel kan de energiepatronen van het leven vrij maken en het leven toestaan op een manier te reageren die nu niet mogelijk is.

Als mystici weten we dat het leven ons op alle niveaus geeft wat we nodig hebben. We weten ook dat wat we nodig hebben vaak anders is dan wat we willen. We hebben onze wensen overgegeven aan de grotere behoeften van de liefde, en deze overgave geeft ons de toegang tot echte vrijheid. Onze houding van dienstbaarheid is een rechtstreekse uitdrukking van onze vrijheid – zoals de Soefi's zeggen, "Alleen de slaaf is vrij."

We werken in dienst van de liefde met een houding die geboren is uit de vrijheid van onze overgave. We geven onszelf volmondig aan God en verlangen Zijn vrijheid te leven met iedere ademtucht. Dit is zeer verschillend van de collectieve houding van vrijheid in onze Westerse cultuur. Die houding stelt vrijheid gelijk aan doen wat we willen en berust vaak op de ontkenning van de consequenties van onze handelingen; zij staat ons toe, zoals kinderen, geen volle verantwoordelijkheid voor onze keuzen en handelingen te nemen. Maar al te vaak dringt onze vrijheid als resultaat zich aan onze burens en onze omgeving op.

Ons collectieve begrip van vrijheid is geconditioneerd door de drama's van het ego van keuzen en taken. We kiezen wat we willen en leggen onze wil op aan anderen en onze omgeving om zich ervan te verzekeren dat onze wensen

bevredigd worden. Maar echte vrijheid is voorbij dualiteit en wordt dus niet geassocieerd met keuze. En echte vrijheid kan zichzelf nooit opleggen, omdat zij de integriteit van al het leven respecteert.

Alle leven kent deze vrijheid – de vrijheid van het scheppen, het wonder van de veelheid, de diversiteit aan vormen, hoe “Hij Zichzelf nooit twee keer op dezelfde manier onthult.” Het leven heeft een weelde aan verwondering en vreugde. Maar onze collectieve houding ten opzichte van vrijheid vernietigt de veelheid van het leven aangezien we onze planeet vervuilen om onze wensen te vervullen. Vanuit ecologisch perspectief is onze vrijheid het ontkennen van leven. Vanuit het perspectief van de ziel, ontzegt onze obsessie met het vervullen van onze wensen ons de diepere vrijheid die tot onze goddelijke natuur behoort.

DE MATRIX VAN DE SCHEPPING

Hoe kunnen we het collectief een ander begrip bieden van vrijheid, een vrijheid die zichzelf niet oplegt aan anderen of de omgeving? In het verleden heeft de mensheid spirituele ideeën met het zwaard geïntroduceerd, haar geloof opgelegd in de naam van vrij zijn van afgoderij en zonde. Vandaag de dag leggen we onze ‘vrijheden’ op een subtielere manier op, door onze culturele machinerie van wensen bijvoorbeeld, haar patronen van adverteren en consumptie, en door diep gewortelde elementen van onze politiek en rechtssystemen; maar de elementen van onderdrukking zijn net zo aanwezig. Vrijheid en dwang lijken samen te gaan, alsof we aan deze verbintenis van tegenstellingen niet kunnen ontsnappen. Je kunt deze relatie zien in de Verenigde Staten, waarin meer mensen per hoofd van de bevolking in de gevangenis zitten dan in enig ander land, ondanks haar aanspraak op vrijheid.

Innerlijke vrijheid, de echte vrijheid uit de greep van het ego en zijn illusies, wordt gerealiseerd door discipline en

toewijding. Het is “deze gedisciplineerde mens,” vertelt de *Bahgavad Gita* ons, die “met vreugde en licht van binnen één wordt met God en met de vrijheid, die God is, bereikt.”² De vrijheid van de illusie van het ego wordt vaak gewonnen door een innerlijke strijd, in het Soefisme bekend als de “grotere *jihad*.” De strijd met de *nafs*, onze lagere natuur.

Toch komt de diepere vrijheid van overgave, van opgeven. Deze vrijheid, die de vrijheid in haar ware betekenis is, wordt nooit gewonnen, maar gegeven, zij is altijd aanwezig, onder de sluiers van het ego, maar zij wordt alleen gegeven wanneer we bereid zijn haar te accepteren. In deze sluiers zijn de dingen geweven die we voor zeer kostbaar houden, en we moeten eerst ook deze dingen over willen geven, om dit geschenk te accepteren.

De wereld heeft dit geschenk van vrijheid nodig, vooral in deze tijd van overgang. We moeten deze vibratie van de ziel in het leven van de wereld brengen. Mystici, met een nieuwe eigenschap van bewustzijn die nu in de wereld beschikbaar komt, kunnen met deze taak helpen, door het leren werken met de matrix van de schepping.

Energievelden zijn de matrix van alle bestaan. Heel de schepping komt voort uit een energieveld dat op de innerlijke niveaus bestaat. Dit is de matrix van de schepping die de aspecten van manifestatie bepaalt. Onze cultuur is zo ingesteld op het uiterlijke fysieke niveau dat we vergeten zijn dat de schepping vanuit het innerlijke plan komt. Sjamanen en genezers weten al zo lang dat het fysieke bepaald wordt door innerlijke energievelden; heling behelst vaak het zuiveren van de energievelden van de persoon zodat de levenskracht vrij kan stromen om het fysieke lichaam te genezen. Maar als cultuur hebben we dit begrip nooit omarmd, en we begrijpen nog minder hoe energievelden op een collectief niveau werken.

In de matrix van de schepping interacteert de energie die vanuit de bron stroomt met de energie die gegenereerd wordt

door de uiterlijke vormen van het leven. De gedachtevormen van de mensheid hebben een krachtig effect op het veld. Gedachtevormen zijn stromen energie die het menselijke bewustzijn richten. Zij verdwijnen niet zomaar als ze gedacht zijn: zij bouwen patronen die de energie van hoe het leven kan stromen, beïnvloeden. De gedachtevormen van onze collectieve conditionering kunnen de creatieve matrix vervuilen, de nieuwe vormen die kunnen ontstaan, beperken. Dit is een reden waarom er in spirituele oefeningen zoveel aandacht gegeven wordt aan het controleren en het leegmaken van de geest. Een lege geest stelt ons niet alleen in staat om de stem van het Zelf te horen, zij geeft ons ook toegang tot de innerlijke energie die niet vervuild of geconditioneerd is. Dit maakt het de mysticus mogelijk om buiten de invloed van het collectief te leven en te werken.

Collectieve gedachtevormen voegen zich samen en worden rigide, vormen logge structuren op de innerlijke niveaus die de hoeveelheid en het type energie bepalen waartoe het collectief toegang kan hebben. Ze zitten in de innerlijke wereld en verzamelen puin, richten de energiestroom in vernauwde, maar krachtige kanalen, beperken haar mogelijkheden en trekken bovendien menselijke gedachten en gedragingen in haar stroom. Collectieve of raciale schaduw-drijfkrachten hebben vooral een sterke stroom, en beïnvloeden mensen met vooroordelen waartoe ze anders niet ontvankelijk voor zouden zijn. Andere gedachtepatronen richten onze aandacht naar uitgesleten paden, en houden ons gevangen in oude tradities en gewoonten. We moeten ons realiseren hoe deze patronen onze creativiteit kunnen ondermijnen, zowel individueel als collectief. Een duidelijk voorbeeld is dat onze Westerse nadruk op winst vele creatieve mogelijkheden doodt, omdat zij niet tot persoonlijk voordeel leiden.

En hier is het geschenk van vrijheid zo belangrijk. De hogere energie van vrijheid kan deze dichte gedachtevormen verbreken. Het is een draaiende werveling van licht die de

rigide structuren die het energieveld blokkeren schoonmaken en een ruimte creëren waar de energie van het scheppen vrij vanuit de bron kan stromen. Het kan ons toegang verlenen tot het creatieve potentieel dat niet beïnvloed is door het collectief, niet bepaald door opvattingen uit het verleden. Maar hoe blazen we vrijheid in de matrix van de schepping?

Voor de minnaar van God behoort echte vrijheid toe aan de liefde. Wat kan er vrijer zijn dan liefde? Liefde kan niet gestolen of gevangen worden gezet, niet opgelegd of gecontroleerd. Men kan niet domineren met liefde, omdat liefde tezamen gaat met het zich zelf geven. Echte vrijheid is haar essentiële natuur.

Zij die het bloedgeld van de minnaars betaald hebben weten dit. Zij weten dat zij, zelfs met het verlangen naar liefde, in de duistere nachten van schijnbare afwezigheid van liefde, vrij zijn, omdat de wens in de liefde niet is iets bezitten – de Geliefde kan nooit bezeten worden. De wens is, veeleer, om zichzelf geheel aan de liefde te geven. Minnaars van God verlangen ernaar om van alles, behalve van liefde, leeg te zijn, niets te worden, met hun Geliefde te versmelten. In de ketenen van deze liefde, dat meedogenloze verlangen dat ons hart steeds weer breekt, verliezen we onszelf, en deze liefde maakt ons vrij. Dit is de werkelijke vrijheid, voorbij het ego en zijn zucht naar macht, voorbij alle patronen van controle en overheersing die op een subtiele manier ons bewustzijn doortrekken, voorbij alle conditionering.

Het is door de liefde met haar essentiële eigenschap van vrijheid dat vrijheid de wereld kan bezielen. Omdat zij te fijn is om gevangen te worden in het net van conditionering, kan liefde om onze collectieve gedachtepatronen heen, en de knopen van onze collectieve conditionering ontwarren, net zoals zij in onze persoonlijke conditionering werkt en de dichte patronen die door de eeuwen heen gegroeid zijn verbreken. Een bewustzijn dat afgestemd is op liefde kan de betekenis van vrijheid rechtstreeks weerspiegelen in de kern

van het collectief. Zij kan een besef van vrijheid wekken die niet tot willen of de dualiteit van kiezen behoort. De vrijheid van de liefde stroomt waar zij op gericht wordt en brengt de herinnering van de dimensie van de ziel waar we *vrij zijn* met zich mee. Dit is geen ideologie maar een staat van zijn.

Als deze kwaliteit van vrijheid aanwezig is in het collectief, kan zij vele dingen laten gebeuren. Echte vrijheid is een dynamische energie van puur licht; wanneer zij aanwezig is, is het leven niet geketend aan de dualiteit van oorzaak en gevolg of aan verleden en toekomst; de dingen kunnen gemanifesteerd worden in hun essentiële natuur.

Er bestaat echter een gevaar om vrijheid in de wereld te brengen. De dichtheid van de collectieve gedachtevormen houden ook bepaalde negatieve energie tegen om te direct met ons te interacteren. Door het zonlicht te beperken, beschermen we onszelf voor de duisternis. Vrijheid en anarchie hebben vergelijkbare eigenschappen op het niveau van manifestatie, en door vrijheid in de wereld te brengen stellen we ons bloot aan het risico van anarchie. Dit vraagt van ons een veel grotere mate van verantwoordelijkheid, verantwoordelijkheid van de soort dat zich verhoudt tot de behoefte van het moment in plaats van de gevestigde manieren van het verleden. Toegang creëren tot vrijheid is een gevaarlijke stap. Willen we toegang krijgen tot energie die niet bepaald is door patronen van onze collectieve conditionering, dan moeten we deze grotere verantwoordelijkheid omarmen.

MONDIALE VRIJHEID EN GEMEENSCHAPPELIJKE CULTUUR

De aanwezigheid van de liefde in het hart van de schepping betekent dat vrijheid de centrale dynamiek van de schepping is. De schepping weerspiegelt de Schepper, en Hij is vrij. De mens, naar het beeld van God geschapen, heeft de mogelijkheid om deze vrijheid te leven.

Wat betekent het vrij te zijn? Vanaf het begin der tijden, zijn vrijheid en bewustzijn verbonden, de mens is de vrije wil gegeven, de bekwaamheid om bewust beslissingen te nemen. In de Christelijke mythologie was het de uitoefening van onze vrije wil, de beslissing om van de boom van kennis te eten, die ons uit het onschuldige, onbewuste van het Paradijs verdreef. Op een individueel niveau wordt de voortgang van de kinderjaren gekarakteriseerd door de ontwikkeling van onze capaciteit om onze vrije wil uit te oefenen vanuit het onbewuste. Elke fase in de ontwikkeling van bewustheid wordt vergezeld van de ontwikkeling van vrijheid. Universeel bewustzijn zal ons brengen naar een grotere vrijheid dan we ons kunnen voorstellen, zelfs als het grotere verantwoordelijkheid met zich meebrengt.

We hebben weinig idee over wat universele vrijheid zou kunnen betekenen. We hebben ons nog niet een vrijheid voorgesteld waarin de vrijheid van het individu direct verbonden is met de vrijheid van de gemeenschap. Maar dit is de natuur van de vrijheid van de ziel: een vrijheid die tot het geheel behoort, waarin individuele vrijheid nooit ten koste gaat van andere wezens of van het geheel. Onze huidige mondiale structuren weerspiegelen iets heel anders. De vrije markt economie bijvoorbeeld, verbindt de idee van vrijheid direct met exploitatie. Onze goedkope goederen zijn gemaakt in de slavenhokken van andere landen. In naam van de vrije markt, hebben we een wereldwijd systeem van economische exploitatie.

Onze huidige economie structuren bepalen het fysieke welzijn van vele miljoenen. Het is niet noodzakelijk ze te vernietigen om de exploitatie die ze nu onderhouden te stoppen, maar zij moeten opnieuw afgestemd worden op de universele energie die de integriteit van ieder individu vertegenwoordigt. Velen van ons houden er een verkeerde opvatting op na, geboren vanuit hebzucht, dat, als we het welzijn van anderen in overweging nemen, het de winst zal

beperken en het zaken doen schade toe brengt. Maar respect hebben voor de integriteit van het individu zal creatieve mogelijkheden van ieder individu deblokken, wat voordeel biedt aan allen, die betrokken zijn.

Vrijheid is een belangrijk ingrediënt in dit proces. Vrijheid is een deel van het goddelijke creatieve potentieel in ons dat verbonden is met eenheid. Haar energie weerspiegelt een kwaliteit van licht die van eenheid komt, haar transformeert in creativiteit en haar beschikbaar maakt voor de mens, en het ieder individu mogelijk maakt om op een creatieve wijze aan het leven van het geheel deel te nemen. Deze creatieve deelname zal de nieuwe vormen, die in deze tijd nodig zijn, in het leven roepen. Zonder vrijheid kunnen de nieuwe vormen niet manifest worden.

Wereldwijde vrijheid zal noodzakelijkerwijs alle levensvormen op de planeet respecteren, omdat de balans waarin de energiepatronen van alle aspecten van de schepping op elkaar afgestemd zijn, inherent aan de schepping is. God is één en het leven is een uitdrukking van Zijn eenheid. Deze mystieke waarheid is zowel aanwezig op een cellulair niveau als in de relatie tussen de vormen van de schepping. Maar voor de energie, om vrij te stromen tussen de mens en de rest van de schepping, moet er een bewust herkennen van universele vrijheid zijn, waarin de vrijheid van een ieder de vrijheid van het geheel dient. Deze vrijheid, niet bepaald door persoonlijke behoeften of wensen maar door de eenheid van de hele schepping, is geen concept of een ideologie, maar een innerlijke werkelijkheid. Om deel te zijn van het uiterlijke leven, heeft het de deelname van ons bewustzijn nodig. Door ons kan het innerlijk en het uiterlijk samenkomen en geleefd worden als één. We leven in een tijd waarin de grenzen tussen de werelden wegvallen en een nieuwe kwaliteit van leven geboren wordt, en we zijn geroepen om aan de geboorte deel te nemen.

Onder de oppervlakte van onze culturele en gemeenschappelijke systemen beweegt een energie met haar eigen agenda, een energie die het verschil niet weet tussen landen, die niet de goed gevestigde paden van commercie en exploitatie volgt. Deze energie is de levenskracht van de planeet. Zij behoort aan alle leven, zelfs als we haar gebruiken voor persoonlijk gewin.

We kunnen direct met deze levenskracht werken. Wanneer we de onderlinge verbondenheid met alle leven beseffen, kunnen we ons afstemmen op de levenskracht van de planeet en haar helpen stromen waar het nodig is. Maar om in dit werk te participeren moeten we vrij zijn, vrij van persoonlijke wensen om deze energie te gebruiken en vrij van iedere vooropgezette mening van hoe zij zou kunnen werken. De toekomst wordt geboren vanuit een plaats van vrijheid en onze vrijheid is nodig om dit tot leven te wekken.

Dit werk gaat over het leven in haar essentie, leven dat niet gecontroleerd of geëxploiteerd wordt, maar *is zoals het is*. Wat dit in specifiek opzicht betekent, zullen we niet weten voor dat het ontstaat, voor het manifest wordt. Dit is waarom we, om te participeren, vrij moeten zijn van vooroordelen. De essentie van het leven resoneert met vreugde en vrijheid en een eenvoud van zijn, en het is levend met de dynamische energie van de schepping. Deze energie draagt de blauwdruk van haar eigen evolutie, van de manier waarop zij zich moet manifesteren. Zij kan veel van de gemeenschappelijke beklemmingen die onze wereld vervuilen links laten liggen, en zij kan ook onze eigen vernauwingen en beperkingen mijden. Zij volgt een ander patroon, één die niet in het verleden gevangen is. Haar energie vibreert op een frequentie die niet is aangetast door huidige ideologieën. Zij kan zelfs onze huidige beperkte zienswijze over vrijheid terzijde schuiven. Zij is op een andere manier levend.

Deze creatieve energie van het leven met haar inherente vrijheid werkt al in de wereld. Zij brengt nieuwe concepten en

creatieve ideeën op de markt. Zij brengt ook individuen en groepen op één lijn. Zij heeft geen vastgestelde agenda behalve nieuw leven geven aan het leven op deze planeet. Zij vecht voor het overleven van de planeet, in directe tegenstelling met de krachten die het leven willen controleren. Zij is een levende energie die in het leven komt in overeenstemming met de behoefte van het moment. Zij komt vaak onopgemerkt, en ontspruit zoals zaden die door de scheuren van beton breken, te dynamisch en te vrij om in één of andere structuur onder controle gebracht te worden. Zij behoort tot de organische evolutie van heel het leven, en zij is een zeer gevaarlijke kracht omdat zij geen enkel voorgeschreven patroon volgt. Zij kan niet voorgeschreven worden, omdat zij een totaal natuurlijke kracht is. Zij kan afgestemd worden, maar niet gecontroleerd worden.

De energie zelf bevat de informatie die we nodig hebben om te begrijpen hoe we ermee kunnen werken. Zij ontvangt alleen ons bewustzijn. Mensen die bewust met deze energie werken kunnen haar helpen met haar hogere doel en haar zeer effectief laten werken, en vormen in manifestatie laten brengen die zeer direct reflecteren en haar doel dienen.

Onderdeel van de potentie van deze energie is haar eenvoud. Maar onze Westerse cultuur en collectieve bewustzijn waarderen complexiteit en gekunsteldheid boven eenvoud. Daar onze gedachtevormen meer en meer complex worden, vinden we het moeilijk om een relatie met het leven te assimileren die eenvoudig en direct is. Eenvoud vooral is niet een deel van de gemeenschappelijke omgeving van vandaag de dag. En toch bevatten gemeenschappelijke structuren het potentieel om het universele bewustzijn dat nu nodig is te manifesteren en te implementeren. Juist in de gemeenschappelijke wereld moet de waarde van eenvoud dringend hersteld worden, daar moet de energie van leven stromen.

We kunnen ons niet terug trekken uit onze huidige materiële cultuur, materiële goederen moeten de wereld rond gaan, en we hebben de systemen op zijn plaats om die beweging te bevorderen. Er is geen reden waarom ze niet kunnen werken met de energie die vanuit de kern van het leven stroomt en alle leven omarmt. Waarom zouden we onze gemeenschappelijke structuren uitsluiten van deze stroom energie, wanneer velen al het mondiale bereik hebben dat nodig is om de stroom op een materieel niveau te implementeren?

Het Internet verschaft een beeld over hoe de energie van het leven binnen een zichtbare structuur kan stromen. Het Internet is een netwerk dat zeer efficiënt functioneert en niet wordt afgebakend door grenzen of gecontroleerd door individuen. Het kan goederen en informatie gemakkelijk toegankelijk maken, en het voorziet in een bijna oneindige opeenvolging van mogelijke menselijke verbindingen die voortdurend zichzelf kunnen aanpassen zoals de behoefte voorschrijft. Het is zowel een organisch zich ontwikkelende structuur als een deel van onze markt economie. En het is vrij. In het Internet is ons een blauwdruk gegeven van de toekomst waarvan we de volledige mogelijkheid nog niet waargenomen hebben omdat we het met de ogen van het verleden zien. Het Internet is een directe uitdrukking van de te voorschijn komende energiestructuur van de planeet waarin de behoefte van het individu samengaat met de organische evolutie van het geheel, en de evolutie van het geheel dient door de vrije participatie van ieder individu. Het is een model over hoe toekomstige gemeenschappelijke structuren kunnen werken met de energie van het leven en de vrijheid belichamen die daaraan inherent is.

VRIJHEID EN DE ENERGIE VAN MATERIE

Zonder vrijheid kan er geen leven zijn, geen directe uitdrukking zijn van Dat wat vrij is. En toch blijkt de ontkenning van vrijheid deel te zijn van de menselijke ervaring op het meest fundamentele niveau. De wereld van de materie lijkt ons te vernauwen, daar de oneindige natuur van de ziel belichaamd is in de beperkte wereld van vormen. De dimensie van licht op licht is ontoegankelijk voor ons menselijk oog. En dus verlangen we naar een vrijheid die de ziel zich herinnert. Eeuwenlang hebben spirituele zoekers geprobeerd aan de beperkingen van de fysieke wereld te ontsnappen om een innerlijke staat van pure vrijheid te bereiken. Velen hebben deze reis gemaakt en de werkelijkheid ervaren die niet door tijd of ruimte verengd is. Zij hebben voorbij de horizon van deze wereld gekeken, zijn opgegaan in de innerlijke dimensies van de ziel. En daarna hebben zij de pijn van het terugkeren naar de uiterlijke wereld gevoeld, waar de beperkingen van het lichaam en van de materie, na de ervaring van de vrijheid van de ziel, als een gevangenis kunnen voelen.

Maar als men gehecht is aan vrijheid, hoe kan men dan vrij zijn? Vrijheid is een staat van zijn die tot de ziel behoort – waarom de ziel haar vrijheid in deze wereld ontkennen? Als alles God is, dan reflecteert alles Zijn essentiële vrijheid. Het is altijd onze perceptie die, waar we ook zijn, de ervaring van Zijn werkelijkheid versluiert.

Deze wereld van materie bevat een vrijheid die een directe reflectie van Gods vrijheid is. Dit kan je zien in hoe Hij Zichzelf uitdrukt in de wonderbaarlijke veelheid aan vormen, op de manier waar geen twee sneeuwvlokken hetzelfde zijn en ieder moment anders is. Het leven volgt zijn voorgeschreven loop; de vogels vliegen in de winter naar het Zuiden, en toch is ieder moment uniek, wordt nooit herhaald. De voortdurend veranderende schepping heeft een eigenschap van vrijheid die oneindig is. Om deze vrijheid van de

schepping te ervaren, om ons te realiseren dat we er deel van zijn, moeten we onze waarneming veranderen.

Wanneer we de fysieke wereld zien met de ogen van onze wensen, ervaren we vernauwing. In een wereld van dualiteit worstelen we om te krijgen wat we willen, en ontmoeten vaak de pijn van afwijzing. Maar als we het leven met de ogen van eenheid benaderen, vindt er een andere dynamiek plaats. Als we de onbegrensde natuur van het leven herkennen, stappen we in de vrijheid van de ziel terwijl we in de fysieke wereld zijn. Hoewel we voelen dat ons ontzegd wordt wat we willen, kunnen we nog steeds de overvloed overal om ons heen zien. De minnaar weet dat de Geliefde op zo vele manier naar ons toekomt, en zelden op de manier die we verwachten. Hij die altijd met ons is verschijnt in zo vele gedaanten, soms in honger en pijn, soms in liefde en warmte. Als we Zijn vrijheid kunnen herkennen in deze wereld en weten dat we deel zijn van Zijn zich ontvouwende heelheid, ervaren we het leven heel anders.

Onze spirituele conditionering heeft de ziel tegenovergesteld aan de materie geplaatst. Maar dit is een conditionering van een voorbij tijdperk. Als we onszelf van deze houding kunnen bevrijden, kunnen we de geheiligde relatie tussen de ziel en de materie realiseren, hoe zij elkaar nodig hebben om Zijn eenheid vollediger te onthullen. Maar dit betekent dat we de houding achter moeten laten dat de wereld van de materie hier is om onze behoeften en onze wensen te vervullen. We hebben voedsel, kleding, en onderdak nodig maar zoals ander culturen herkend hebben, wordt er in onze behoeften voorzien wanneer we in een geheiligde relatie met de hele schepping leven. Het leven zal ons altijd geven wat we nodig hebben, zelfs als het komt in de gedaante van honger of pijn. Maar we moeten onze huidige patronen van het misbruiken van de fysieke wereld achter ons laten.

Met de woorden van Hafiz,

Wij zijn hier niet gekomen om gevangen te nemen
Maar om ons nog dieper over te geven
Aan vrijheid en vreugde.³

Dóór onze houding komt het leven tot ons. Door de fysieke wereld een gevangene te maken van onze behoefte, zetten we onszelf, meer dan we beseffen, gevangen.

Iedere cel is gestempeld met Zijn naam en belichaamt het licht van Zijn liefde. Temidden van de materie is er een licht dat vrij is. Wanneer dit licht vrij gegeven wordt, kunnen we een directe ervaring van echte vrijheid hebben terwijl we in de wereld zijn. Onze verwerping van het heilig zijn van materie heeft ons deze ervaring ontzegd. We hebben de vrijheid ergens anders gezocht, of haar alleen door de droombeelden van onze wensen gezien, en door dat te doen hebben we het licht dat in de materie verborgen is, vast gezet, en onszelf gevangen gezet in de illusie van de beklemming van de materie. Als we het licht in de materie vrij kunnen laten, kan de wereld haar eigen vrijheid realiseren. Zij kan leren dat zij niet een plaats van beklemming is, maar een draaiend organisme van licht dat in een oneindige variëteit Zijn oneindige natuur uitdrukt. Dan zal de vrijheid die in ons hart is direct in het leven weerspiegeld worden, en het mysterie van licht op licht in het leven van alle dag aanwezig zijn.

Eenmaal de eenheid ontdekt, die aan de hele wereld behoort, kunnen we in de matrix van de schepping werken en haar patronen van verbondenheid ontdekken. De relatie tussen bewustzijn en materie, of tussen geest en materie, hoeven elkaars tegengestelden niet te zijn, maar kunnen zoals alle tegengestelden, leiden tot de geboorte van iets nieuws. Het kind uit geest en materie geboren, gemaakt van de substantie van geest en licht en materie, is niet gevangen gezet in de wereld, maar drukt de echte vrijheid van de schepping uit.

Wanneer we ons realiseren hoe we onszelf in onze gedragingen hebben gevangen gezet, in het bijzonder in onze houding tegenover de fysieke wereld, zal onze innerlijke

drijfkracht voor vrijheid zichzelf uitdrukken. De tragedie van deze tijd is dat we niet eens weten dat we onszelf gevangen hebben gezet. We zijn de ware natuur van vrijheid vergeten, een vrijheid die de verantwoordelijkheid van de ziel voor de hele schepping draagt. In plaats daarvan zijn we gevangen in een ideologie over vrijheid van een in het midden geplaatst ego dat onze planeet doodt.

Het leven heeft vrijheid nodig om haar magie uit te drukken. Omdat de mens het bewustzijn van de wereld draagt, is het onze houding die zal bepalen of de schepping Zijn vrijheid kan onthullen. We hebben de sleutel die de deuren voor de magie van de materie opent, voor de dans van het licht dat verborgen is in de fysieke wereld.

Wanneer de vrijheid ontwaakt, zal heel het leven gaan zingen. In dit lied zijn alle vormen van de schepping bezielde. Het geweld van het leven zal nog steeds aanwezig zijn, samen met haar schoonheid, haar vreugde en droefheid, het lawaai en de stilte. Alle aspecten van de schepping zullen samenvloeien, vastgehouden door het hart van de wereld, en zullen de vereniging vormen van geest en materie, vanuit de harmonie van menselijk bewustzijn en voor de fysieke wereld zal er een nieuw tijdperk aanbreken.

Vrede

*Wij zijn altijd vrede.
De idee kwijt te raken dat we geen vrede zijn
Is alles wat gevraagd wordt.*

Ramana Maharshi¹

HET GESCHENK VAN VREDE

Vrede is, zoals vrijheid, een kwaliteit van de ziel. En zoals alle spirituele kwaliteiten, wordt zij gegeven. Alleen wanneer iets vrijelijk gegeven wordt behoudt het zijn hogere natuur. Met de woorden van de Soefi meester Bhai Sahib, “Hoe kan er inspanning zijn met goddelijke dingen? Zij worden gegeven, beziel.”²

Innerlijke vrede wordt vaak geassocieerd met rust of sereniteit; zij suggereert harmonie en evenwicht, een staat van stilte. Soms wordt vrede door aanwezigheid gegeven. In de aanwezigheid van een spirituele leraar kunnen we deze kwaliteit, die van binnenuit straalt, voelen. Een spirituele leraar kan vrede aan zijn discipelen geven. Dit was één van de beloften van Christus:

Vrede laat ik bij je achter, mijn vrede geef ik aan je:
Ik geef je, niet zoals de wereld geeft.³

De meeste van ons streven naar vrede, en denken dat zij verkregen kan worden. Aan de buitenkant zoeken we naar vrede door de oplossing van een conflict. Aan de binnenkant zoeken we vrede door innerlijk werk of spirituele oefening. Door onze innerlijke problemen op te lossen hopen we,

wanneer de strijdende partijen van onze psyche in evenwicht komen, vrede te vinden. Door meditatie verlangen we ernaar voorbij de activiteit van de *mind* te gaan om een diepere stilte te bereiken, de stille diepten van de oceaan in tegenstelling tot de vaak door stormen opgezweepte golven aan de oppervlakte.

Misschien bereiken we enig gevoel van vrede door worsteling en inspanning. Maar vrede die gegeven wordt heeft een andere kwaliteit omdat zij zonder inspanning komt. Deze vrede is geen oplossing voor een conflict, uiterlijk noch innerlijk. Zij behoort niet tot de dimensie van worstelen, maar tot de dimensie van de ziel.

Omdat onze cultuur het begrip van de leefwijzen van geschonken worden kwijt geraakt is, identificeren we vrede met inspanning, met de oplossing van een conflict. Maar echte vrede kan niet geboren worden uit een conflict omdat zij van de dimensie van eenheid komt. Hoe kan er in eenheid een conflict zijn? Als er geen twee zijn, hoe kan er dan een oplossing zijn? De werkelijkheid van eenheid laat een heel ander perspectief van vrede zien.

Als er geen conflict is om op te lossen, geen tegenovergestelde partijen – uiterlijk of innerlijk – om in overeenstemming of harmonie gebracht te worden, wat is dan de aard van vrede? Vrede is een kwaliteit van puur zijn, maar zoals vele kwaliteiten van de ziel is zij in ons verborgen. De vrede die Christus bij zijn discipelen achter liet, “de vrede: niet als de wereld geeft,” is in ons allemaal. Zij is een deel van onze essentiële natuur.

Door de genade van de leraar wordt ons toegang verleend tot de vrede van onze eigen ziel. Kan vrede, die traditioneel gezien van leraar aan discipel gegeven wordt, aan de hele mensheid gegeven worden? Kan de mensheid toegang gegeven worden tot de vrede, die de ziel van de wereld toebehoort?

Eerst moeten we herkennen dat er zulke vrede bestaat. Zoals echte stilte niet de afwezigheid van activiteit, maar een

kwaliteit van zijn is, is vrede niet de afwezigheid van een conflict maar een innerlijke energie die het leven binnen stroomt. Men kan de innerlijke vrede van de ziel voelen in de aanwezigheid van een spiritueel persoon. Deze vrede betekent niet het ontkennen van het conflict. In het rijk van tegenstellingen zullen er altijd conflicten zijn, zoals er ook altijd de oorspronkelijke oppositie van licht en duisternis zal zijn. Conflicten zijn deel van de dynamiek van het rijk van de dualiteit. Zonder een zekere mate van oppositie kan er geen groei zijn, geen evolutie. De dans van opposities horen bij het leven.

De beperking van ons begrip over vrede komt door onze identificatie met ons draagvlak voor de werkelijkheid. Mensen zijn multidimensionaal, en toch heeft ons collectieve bewustzijn onze aandacht gericht op het vlak van de dualiteit. Astrologisch gezien is dit teken gesymboliseerd door Vissen, de twee vissen, iedere vis die in een tegenovergestelde richting zwemt. Het Vissen tijdperk heeft ons volledig in het drama van tegenstellingen gebracht, hemel en aarde, geest en materie, mannelijk en vrouwelijk. Aan het eind van dit tijdperk zijn we collectief zo lang ondergedompeld in haar paradigma dat we geen andere relatie met het leven kunnen bedenken.

Een fundamenteel deel van onze ervaring behoort tot het vlak van de dualiteit en haar verschijning van opposities. We kunnen de dualiteit van de dag en de nacht, goed en kwaad, vrouwelijk en mannelijk, nooit ontlopen. Soms ervaren we dat in tegenstellingen of conflicten, soms als delen van een groter geheel. Vechten of conflicten oplossen is een basis gegeven van onze menselijke ervaring. Het werken met tegenstellingen helpt ons naar onze heelheid groeien. Het gevaar ontstaat wanneer we onszelf beperken tot een enkel perspectief, onszelf de toegang tot andere niveaus van werkelijkheid ontfagen. Voorbij tijdperken hebben altijd herkend dat mensen bestaan te midden van vele werelden, en de spirituele

leringen van ons tijdperk wijzen naar werkelijkheden voorbij het fysieke. Hoe kunnen we toegang hebben tot de vrede die deze wereld niet geven kan?

VOORBIJ DE TEGENSTELLINGEN

Gedurende de huidige overgangstijd worden de energieën, die eerder alleen beschikbaar waren voor de ingewijden, toegankelijk gemaakt voor het geheel. Maar deze energieën moeten geclaimd en in het bewustzijn gebracht worden. Het besef van een eenheid met haar wereldwijde en ecologische implicaties, begint ons collectieve bewustzijn te doordringen. Vrede die op het niveau van eenheid bestaat, behoort tot de essentiële natuur van het Zelf. Het Zelf, de innerlijke Christus, kan ons het geschenk van vrede geven, vrede die een uitdrukking van liefde, een eigenschap van onze goddelijke natuur is.

We verlangen naar vrede en toch ontsnapt vrede ons. Door vrede door de ogen van de dualiteit te zoeken, stellen we conflicten in. Door vrede met de ogen van eenheid te zoeken ontwakten we voor harmonie. Zoals alle goddelijke eigenschappen is vrede altijd aanwezig. Onze aandacht is echter gevangen in het spel van tegenstellingen, en ziet Zijn vrede niet. Wanneer we het leven door de ogen van eenheid zien komt er een ander beeld naar voren, waarin de meeste tegenstellingen twee kanten zijn van dezelfde munt.

De energie van het leven lijkt vaak vanuit de interactie van tegenstellingen te komen. Positief en negatief vragen deeltjes van een deel van de basismaterie. Hun energievelden helpen onze zichtbare wereld te creëren. Op het toneel van menselijke relaties voeren de tegengestelde energieën van het mannelijke en het vrouwelijke hun drama ten tonele. Deze communicatie over en weer die de belofte van vereniging draagt, is fundamenteel voor het leven.

De ingewijde is iemand die dit spel van tegenstellingen in zichzelf gezien heeft en weet dat zij deel is van een grotere eenheid. Niet langer in tegenstellingen gevangen leeft de mysticus met de werkelijkheid van vereniging. De waarheid geproefd hebbend, gaat zij zien dat Zijn eenheid in alle leven is. De tegenstellingen blijven, maar zij verschijnen niet langer als conflicten. De mysticus ziet hoe Zijn gezicht door hun interactie verschijnt en gaat de vrede die onder de oppervlakte ligt, zien. Zoals in de *Midrash* van het Jodendom,

Observeer hoe alle dingen van elkaar lenen: de dag leent van de nacht en de nacht van de dag.... De maan leent van de sterren en de sterren lenen van de maan ... de hemel leent van de aarde en de aarde van de hemel ... alle schepselen van God lenen van elkaar, maak toch vrede met elkaar.⁴

Deze vrede moet naar de oppervlakte gebracht worden. De mensheid is nu in staat conflicten te creëren die de planeet kunnen vernietigen. Kleine groepen terroristen kunnen universele chaos samenstellen. De energie dynamiek van de planeet is verschoven, en maakt meer energie toegankelijk voor het individu. Er is meer levendigheid op een universele schaal. En toch blijven we binnen het oude paradigma, zoeken eerder vrede door de opposities dan door de aanwezigheid van eenheid.

Het gevaar om vrede te zoeken in opposities is dat zij ons op het niveau van het conflict houdt. Het focussen op de tegenstellingen kan een verhoogd gevaar hebben door het benadrukken van de verschillen. Wijsheid herkent dat diepe conflicten alleen opgelost kunnen worden op een hoger niveau dan het conflict. Een hoger niveau van bewustzijn wordt nu voor de mensheid beschikbaar gemaakt, maar we moeten haar claimen. We moeten uit de zekerheid van onze gepolariseerde visie in de eenheid die rondom ons heen is, stappen. Met deze eenheid zullen we de echte energie van vrede vinden, een

vrede die God toebehoort, en onze eigen goddelijke natuur is. Zij wordt gegeven en niet met macht opgelegd.

DE HARMONIE VAN HET LEVEN

Hoe kunnen we met de energie van de eenheid, die de vrede die onze wereld nodig heeft, leren werken? Hoe kunnen we open zijn voor een werkelijkheid die voorbij ons rationele begrip ligt, die niet tot de dimensie van de dualiteit behoort? In onze zoektocht om een probleem op te lossen zien we vaak de eenvoudige werkelijkheid over het hoofd. Het leven bevat een harmonie die deel is van haar diepere natuur. Men kan dit zien in de blaadjes van een bloem, in de draaikolk van het water in een rivier, in een vlucht ganzen die naar het Zuiden vliegt.

Gedurende overgangstijden is het noodzakelijk om terug te keren naar de basis, naar wat tot de kern van het leven behoort. Dit houdt in dat we het leven toestaan ons iets te leren, ons te tonen hoe in een leven te staan dat niet voortdurend conflicten genereert. Het leven kan de stroom van de tegenstellingen openbaren, de manier waarop de nacht op de dag volgt, winter op zomer. Wanneer we eenmaal onze houding ten opzichte van het leven veranderd hebben, wanneer we eenmaal de noodzaak van controle en dominantie hebben opgegeven, kan het leven ons leren hoe te leven.

We realiseren ons niet hoe zeer we gevangen zijn in de dynamiek van conflicten, hoe we ons leven ontkennen door de gevechten die we leveren; gevechten in ons werk, in onze relaties, en met onze omgeving. De mensheid zal altijd de krijgerenergie hebben; zij is deel van onze archetypische natuur. Maar in het tijdperk van dualisme waar we uit verrijzen, heeft zij het collectief gedomineerd. De mythologie van vechten verschijnt tegenwoordig in ieder aspect van ons leven – werk, sport, politiek; zelfs spiritueel leven wordt soms gezien als een oorlog tegen het ego.

Zijn we zo verslaafd aan strijd en haar drama van de onderdrukker en de onderdrukten dat we haar niet achter kunnen laten? We hebben zo vele gevechten geleverd met elkaar en met de natuur. Soms definiëren we zelfs ons leven door de gevechten die we leveren. We beseffen niet hoe veel we beïnvloed zijn door de energie van conflicten en door het archetype van de agressor. We richten ons op een weldoende of vredige God omdat onze ervaring in deze wereld zo vijandig lijkt. Maar als we naar het leven kijken kunnen we zien dat er genoeg voedsel in de wereld is dat in onze eerste behoeften kan voorzien. Het is een trieste realiteit dat sommige landen, gevangen door honger, zoals Somalië en Afghanistan, deze situatie door oorlog hebben helpen creëren, hun eigen basis onderhoud vernietigend.

De energie van het leven is onvervreemdbaar zelfonderhoudend. Door het evolutieproces kunnen we zien hoe levensvormen evolueren en ontwikkelen, sommigen raken uitgestorven terwijl anderen gedijen. Het leven vernieuwt zichzelf voortdurend, en haar energie stroomt zowel door ons bewustzijn als door ons lichaam.

Wanneer een houding ten aanzien van het leven het bestaan bedreigt, moet de houding veranderen of het bestaan is gedoemd. Onze huidige houding is levensbedreigend. De energie van het leven vereist dat we onze houding veranderen. Tegelijkertijd creëert zij de mogelijkheid tot een andere relatie met het leven zowel in ons bewustzijn als diep in onze cellen. De energie van het leven is in ons aanwezig op verschillende niveaus. Maar we moeten aandacht hebben voor deze veranderingen die om ons heen gebeuren, in ons hart, en zelfs in ons lichaam. We moeten luisteren naar wat het leven ons toont en de manier waarop zij verandert en evolueert, herkennen.

Er wordt een draad in de innerlijke werelden geweven, maar we weten niet hoe we ernaar moeten kijken. Harmonie wordt gecreëerd uit dissonantie, maar we blijven gefocust op

dissonantie. De energiepatronen van het leven worden subtiel veranderd; de stromen die vanuit de diepte komen zijn aan het veranderen. Het leven tracht zichzelf te verlossen, tracht het puin af te schudden van onze machtsstrijd. En het enige wat we kunnen zien zijn de problemen die ons omringen.

HET LICHT VAN VREDE

Vrede wordt geboren uit een plaats, waar vrede, voorbij de tegenstellingen, altijd aanwezig is. Vrede is een dynamische kracht die we kunnen leren gebruiken. Zij heeft een eenvoud die tot de energie van de ziel behoort. Zij is veeleer een manier van zijn dan van iets dat bereikt moet worden. Wanneer we eenmaal uit het paradigma van de strijdende tegenstellingen gestapt zijn, zullen we zien dat de zon schijnt. We hoeven niet voor ons levensonderhoud te vechten. Ons wordt het onderhoud dat we nodig hebben, gegeven.

De vrede is aanwezig maar we gebruiken haar niet. In onze strijd naar vrede creëren we twist: dit is één van de effecten wanneer we op het niveau van de tegenstellingen werken. Echte vrede kan niet opgelegd worden, ook is zij niet het resultaat van verzoening. In onze cultuur van conflicten is vrede, verkregen door deze middelen misschien het enige overblijfsel van vrede dat toegankelijk is, zoals het recht van het ego om te kiezen het enige concept van vrijheid is dat ons beperkte begrip ons toestaat. Echte vrede is een levenskracht die geleefd moet worden, plezier aan beleefd moet worden, gevierd moet worden. Zij is een geschenk dat ons behoort.

Toch zijn mensen bang voor zulke vrede. Zij kan niet gemanipuleerd of toegevoegd worden aan machtsgebeuren. In de tegenstrijdigheid van tegenstellingen vechten we om te winnen, om onszelf op te dringen. Zelfs onze voorstelling van wereldvrede is een evenwicht van macht. Wat zou er gebeuren

wanneer dit machtsgebeuren zou weggaan? Hoe zouden we weten wie de leiding heeft? De structuren van onze cultuur zijn gebaseerd op machtsgebeuren en een houding van elkaar bestrijdende partijen. Het drama van macht heeft vijanden nodig. Een leven van vrede functioneert op een andere manier. Het behoort niet tot gezagsmodellen. Vrede en vrijheid behoren bij elkaar.

Open zijn voor vrede, betekent het achter laten van de vele manieren waarop wij het leven definiëren. Met vrede werken zou betekenen dat we met een energie werken die vrij is van de constellatie van tegenstellingen. Deze energie is een deel van onze goddelijke natuur.

In de Koran wordt een dergelijk energie beschreven in het “vers van Licht” uit soera 24:

Allah is het Licht
Van de hemelen en de aarde,
De parabel van Zijn Licht
Is alsof er een Nis is
Waarin een Lamp is:
Een Lamp vervat in Glas:
Het glas als het ware
Een schitterende ster:
Verlicht door een gezegende Boom,
Een Olijf, niet van het Oosten
En niet van het Westen,
Wiens olie vrijwel
Helder is,
Ofschoon het vuur haar nauwelijks raakte:
Licht op Licht!
Allah leidt
Hem die Hij wil
Naar Zijn Licht.

Het gouden licht van de olie van de “Olijf, niet van het Oosten en niet van het Westen” is in ons. Het is het licht van onze goddelijke natuur, dat ook een deel van het leven is. Hoe

kan onze goddelijke natuur anders zijn dan de lucht die we inademen? Onze adem is Zijn adem. Door de adem verenigen de ziel en het lichaam zich; hemel en aarde zijn samen gebracht. Zijn licht is “het Licht van de hemelen en de aarde.” Achter de verschijning van de dualiteit is het licht van eenheid. We kunnen deze eenheid leven, deze oorspronkelijke vereniging of we kunnen een houding vasthouden die alleen het continue conflict van de tegenstellingen ziet. Het licht dat van de olie van de “Olijf, niet uit het Oosten en niet uit het Westen” komt kan ons een andere manier van leven tonen. De soera ‘Licht’ gaat verder:

(Aangestoken is zo'n Licht)
In de huizen, die Allah
Toegestaan heeft om te bouwen
Om te eren; voor de viering,
In hen, van Zijn naam:
In hen wordt Hij geëerd
In de morgen en in de avond, (steeds weer),
Door mannen die handelen
Noch verkopen, die
Zich niet af kunnen wenden van de Herinnering
Aan Allah, noch van volkomen Gebed.

Het licht dat gegeven wordt, behoort tot de herinnering aan God, het simpele besef van Zijn aanwezigheid. In dit licht wordt Hij herinnerd en gevierd, zelfs te midden van de activiteiten van het leven. We hebben Zijn licht nodig om ons te gidsen, en dit licht wordt gevonden in onze herinnering, ons ontwaken in Zijn continue aanwezigheid. Dit betekent dat dit licht altijd aanwezig is, slechts verborgen door onze vergetelheid. Het licht dat voorbij de tegenstellingen ligt wordt niet gewonnen door conflicten, maar komt door gebed en herinnering.

Zij die van Hem houden en zich Hem herinneren hebben toegang tot het licht dat de wereld nodig heeft. Onze wereld kan nooit gered worden door politici of bemiddelaars, maar

door hen “die niet handelen en verkopen, noch zich af kunnen wenden van de Herinnering aan Allah.” De eenvoud van dit besef behoort tot de kern van het leven, tot de schepping die haar Schepper eert. Onze vergeetachtigheid voor Hem is wat ons de toegang tot dit Licht ontzegt.

WERKEN MET VREDE

Werken met de aanwezigheid van vrede vereist veeleer een besef van detail dan van de grote plannen die onze collectieve aandacht trekken. Vrede behoort tot de eenvoud van het leven, tot wat gewoon is en dus vaak over het hoofd gezien wordt. Zij wordt gevonden in wat het dichts bij ons natuurlijke zelf is. En juist hier is het leven in evenwicht, en van hieruit kan de energie van vrede in het collectief gebracht worden. Wanneer vrede eenmaal aanwezig is kan zij het leven helpen ademen, binnen en buiten samen helpen brengen, en ons op het diepste niveau toestaan om deel te nemen aan het mysterie van *licht op licht*.

Het evenwicht van het leven te herstellen vraagt tijd, inspanning en toewijding. De ravages van de laatste eeuwen hebben het leven in een gevaarlijke onbalans gebracht, in de innerlijke als ook in de uiterlijke werelden. Vele helende en weldadige krachten kunnen niet langer het leven in stromen, en hun energie moet opnieuw gericht worden. Een atmosfeer van vrede in beide werelden zal dit sneller kunnen laten verlopen.

Maar we zijn meegesleept door geweld, gebruiken het zelfs als vermaak om ons af te leiden van de leegte van onze materiële cultuur. We zijn verslaafd geraakt aan de gewelddadige sensatie, de toestroom van adrenaline. De energie van vrede die agressief noch confronterend is, kan te

passief lijken. Het zal tijd vragen om deze collectieve conditionering te ontwennen. Geduld is nodig om ons terug te brengen naar een innerlijke en uiterlijke balans, en toch moedigt onze cultuur geduld niet aan.

Het werk om echte vrede in het collectief te brengen is begonnen, maar het ontmoet weerstand. Onze wereld bevat zo veel krachten die zich voeden met confrontatie en die geweld koesteren. We zijn zo gewend te eisen wat we willen en het opleggen van onze overtuigingen dat we vergeten zijn hoe we *met* het leven kunnen werken, niet ertegen. Maar het leven heeft een natuurlijk ritme, haar eigen in-ademing en uit-ademing, die we kunnen leren kennen en waarmee we kunnen werken.

Het licht van de vrede volgt oeroude patronen die door onze collectieve psyche stromen. Vrede heeft het geduld dat zij nodig heeft om bij weerstanden te werken, om subtiel ons bewustzijn aan te steken. En vrede heeft een kracht die hoort bij een dimensie voorbij dualiteit. Haar energie is niet verstrooid of verloren gegaan. Zij laat zich niet in met machtsgebeuren. Zij werkt in stilte, creëert een energie die harmonie aanmoedigt. Vrede kan werken met de energie van dissonantie, haar argumenten ondermijnen, de energiestroom van confrontatie veranderen in begrip.

Tijdens de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2000 ontvouwde zich een drama waarin de twee hoofdkandidaten een bijna gelijk aantal stemmen wonnen. Er was geen duidelijke winnaar. De symboliek was duidelijk zichtbaar: de tijd van het winnen van één partij en het verliezen van de andere was voorbij. Maar er was geen manier om dit in een vorm te gieten. Het Amerikaanse systeem kon niet functioneren zonder twee bestrijdende partijen. We waren gevangen in het paradigma van het verleden ofschoon de mensen hadden gekozen voor de toekomst. De nog grotere ironie was dat niemand scheen te herkennen wat er gaande

was. Terwijl zij kibbelden over het tellen van uitgebrachte stemmen misten zij de werkelijke betekenis.

Omdat de energie op het niveau van de ziel tot eenheid behoort, begrijpt zij door punten van overeenkomsten en onderliggende vereniging. Zij kan harmonie oproepen op een manier die gesloten is voor de waarneming van dualiteit. Het oog van eenheid kijkt voorbij de oppervlakte conflicten naar een diepere harmonie, en kan werken om deze harmonie in het leven te brengen. En wanneer we de manier van de innerlijke wereld herkennen, kunnen we ook met haar symbolen en archetypen, die de energie van het leven vrij kan maken, werken zodat zij kan stromen zonder dissonantie te creëren. De ziel in ere herstellen, haar werkelijkheid herinneren op zowel een collectief als een persoonlijk niveau, zal ons toegang verlenen tot veel van de middelen die we nodig hebben om het evenwicht en de harmonie te herstellen en de betekenis van de gebeurtenissen om ons heen te herkennen.

Maar eerst moeten we herkennen dat vrede een kracht is, een levenskracht. Zij verschijnt niet alleen wanneer de strijders hun wapenen neerleggen. Als we onze werkelijke erfenis moeten claimen, moeten we dergelijke kwaliteiten van de ziel herkennen, en ons realiseren dat ze een blijvende invloed op het alledaagse leven kan hebben. Dit zijn de krachten die echte verandering kunnen brengen, die de manier van hoe de energie van het leven stroomt, kan veranderen. Vredestichters zijn geen dromers maar praktische mensen die betrokken zijn bij de essentie van het leven. In deze tijd worden zij door middel van netwerken verbonden, verenigd door het net van licht en liefde dat rondom de wereld en in haar psyche is. Door alleen de oppervlakte gebeurtenissen te zien, de dagelijkse rampen die onze aandacht trekken, merken we deze innerlijke veranderingen niet op. We weten niet van de stromen die in onze collectieve psyche stromen, hoe licht naar plaatsen van duisternis wordt gebracht, hoe de vrede in het nu wordt gebracht.

De Energie van Materie

*Als het oog van je hart open is zullen er in iedere atoom
honderd geheimen zijn.*

Attâr.¹

MET DE NAAM VAN GOD WERKEN

In het centrum van de wereld bestaat een energiebron die tot nu toe ontoegankelijk was. Wanneer de wereld ontwaakt, zal deze energie geleidelijk beschikbaar worden, en we zullen leren hoe haar te gebruiken. Deze energie heeft te maken met de fundamentele structuur van materie, maar zij is heel anders dan atoom energie. Atoom energie wordt vrijgelaten door het atoom te splijten, een proces van deling. Het behoort tot het einde van het tijdperk van tegenstellingen, van een leven op dualisme gebaseerd. De energiebron van de toekomst reflecteert de dynamiek van een nieuw tijdperk, gebaseerd op synergie en de inherente eenheid van leven.

We zijn gewend geraakt aan de samentrekking van de materie, vochten tegen haar beperkingen, leerden hoe te vliegen en met de hele wereld te praten. Nu kunnen we leren dat materie levend is en gewekt kan worden. De energie van materie is zo machtig dat het onbeperkt lijkt. We hebben er een glimp van opgevangen door het atoom te spijten, de dynamiek van scheiding. Maar de stroom van verbanden leggen, van samen komen kan een andere vorm energie in materie vrij laten. In essentie heeft dit te maken met de vereniging van geest en materie. Wanneer menselijk bewustzijn en de fysieke wereld in harmonie zijn, kan er een nieuw tijdperk aanbreken.

Ieder atoom in de schepping draait vrij om haar eigen as van liefde. Er is geen samentrekking in deze beweging. De echte samentrekking is de ontkenning van onze eigen goddelijkheid en de goddelijkheid van materie. Deze ontkenning brengt het lied van de wereld tot zwijgen en sluit de deur voor het licht dat verborgen is in materie. Toen de wereld geïdentificeerd werd met een plaats waarin het goddelijke afwezig was, uitsluitend een fysieke werkelijkheid, gescheiden van de spirituele sferen, verhulden we onszelf voor haar magische natuur. Beïnvloed door zowel onze houding als onze handelingen, ging de wereld dood. Onze milieu crisis is een direct resultaat van onze vergetelheid. Het heeft onze innerlijke houding vele eeuwen gekost om deze fysieke condities te creëren, maar als men een situatie moet oplossen, moet men teruggaan naar de kern van het probleem; anders behandelen we slechts de symptomen.

De fysieke wereld moet op één lijn gebracht worden met haar eigen energiebron, met de levenskracht die daarin aanwezig is. De snelste manier om iets af te stemmen is haar goddelijke natuur te herkennen. Door de communicatie over en weer van de mens en het leven, interacteert bewust besef van God met het onbewuste kennen van God dat in de hele schepping bestaat. De schepping kan dan terugkeren naar de goddelijke spil die haar essentie is. En door deze as zal het leven in haar goddelijke puurheid, haar essentiële vreugde stromen. Het hoogste principe kan weer levend worden in de schepping. En dit zal de energie die verborgen is in de materie vrijlaten.

Hoe stemmen we de wereld af? Door de eenvoudige oefening van gebed en toewijding. Door onze innerlijke afstemming en door onze herinnering aan de aanwezigheid van God, stromen licht en liefde de wereld in, wekken de materie op het niveau van haar diepste structuren. Wanneer materie op haar goddelijke natuur afgestemd wordt, begint zij op een hogere frequentie te vibreren. Zij begint te zingen en

dit lied is een manier om zichzelf te genezen. Zingen was altijd een magische manier om te genezen, en het lied van de wereld heeft een geweldige kracht. Het werk van de mysticus is om aanwezig te zijn wanneer dit gebeurt, getuige te zijn van het ontwaken van de wereld. Door onze aanwezigheid voegen we het ingrediënt van bewustzijn toe, dat in haar diepste betekenis het kennen van Zijn naam is.

Spirituele tradities herkennen al lang het belang van het woord, *de logos*, waardoor het eerste principe, het principe van het goddelijke, in wisselwerking kan staan met alle niveaus van manifestatie, terwijl hij trouw blijft aan zijn essentiële natuur. Door Zijn naam te herhalen brengen we bewust het besef van het goddelijke in de wereld van de schepping, in ons leven. We helpen de wereld haar eigen goddelijkheid herinneren.

De naam van God gehouden in het hart en het bewustzijn van de vrienden van God is één van de geheimen van de schepping. Sjamanen en andere ingewijden begrepen al lang dat de naam het magische potentieel van dat wat genoemd wordt, vasthoudt. De naam van God is eeuwenlang herhaald in het hart en de *mind* van Zijn minnaars. Zij is gedragen op iedere ademhaling, op de stroom van het bloed en bij ieder hartslag. Zijn naam herhalend met de stroom van de adem, stemmen we Zijn naam direct af op de energie van het leven, met de fysieke uitstroom van zijn liefde zoals zij in de schepping komt. We geven bewust een besef van het goddelijke principe in, en voor het leven.

De naam van God heeft grote kracht en wanneer hij met liefde en toewijding uitgesproken wordt, wordt die kracht versterkt. Zoals de naam van God de goddelijke liefde in ons hart kan wekken, kan hij de goddelijke liefde in de cellen van de schepping wekken. Daar de naam van God ons kan afstemmen op onze goddelijke natuur, kan hij ook het geheel van de wereld op de Onnoembare Essentie die de Soefi's Allah noemen, afstemmen.

In onze menselijke relaties is er, wanneer we de naam van onze geliefde zeggen, een speciale beminnelijkheid in onze stem. Wanneer we onze geliefde in onze armen houden en zijn of haar naam fluisteren, is er een speciale magie in ons liefhebben. Wat met onze menselijke minnaar gedaan kan worden kan ook met het hart van de wereld gedaan worden. We kunnen de wereld eraan herinneren dat zij geliefd is, dat we allen deel zijn van een continu moment van extase, van Zijn liefde die steeds weer in de wereld geboren wordt.

Onze spirituele teksten, geschreven gedurende het laatste tijdperk, beschrijven niet hoe de herinnering aan God in onze schepping werkt. Onze spirituele focus was op de immateriële wereld, het innerlijke rijk van de ziel. Boekdelen zijn er geschreven over hoe onze innerlijke afstemming ons op ons eigen pad terug naar de Bron leidt. Maar we zijn de wijsheid verloren over hoe de naam van God de wereld rondom ons beïnvloedt.

Vroegere tijden begrepen hoe de vele goden deel van het leven waren, en hoe het uitspreken van hun heilige namen magie teweeg kon brengen, de regen kon helpen komen en de oogsten kon laten groeien. De komst van het monotheïsme verving de vele goden voor één God, wiens huis in een hemels rijk was. Terwijl de religie haar beeld van God naar de hemel verbande, ervoer de mysticus altijd al Zijn aanwezigheid in de gemanifesteerde wereld, wetend dat ieder atoom Zijn naam eert. Maar de mystieke wetenschap over hoe Zijn naam met het leven op het niveau van haar fundamentele structuren – de cellen, de moleculen en de atomen van de materie – met elkaar in wisselwerking staan, was verborgen. Sommige minder belangrijke vormen van magie, waarin de namen, de symbolen en de geometrische patronen het leven kunnen beïnvloeden, zijn er nog. Maar *chanten* en heilige liederen werden gebruikt om onze aandacht omhoog, naar de hemel te richten. De diepere mysteriën over hoe de eenheid van het leven reageert op de naam van God, en hoe Zijn naam gebruikt kan worden

om de evolutie van de planeet te helpen, bleven ontoegankelijk, behalve voor die meesters die werkten binnen de spil van de schepping.

DE ONTHULLING VAN SPIRITUELE KENNIS

We denken aan de naam van God en stemmen ons af op een God die in of boven ons is. Maar in het mysterie van eenheid is er geen dualiteit van binnen en buiten, boven en beneden. We zijn allen deel van de doordringende aanwezigheid van God, en door ons kan Zijn wereld afgestemd worden op Zijn goddelijke essentie. Door Zijn naam kunnen Zijn eigenschappen gemakkelijker in de wereld komen, Zijn onthulling kan zichzelf vollediger bekend maken.

Deze onthulling is een zich voortdurend ontwikkelend dynamisch proces waarin we meer en meer bewust kunnen participeren. Met de goddelijke energie in de schepping werken is een manier waarop we dicht bij onze Geliefde kunnen werken. In de diepste kern van het hart waar minnaar en Geliefde één zijn, is Zijn naam onze naam. Door het hart en de kennis van het hart, kan Hij deze eenheid, dit stempel van Zijn essentiële natuur in Zijn wereld brengen.

We zijn anders dan God, want Hij is zelfs voorbij ons idee van het hiernamaals. En toch zijn we ook één met onze Geliefde, omdat er niets anders is dan Hij. De minnaar kent dit niet als tegenstelling, maar als deel van haar paradoxale relatie met de Geliefde, deel van het mysterie van liefde en dienstbaarheid. De kennis van het anders zijn dan Hij, beschermt ons voor opgeblazenheid, voor de identificatie van het ego met God. De ervaring van eenheid maakt het ons mogelijk vollediger aan Zijn onthulling deel te nemen, hoe zijn eenheid manifest gemaakt wordt. Ons bewust één met God zijn, maakt het ons ook mogelijk Zijn goddelijke essentie in de wereld te brengen zonder de scheiding van dualiteit. Dit staat de kracht en grootsheid van Zijn naam, Zijn liefde en

schoonheid toe, om direct te werken met het leven waar we deel van uit maken.

Er is een specifieke relatie tussen de fundamentele structuur van het leven en Gods onzichtbare aanwezigheid. Goddelijke herinnering kan deze relatie bekend maken, kan haar een deel van het menselijke bewustzijn maken. Besef van Zijn aanwezigheid kan de atomen van het leven eraan herinneren dat zij ingesloten zijn in Zijn goddelijke eenheid. Wanneer de atomen van het leven zich hun eigen goddelijkheid herinneren, is er een verschuiving in hun frequentie, zoals er een verschuiving is in de vibratie van een mens wanneer zij zich God herinnert. Deze subtiele verandering in de fundamentele structuur van het leven zal iets van de energie die in de materie verborgen is, vrij laten. Daarna zullen we moeten leren hoe we deze energie kunnen gebruiken, hoe er voor het belang van alle leven, mee te werken. Dit zal ook een schaduwkant hebben wanneer mensen haar voor persoonlijke en zelfzuchtige motieven zouden willen proberen te gebruiken. Maar eerst is het noodzakelijk om de goddelijke herinnering in de fysieke wereld te brengen, waaruit zij door de vaders van het patriarchaat was verbannen.

De goddelijke herinnering in de fysieke wereld brengen vraagt een inspanning voor het leven. Voor de minnaar is er een diepe vreugde en vervulling om hier op deze aarde in dienst van onze Geliefde te zijn. Zijn naam zingt in ons hart en in ons bloed. Met iedere stap, met iedere ademhaling herinneren we ons Hem, en deze herinnering wordt gereflecteerd in het leven. We brengen de herinnering van onze ware natuur van de binnenste kamers van het hart in de fysieke wereld. Door onze eigen oefening gaan we zien hoe goddelijke eenheid verborgen is in de schepping, en onze getuigenissen van dit wonder hebben een effect op het leven. Omdat we het bewustzijn van het leven, het besef dat Zijn naam de wereld wakker maakt voor haar diepste kennis over haar Schepper dragen.

In onze culturele jacht op perfectie zien we vaak de eenvoudige kracht van de herinnering over het hoofd. We zoeken naar ingewikkelde antwoorden voor onze problemen, en vergeten de oorspronkelijke natuur, de goddelijke essentie van ons bestaan. Met deze essentie, met de naam van God werkend, kunnen we de schepping de mogelijkheid van bewuste herinnering geven. Zijn liefde kan dan op een nieuwe manier levend worden; de fysieke wereld kan doelbewust draaien op haar as van liefde.

Het ontwaken van de wereld is een wetenschap. Het is geen mystiek idealisme. Zoals de spirituele ontwaking van een mens een zorgvuldige richting volgt, heeft ook deze wereldwijde verandering specifieke richtlijnen. We zijn de kennis vergeten over hoe de spirituele en de fysieke dimensies met elkaar in verbinding staan, hoe binnen en buiten elkaar beïnvloeden. Er is bijvoorbeeld een specifieke manier om de stroom van liefde in de materie te brengen, zoals er een wetenschap is over de reflectie van licht vanuit het innerlijk naar het uiterlijk. Deze kennis is een deel van onze erfenis, en toch is zij voor ons verborgen. Ibn ‘Arabî drukt deze waarheid uit:

God plaatste in de mens de kennis van alle dingen, verhoedde hem daarna te ontvangen wat Hij in hem geplaatst had... Dit is één van de goddelijke mysteriën die de rede ontkent en als totaal onmogelijk beschouwt. De nabijheid van dit mysterie tot deze onwetende is als Gods nabijheid tot Zijn dienaren, zoals in Zijn woorden, “Wij zijn dichterbij hem dan jij, maar je ziet het niet” (Koran 56:85), en Zijn woorden, “Wij zijn dichterbij hem dan zijn halsslagader” (50:16). Ondanks deze nabijheid, ontvangt de persoon niet, en ziet hij niet...
NIEMAND WEET WAT IN HEM IS, TOTDAT HET AAN HEM
VAN OGENBLIK TOT OGENBLIK ONTHULD WORDT.

De onthulling van mystieke kennis wordt gegeven in overeenstemming met de behoefte van de tijd. Maar deze onthulling wordt niet uitgevoerd door een beeld van een

vaderfiguur van God die onafhankelijk van de mensheid handelt. Onze patriarchale conditionering waarin God in de hemel is en naar ons kijkt, isoleert ons van de deelname die nodig is om ons wakker te maken voor de kennis die altijd aanwezig is. En door ons getuigen van, en deelnemen aan het leven wordt de kennis van binnenuit in het leven toegankelijk gemaakt. De organische relatie tussen alle aspecten van het leven is een deel van dit proces. Door onze deelname aan het organische leven van eenheid, kan de esoterische kennis over hoe deze eenheid functioneert vanuit een spiritueel perspectief bekend gemaakt worden.

Ons werk is ook aandachtig te zijn zodat we deze kennis, wanneer zij gegeven wordt, kunnen herkennen. Door de herinnering van het hart zijn we altijd aandachtig. We leren de tekenen van God zien wanneer zij om ons heen en in ons onthuld worden. Door onze innerlijke en uiterlijke aandacht kan deze kennis aan ons en aan de wereld gegeven worden. De kennis die gedurende de laatste eeuwen aan de mensheid gegeven is, reflecteert onze gerichtheid op het fysieke niveau. We hebben zelfs een religie over fysieke wetenschap ontwikkeld. De volgende fase is om het innerlijke en het uiterlijk, de fysieke en de spirituele dimensies, samen te brengen.

De kennis over hoe zij verbonden zijn met elkaar, hoe de energie van binnen naar buiten stroomt, is cruciaal als we onze huidige onbalans willen ontsnappen.

DE BASIS STRUCTUUR VAN DE MATERIE OPNIEUW AFSTEMMEN

Omdat de mensheid het goddelijke bewustzijn van de wereld draagt, kan door ons deze vonk van goddelijk bewustzijn weer met het fysieke niveau verbonden worden. Dit proces hoort bij het vrouwelijke mysterie van de schepping. Vrouwen dragen de goddelijke vonk in hun fysieke lichaam; anders zouden zij

niet zwanger kunnen worden en kunnen baren. Vrouwen zijn dichterbij het mysterie van materie dan mannen. Zij ervaren het wonder van de schepping in hun lichaam. Zelfs als een vrouw nooit zwanger wordt, heeft ze toch deze eigenschap in haar cellen.

Omdat onze patriarchale cultuur het spirituele en het fysieke gescheiden heeft, is één van de eerste stappen in het genezen van de planeet het spirituele potentieel van materie te erkennen, de wereld af te stemmen op haar goddelijke bewustzijn. Vrouwen kunnen dit werk gemakkelijker doen dan mannen. Het is een deel van hun instinctieve natuur. Dit is één van de redenen waarom er in het Westen meer vrouwen dan mannen aangetrokken worden door spiritueel leven – er is werk waarvoor zij nodig zijn.

De structuur van materie opnieuw met goddelijk bewustzijn afstemmen vraagt tijd. Er is weerstand, om het even welke rede, tegen fundamentele verandering. Deel van de patriarchale jacht op macht was materie haar magische natuur te ontkennen; op die manier konden mannen macht verkrijgen over de materie. Van oudsher waren het de priesters die de magie van de natuur begrepen. Dit ontwikkelde bij vrouwen een aangeboren inzicht in de onderlinge verbondenheid van het leven, hoe alle leven samen vloeit. Mannen hebben een diepe angst voor de magische natuur van vrouwen en door de eeuwen heen zijn er vele patronen van onderdrukking opgelegd om haar de toegang tot haar magische kracht te ontzeggen. Deze patronen staan ook in de weg om de materie opnieuw wakker te maken.

Ofschoon het van belang is om het bestaan van deze onderdrukkingspatronen te erkennen, moeten we vermijden dat mannelijk en vrouwelijk weer als tegenstellingen neergezet worden. Het is essentieel dat we voorbij de dynamiek van de tegenstelling stappen. De nieuwe kennis die ons wacht behoort tot eenheid, maar zij kan niet binnen gegaan worden met de houding van dualisme. Onze houding

stemt ons af op de kennis die al aanwezig is. In iedere overgangstijd moeten we ons ervan vergewissen dat we niet gevangen worden in gepasseerde conflicten. Toch moeten we het bestaan van deze conflicten erkennen om te ontsnappen aan hun bekoring, hun magnetische trekkracht en eigenschap van vertrouwdheid. Anders treffen zij ons in het onbewuste waar we minder weerstand hebben. Mannelijke en vrouwelijke tegenstellingen hebben diepe archetypische wortels. We kunnen gemakkelijk onwetend in hun strijd van vorige eeuwen getrokken worden.

Hoewel deze patronen van conflicten bestaan, heeft de energie van eenheid een sterkere kracht. Zij wacht erop geleefd te worden, om tot leven gewekt te worden. Zij moet door ons heen werken en door onze verbondenheid met het leven ontstaan. En omdat vrouwen een betere instinctieve kennis van deze eenheid hebben, zijn zij nodig om bepaalde verbindingen opnieuw in te stellen.

We weten niet langer hoe materie tot ons spreekt. We hebben onze natuurlijke kennis in handen van wetenschappers en technologie gegeven. Wetenschap is een significant deel van onze ontwikkeling geweest, heeft ons een nieuw begrip van het leven en de fysieke wereld gegeven. De volgende stap is deze mannelijke aanpak te verbinden met de instinctieve kennis van het vrouwelijke. We moeten onze wetenschappelijke kennis van materie combineren met haar magische eigenschappen. Dit zal naar de wetenschap van de toekomst leiden.

Patriarchale wetenschap is echter zo ingebed in onze cultuur en zo zeer deel van onze gevestigde orde dat iedere verandering krachtige weerstanden zal ontmoeten. Collectief geloven we eerder in wetenschap dan in gebed. Het eenvoudige feit dat we de kracht van het gebed vergeten zijn, of alleen in de sfeer van persoonlijke spiritualiteit geplaatst hebben, toont de mate aan waarin we onszelf geïsoleerd hebben van onze spirituele natuur. We zoeken eerder naar

rationele antwoorden voor onze problemen dan naar het goddelijke dat onze echte kern is.

Hoe kunnen we ruimte bieden aan een nieuwe houding zonder in een conflict te geraken? Gebed en toewijding sluiten eerder in dan dat ze scheiden. Gebed behoort geen institutie toe, maar is een directe verbinding met de ene kracht die de bron van iedere kracht is. De herinnering aan God, de herhaling van Zijn naam brengt zijn aanwezigheid in het leven. Door ons gebed en onze herinnering kan Hij Zijn magische werk in zijn wereld doen. Hij kan de kennis onthullen in ons hart, en ons wekken voor de manieren van de toekomst.

EEN BEWUSTE STAAT VAN ZIJN

Het werk van de minnaar is het bewustzijn van liefde in de wereld te brengen. Dit bewustzijn van liefde behoort tot de hele schepping, en kan in de fundamentele structuur van het leven gebracht worden. We dragen alle niveaus van de schepping in ons. We dragen ook de blauwdruk in ons over hoe al deze niveaus met elkaar in wisselwerking staan. De blauwdruk is niet statisch, maar een voortdurend veranderend en zich ontwikkelend proces, ofschoon het geen bepaalde wetten volgt. Deze wetten zijn de spiritueel leidende principes van de mensheid in alle vormen op deze planeet. Zij zijn niet gescheiden van de schepping maar een deel van de cellulaire structuur en haar DNA. Het ligt in ons vermogen om deze wetten te lezen, te begrijpen en deze principes van het leven, die het welzijn van het leven, en het hele lichaam van de planeet vaststelt, tot wet te verheffen. Wanneer we deze wetten overschrijden creëren we een onbalans. Het is niet zo dat we door een oordelende God gestraft worden, maar dat we tegen de natuurlijke manier ingaan, die de Chinese denkers de Tao noemden. De Tao is het leven in haar essentiële natuur,

“de moeder van de tienduizend dingen.” Haar principes behoren tot de balans van het leven:

Het moederprincipe van bepalen is voor lange tijd van kracht.

Dit wordt, diepe wortels en een stevige basis hebben, genoemd

De Tao van een lang leven en een eeuwige visie.³

Wanneer het leven haar harmonie verliest, lijden wij. Wanneer we onze “diepe wortels en stevige basis” verliezen worden we gemakkelijk uit balans gegooid. Terwijl het leven zich ontwikkelt zijn er subtiele veranderingen waarin de principes van evenwicht en harmonie zichzelf bepalen, en deel van het werk van hen die zich gecommitteerd hebben aan spirituele dienstbaarheid is het leven af te stemmen op deze veranderingen. Eén aspect van dit werk wordt gedaan door liefde. Omdat liefde behoort tot de kern van ons wezen en tot alle leven, kan zij direct naar het hart van de materie stromen. Door onze deelname aan het leven kunnen we Zijn liefde direct op het fysieke niveau, zelfs in de beweging van haar atomen, brengen. Liefde kan gebruikt worden om het leven af te stemmen, om het leven met haar natuurlijke staat van evenwicht en harmonie opnieuw te verbinden.

Deze natuurlijke staat van zijn behoort tot alle niveaus van het leven. Het is geen statische staat, maar ontwikkelt zich volgens de veranderingen in de principes die de schepping leiden. Omdat onze mannelijke focus zich op actie en “doen,” richt, kijken we naar nieuwe manieren van handelen om onze problemen op te lossen. We zien het vrouwelijke principe van “zijn” en de behoefte om een nieuwe manier van “zijn” over het hoofd. Het “doen” principe is ons door onze ouders en vele aspecten van onze cultuur ingeprent. Om naar onze “diepe wortels, stevige basis,” naar onze natuurlijke staat van zijn terug te keren, moeten we hem vertalen in “zijn.”

Er is een bewustzijn van “zijn” dat in het leven opgenomen moet worden, een eigenschap van aandacht die het hogere en het lagere, het innerlijke en het uiterlijke, verbindt. We kennen deze aandacht, deze innerlijke staat van zijn in onze meditatie en gebed. In de innerlijke stilte wachten we, aandachtig voor wat komt van onze hogere natuur. Het is een uitdaging om deze houding in ons fysieke leven te brengen, vooral wanneer er zo’n druk is om te handelen in plaats van te “zijn”. Maar zonder deze staat van bewustzijn zal het leven zijn evenwicht verliezen; de energie die in de schepping komt zal niet in de nieuwe kanalen die gereed gemaakt zijn, stromen.

Aanwezigheid, aandacht en getuigen zijn spirituele oefeningen die tot een ontwaakte staat van zijn horen. Zij maken het ons bewustzijn mogelijk om direct aan de stroom van het leven deel te nemen. Van binnen hebben we aandacht voor de principes van het leven, voor de ongeschreven wetten van de schepping. Naar buiten toe reflecteren we, door onze houding en de manier waarop we leven deze principes. Op die manier kan de stroom van het uiterlijke leven de patronen van verandering die binnenin plaats vinden, volgen. Omdat we zo gericht waren op uiterlijk handelen hebben we de kennis van hoe de energie van het leven door onze aandacht gericht kan worden, vergeten. Een bewuste staat van zijn waarin binnen en buiten in harmonie zijn is een machtige kracht in de wereld.

Wanneer de energie van het innerlijk vrij naar het uiterlijk stroomt, kan zich een nieuwe dynamiek in het leven manifesteren. De fundamentele structuur van het leven zal op een zeer subtiele manier veranderen; haar as zal veranderen en dit zal het mogelijk maken dat er een deel van haar energetisch potentieel gerealiseerd wordt. Op dit moment zet onze collectieve houding deze energie in materie gevangen. Deze opsluiting wordt gereflecteerd in onze huidige wetenschap, die vereist dat we kracht gebruiken om de energie in materie vrij te laten in de vluchtige en gevaarlijke vorm van nucleaire energie.

Maar wanneer er een evenwichtige stroom tussen het innerlijk en het uiterlijk is, kan materie reageren en haar energie vrij laten. Deel van dit proces betreft het dynamisch met elkaar in verbinding staan van bewustzijn, energie en materie, dat gesuggereerd is door deelfysica.⁴ Natuurkundigen die op een subatomair niveau werken, hebben opgemerkt dat het gedrag van de waarnemer een direct effect heeft op de manier waarop de energie van materie lijkt te reageren. Dit raakvlak van bewustzijn en energie zal een belangrijk gebied van toekomstige wetenschappelijke voortgang zijn. Er zijn manieren die op de drempel van ons bewustzijn staan om met de energie van materie en andere manieren die op dit moment verborgen zijn, te werken.

Mystici kennen manieren hoe energie en licht gericht kunnen worden door onze aandacht. Door echte aandacht voor het dagelijkse leven brengen we bewustheid en het licht van de ziel in het uiterlijke leven. Dit wordt beschreven in de Naqshbandi Soefi oefening over “Aandacht,” (*nigah dasht*). “Wees altijd voorzichtig met wat je denkt en doet, zodat je het stempel van je onsterfelijkheid op elk passerend voorval en moment van je dagelijks leven kan zetten.” Ook in onze oefening van de *dhikr* brengen we de naam van God in de wereld van de materie – Zijn naam herhalend, wanneer we koken bijvoorbeeld, bezielt het voedsel met de energie en de liefde van de herinnering. Je kon de liefde in het koken van mijn leraar proeven!

Door op de innerlijke niveaus, door met onze innerlijke aandacht te werken, reflecteren we het licht en de liefde waar het nodig is. We kunnen ook de naam van God op de diffuse energie van het ongeschapene richten, en onze aandacht gebruiken om de energie vrij te laten zodat zij in manifestatie kan stromen.

Er zullen ook andere manieren beschikbaar komen om met de energie van de materie te werken. Wat wij magie noemen is een verscheidenheid aan manieren om op een energetisch

niveau met materie te werken, en er zijn verschillende niveaus van magie, verschillende manieren om met de energie van de schepping te werken.⁵ Dit alles is deel van de wetenschap over hoe binnen en buiten met elkaar verband houden. Bewustzijn en materie zijn niet van elkaar geïsoleerd. Wanneer we de onderlinge afhankelijkheid van de eenheid van de schepping, en hoe de verschillende niveaus van de werkelijkheid verbonden zijn, gaan begrijpen, zullen er andere kennisgebieden toegankelijk worden.

DE BOOSHEID VAN DE AARDE

We moeten voorzichtig zijn in deze overgangstijd. Materie is niet zo statisch of zo solide als we denken. We weten niet dat de energie in de materie toornig kan worden, dat zij zich tegen ons kan keren. In China werd de aarde-energie verbeeld als de draak, wiens kracht gerespecteerd diende te worden. Er zijn in de fysieke wereld krachten die we niet begrijpen. Er zijn ook krachten die tot nu toe slapend zijn gebleven, maar die gemakkelijk gewekt kunnen worden.

De psychologie heeft ons laten zien dat we onwelkome krachten in onze persoonlijke en collectieve psyche hebben die zeer destructief kunnen zijn wanneer zij ontwaken en aan de oppervlakte komen. We weten dat woede omhoog kan komen bij een gevoel van mishandeld of misbruikt worden, en dat deze kracht van wraak op zowel een persoonlijk als een collectief niveau bestaat. Maar we weten weinig af van hoe dergelijke krachten in de materie kunnen bestaan, hoe haar draakenergie kan losbarsten. We zijn onnozel en arrogant in relatie met de fysieke wereld. We gaan door met haar te misbruiken zonder echte zorg voor enige consequentie.

Wanneer de energiepatronen in de wereld gaan veranderen zal er meer energie naar de oppervlakte stromen. De vrije stroom van energie over de wereld, die we op de wereldwijde

plaats van verkoop en van mondiale communicatie ervaren, is een aspect van deze verandering, maar deze energie veranderingen vinden niet alleen plaats op de oppervlakkige niveaus van de commercie en de technologie. In de kern van de wereld ontwaakt er iets en maakt haar aanwezigheid voelbaar. Een bepaalde barrière, die de fysieke dimensie had gedefinieerd en haar gescheiden hield van de energieën van de innerlijke wereld, vallen weg. Dit heeft te maken met het innerlijke en het uiterlijke, het samen komen van deze twee dimensies.

In ons dualistische denken vergeten we dat een verandering in ons collectieve bewustzijn ook een verandering in de energie van de aarde betekent. Onze wetenschap mag dan de ecologische effecten van milieuverontreiniging, de klimaatveranderingen en het ‘opwarmen van de aarde’ meten, maar we begrijpen de relatie tussen ons bewustzijn en de aarde niet. We realiseren ons niet dat er een directe energetische verbinding is tussen ons collectieve bewustzijn en de energiepatronen van de aarde.

Verantwoordelijkheid voor onze planeet wordt het centrale thema in het volgende tijdperk. We moeten ons meer bewust worden van hoe onze houding, die de aarde vervuult en geweld aan doet, het evenwicht van het leven kan ontwrichten. Dit is niet alleen primitief bijgeloof, maar inzicht in de manier waarop energie in de fysieke wereld stroomt. In vele culturen was het werk van de sjamaan iedere onevenwichtigheid die we in het net van het leven zouden kunnen creëren, te helen. Om Martin Prechtel te citeren,

Sjamanen zijn bij gelegenheid geachte genezers of dokters, maar in werkelijkheid zijn zij het die omgaan met de tranen en de gaten die we in het net van het leven veroorzaken, de schade die wij allen aanrichten in onze zoektocht naar overleven.⁶

Wij beseffen dan wel het gevaar van aardbevingen en klimaatveranderingen, maar we zijn vergeten dat de aarde boos kan zijn. We hebben niet genoeg sjamanen om iedere onevenwichtigheid die we gecreëerd hebben, te herstellen. We weten niet hoe we met de energiestructuren van de wereld moeten werken. En deze energiepatronen veranderen, zoals ook ons collectieve bewustzijn verandert.

Het hart bevat een directe verbinding met de energiestructuur van de planeet en de manier waarop de energie stroomt. Het hartchakra is het centrum van de mens, het huis van het Zelf dat het bewustzijn van het geheel omvat. Omdat de mens verbonden is met heel de schepping, geeft het hart ons de toegang tot haar energie.

Het bewustzijn van het hart kan een echte bijdrage leveren aan het evenwicht en de stroom van de energie van materie. Wanneer deze energie meer ontwaakt en actief wordt, helpen Zijn minnaars om haar in evenwicht te brengen. Zoals de sjamanen uit vroegere tijden, werken zij om het negatieve effect van gemeenschappelijke hebzucht en ander krachten die alleen de fysieke wereld zoeken te exploiteren, te niet te doen. Op een subtieler niveau leren zij met de energie van de materie werken zodat haar potentieel eerder heilzaam gebruikt kan worden dan met de destructieve kracht van chaos.

Tot voor kort werkten mystici hoofdzakelijk op de innerlijke niveaus. Maar de verandering in de energiestructuur van de planeet richt onze aandacht nu op het fysieke niveau. Op dit moment staat dit werk in haar kinderschoenen, maar de veranderingen die plaats vinden vragen zorgvuldige aandacht. Door onze aandacht kan de ontwaakte energie van de wereld op een heilzame manier stromen, rivierbedden creëren die tot de stroom van het leven in de toekomst behoren.

EEN MULTIDIMENSIONALE AANPAK

De veranderingen die in onze wereld plaats vinden zijn zo nieuw en zo diep dat we geen model in onze recente geschiedenis hebben om ons te helpen begrijpen of verbanden te leggen. De veranderingen in de energiestructuur van de planeet zijn voorbij ons onmiddellijke bevattingvermogen. De mogelijkheid dat de energie van de materie wakker zou kunnen worden lijkt pure fantasie. En toch heeft deelfysica ons voorbereid op een paradigma dat totaal verschillend is van onze huidige relatie met de fysieke wereld. Accepteren dat ons bewustzijn en de wereld van de materie een direct verband zouden kunnen hebben vraagt een mate van verantwoordelijkheid die we met tegenzin aanvaarden. Maar als we deze stap niet zetten, kan de energie die wakker gemaakt wordt zeer destructief worden.

In voorbije eeuwen hebben mystici en sjamanen de mensheid geleid in overgangstijden. Eén van de vaders van onze Westerse civilisatie, de filosoof Parmenides uit de Griekse oudheid, was een mysticus. Door zijn verbinding met de innerlijke wereld bracht hij gerechtigheid en wetgeving, en legde voor een groot deel de basis van onze cultuur. Het huidige Westen eert haar mystici niet, maar zij zijn nog steeds onder ons. Omdat hun werk hoofdzakelijk op de innerlijke niveaus was, deerde het gebrek aan uiterlijke herkenning hen niet; het heeft hen eerder mogelijk gemaakt hun werk voort te zetten zonder gestoord te worden. Maar als er een bepaalde esoterische kennis aan de mensheid gegeven moet worden, moet er herkenning zijn van traditie, van echte kennis en wijsheid die van binnenuit komt.

Hoe weten we wat fantasie is en wat waar is? De fysieke wereld is vreemder dan zij mag lijken of dan we zouden willen geloven. En, zoals Rumi ons herinnert, mystici bestaan in een paradoxale, dwaze werkelijkheid die hartstochtelijk bezielde is:

O daglicht kom! Atomen dansen,
Zielen, verloren in extase dansen...

Zij zijn als dwazen; ieder atoom, gelukkig of miserabel, is gepassioneerd voor de Zon waarover niets gezegd kan worden.⁷

In het hart bestaan verschillende werelden, verbonden door de eenheid van de liefde. De kennis die we nodig hebben is niet van ons gescheiden. Het is ons erfdeel en ook een geschenk. De aarde leeft omdat alles leeft; “ieder geschapen atoom is sprekend van liefde.” Ons bewustzijn hoeft niet beperkt te worden tot een werkelijkheid gedefinieerd door een fysieke vorm. Het kan zien wat er in de materie verborgen is, weet wat er in het hart verborgen is.

Maar het basis potentieel van wat er in deze tijd gegeven wordt, vraagt dat we afstappen van de oude manieren van de wereld begrijpen en waarnemen. De kennis van het verleden is ontoereikend geworden. Ontwikkelingen in de technologie hebben ons, al een tiental jaren geleden, voorbereid op een veranderende wereld, één die meer onderling verbonden is dan we beseffen. Maar dit is slechts het begin van een fundamentele afstemming die onze zorgvuldige aandacht vereist. De onderlinge verbondenheid van het innerlijk en het uiterlijk zal ons in een heel andere wereld brengen.

We begrijpen de fysieke effecten van ons collectieve bewustzijn niet. We misbruiken de aarde zowel mentaal als fysiek, zonder enige erkenning dat het consequenties zou kunnen hebben. Ook begrijpen we niet dat de fysieke vervuiling van de planeet ons mentaal, psychologisch en zelfs spiritueel beïnvloedt. Maar wanneer we eenmaal beseffen dat heel het leven met elkaar in verbinding staat, niet alleen op een fysiek niveau, maar op verschillende niveaus van werkelijkheden, zullen we een multidimensionaal bewustzijn omarmen.

Terwijl dit tijdperk van mannelijke dominantie ten einde loopt en een vrouwelijk inzicht van de heelheid van het leven insluit, beginnen we een andere wereld te ervaren waarin fysiek, mentaal en spiritueel welzijn van elkaar afhankelijk

zijn. We zien de tekenen hiervan in de nieuwe tijd beweging. Maar de nieuwe tijd beweging wordt vaak beperkt door haar focus op het individuele welzijn. Onze echte bezorgdheid is het welzijn van de planeet en de hele mensheid. Centraal is hier het inzicht dat de fysieke wereld niet genezen kan worden vanuit een fysiek perspectief alleen, maar een verandering in houding vraagt die een multidimensionale aanpak vereist.

Wanneer we eenmaal een bewuste beslissing hebben genomen om open te zijn voor deze grote, minder gedefinieerde wereld, zal het leven reageren. Het leven kan zich niet met ons bewustzijn verbinden voordat wij deze stap gezet hebben. De geschapen wereld heeft ons veel te leren, maar zij heeft onze bewuste samenwerking en deelname als deel van haar levende organisme, nodig. Als we het leven als gescheiden benaderen, zullen we alleen de reflectie van ons disfunctioneren zien. Als we het leven vanuit het perspectief van eenheid benaderen, zal zij het wonder en de magie onthullen die onze wonden die we onszelf en onze wereld toegebracht hebben, zal helpen genezen. De fysieke wereld zal ons ook leren hoe we de energie die zij in zich heeft, vrij kunnen laten en hoe deze energie vruchtbaar te maken.

De materie draait en danst met dezelfde liefde die in onze ziel straalt. Het draaien van het hart en het draaien van de atomen behoren tot dezelfde stroom liefde. De kracht van de liefde en de energie van de materie komen van dezelfde bron. Het net van licht is een enkelvoudige stroom van vreugde die op een nieuwe manier bewust wordt. Het leven heeft ons niet alleen nodig om onze wonden te genezen maar om haar ontwaken te vieren. Eerbetoon en gebed kunnen de wereld afstemmen op haar as van liefde, waar deze viering is begonnen.

Iedere atoom verbergt zich onder haar sluier
De verbazingwekkende schoonheid van de ziel van het
Gezicht
Van de Geliefde.⁸

Deze schoonheid wordt opnieuw onthuld. Als we het wonder van dit moment zouden kennen, zouden we meteen in extase geraken. De wereld mag ons bedekken met haar schijnbare problemen, maar de liefde, de vreugde en de wijsheid die geboren worden behoren tot een andere vibratie. Door ons bewustzijn kan deze vibratie in de materie stromen. Ons bewustzijn kan dan met onze ziel verbonden worden en we kunnen direct met haar energiestructuur werken. Deze synergie van bewustzijn en materie is het geschenk van onze toekomst.

Niet-Zijn en Zijn

*De maan trekt voorbij de oceaan van niet-zijn.
In de wens van de Ene Zichzelf te kennen
Bestaan wij.*

Rumi

Is het echt noodzakelijk om de veranderingen die in ons, en in onze wereld plaats vinden, te begrijpen en er aan deel te nemen? Het mystieke pad heeft ons van oudsher naar een plaats van rust en niet-kennen geleid. Mystici worden meegenomen voorbij de wereld van oorzaak en gevolg, actie en reactie. In deze plaats van stilte is er schepping noch vernietiging; niets is er in evenwicht en niets is er uit evenwicht. Waarom zouden we ons afwenden van deze plaats? Waarom zouden we de arena weer binnengaan van actie en participatie?

De mystieke waarheid van niet-zijn is altijd volledig aanwezig. Eeuwenlang hebben mystici deze waarheid met zich megedragen, opgegaan voorbij iedere kennis van het zelf, voorbij plaats en niet-plaats. We kunnen dan wel praten over de noodzaak van de huidige wereld situatie, of over de ecologische crisis, maar zij zijn slechts beelden op het scherm van de schepping. Fundamenteel niet-bestaan is niet bezorgd om beelden op een scherm, van komen en gaan; het is de diepste, en oudste waarheid van de mens. Waarom zou de mysticus haar aandacht weer op beelden richten, op dit drama van actie en reactie? Als er geen oorzaak of gevolg, geen actie, of een zelf om te handelen is, hoe kan er dan participatie zijn?

Er is geen antwoord, omdat op het niveau van de Waarheid er nooit een vraag kan zijn. Toen de Boeddha een bloem

omhoog hield, toen al-Hallâj “*anâ'l-Haqq*” (ik ben de Absolute Waarheid) zei, was het niet in antwoord op een vraag. De relatie tussen de mystieke basis van niet-zijn en de wereld van oorzaak en gevolg is niet zo gemakkelijk te beschrijven. Maar er is een manier waarop deze twee samen komen, omdat zelfs de suggestie dat er een andere wereld zou zijn op het niveau van de dualiteit blijft.

De mysticus die voorbij de sluiers van de schepping is gegaan, weet dat de dood slechts een illusie is, vernietiging slechts een façade. Wie is er om te sterven, wat is er om te vernietigen? De mysticus die gestorven is voor de dood weet dat geboorte en dood slecht twee kanten van dezelfde munt zijn. De schreeuw van een pasgeboren kind en de laatste snik van een oude man zijn hetzelfde. De eikel en de eikenboom die tegen de grond gaan in een storm in de winter verschillen niet. Zelfs honger en overvloed, droogte en regen zijn slechts de pieken en de dalen van de golven van het bestaan. Toch is de mysticus tussen alle wereldlijke activiteiten van het leven aanwezig. De minnaar kent tranen en vreugde, goed voedsel en een hongerige maag. We zijn niet anders dan het leven, omdat niets anders is.

We zijn zonder einde, en eeuwig, en ons niet-bestaan is echt. En toch is er in deze tijd en op deze plaats iets dat de mysticus roept om deel te nemen, om de kleren van het bestaan aan te trekken en aan het leven deel te nemen. Deze roep komt niet van het lijden van de aarde of het huilen van de mens. Hij die voorbij het leven en de dood is gegaan, is niet aan de schepping gebonden. En toch is er een roep, zoals een noot die een eigenschap van oneindige compassie en een ontwaken voor actie met zich draagt. Maar we moeten begrijpen dat deze actie *niet tot de wereld van oorzaak en gevolg behoort*.

Tussen bestaan en niet-bestaan, tussen zijn en niet-zijn, is een draad die de werelden verbindt. Deze draad bestaat, noch bestaat niet. Zij is en is niet. Vanwege deze eigenschap heeft

zij grote kracht en betekenis, liefde en schoonheid. Mystici weten hoe ze met deze draad moeten werken. Zij kunnen haar in het bestaan weven en toch trouw blijven aan haar niet-bestaan. Dit betekent dat zij in de patronen van de schepping in wezen vrij is. Zij behoort niet tot oorzaak en gevolge, en toch is zij altijd deel van het leven.

De structuur en de samenhang van deze draad is liefde. En deze draad roept mystici om vollediger aan het leven deel te nemen, omdat deze draad in de arena van actie en reactie gebracht moet worden. Zij moet het drama van het leven bevrijden van haar oude patronen die beperken en vernauwen. En toch behoort deze draad niet tot het leven. Zij behoort tot het verborgen gezicht van God. Daarom wordt het geheim gehouden. En daarom moet het bekend gemaakt worden. De onthulling van Zijn geheimen is een deel van de zich ontvouwende patronen van het leven. Zij zijn de parels van de schepping, van Zijn zich ontvouwende liefde. Zonder hen zou het leven langzaam in schaduwen gehuld worden; haar kleuren zouden verbleken, haar muziek uitsterven.

Maar de onthulling van Zijn geheimen kunnen niet versneld of geforceerd worden. De hoeveelheid licht zou verblinden. Zijn geheimen moeten zorgvuldig in de schepping geweven worden zodat Zijn onthulling de structuur van het leven draagt. Dit is het werk van de mysticus, van hem die voorbij het weefsel van de schepping is gegaan en toch is teruggekeerd. En de mysticus wordt in de dichte patronen van de materie, waar deze draad geweven moet worden, getrokken. De mysticus is niet hier om de wereld te redden; veeleer is zij hier voor het belang van de ontvouwing van de liefde, wat iets heel anders is.

WERKEN WAAR BESTAAN EN NIET-BESTAAN ELKAAR
ONTMOETEN

Hoe werkt men met wat niet bestaat? Hoe kan men aanwezig zijn waar men niet is? En toch is dit het oeroude en zich voortzettende werk van de mysticus. Van hart tot hart, van ziel tot ziel, de manieren van de mysticus worden overgedragen van meester op discipel. Zij zijn ook in het boek van het leven, omdat zonder de aanwezigheid van de mysticus het leven zich niet zou kunnen ontvouwen. Er zou een essentiële noot gemist worden. Mystici worden geleerd het boek van het leven te lezen, haar diepere patronen te begrijpen. Zij kunnen leren antwoorden op dat wat er is, in plaats van gevangen te zijn in de bespiegelingen van het leven. Een verborgen deel van de training van de mysticus is te antwoorden op de echte behoeften van het leven, veeleer hoe met haar substantie te werken dan met haar verschijning.

De substantie van het leven omvat de echte betekenis en het zaad van het leven en haar toekomst. De toekomst en het nu zijn niet gescheiden, maar variaties op een thema. De onderlinge verbondenheid van de toekomst en het nu is een subtiel proces dat op onze aandacht reageert. Maar men kan alleen met de toekomst werken als men niet aan haar resultaat gehecht is. De toekomst kan niet geforceerd worden. Zij is te veranderlijk, te vormloos.

De draad die bestaan en niet-bestaan verbindt is wezenlijk voor het welzijn van de wereld. Zonder deze draad zou het bestaan te statisch, te geïdentificeerd met vorm zijn. Er zou geen echte verandering zijn. Er zou lichte variatie zijn maar de patronen van het leven zouden zich niet ontwikkelen. Niet-bestaan bevrijdt bestaan van stilstand en dood. Rumi verwijst naar deze eigenschap van niet-bestaan met het simpele beeld van de seizoenen:

In de richting zonder richting is alles voorjaar;
Iedere andere richting
Biedt niets anders dan de kou van december.¹

Nu en de toekomst ontwikkelen zich samen; zoals een jonge spruit door de grond heen breekt, een knop in een bloem openbarst. Mystici werken in de toekomst terwijl ze in het nu verzonken zijn, zij werken met de zich ontwikkelende patronen van het leven. Omdat de mysticus niet aan vorm gehecht is, kan zij het leven helpen ontwikkelen, in overeenstemming met iedere behoefte, ieder geschapen idee, dat voorbij een concept gaat. In Soefisme wordt dit verbeeld door de figuur Khidr, “iemand aan wie God de kennis van Zichzelf gegeven heeft” (Koran 18:61). Khidr volgt geen enkel gedefinieerd pad, maar handelt naar de wil van God. Zijn acties zijn in overeenstemming met de behoefte van het moment, maar zij omarmen ook de toekomst.²

Omdat de mysticus tot zowel de vormloze essentie als tot de wereld van vormen behoort, kan zij met het zich continu ontwikkelende nu vanuit haar bron van niet-bestaan in harmonie werken. Waar bestaan en niet-bestaan elkaar treffen zijn de vormen van de toekomst gedefinieerd. Hier wordt de draad van zijn liefde geweven in de patronen van de schepping zodat, wanneer zij in het leven komen, zij Zijn liefde weerspiegelen.

Het ontmoeten van bestaan en niet-bestaan is een plaats van grote kracht. Hier kan men met de kennis van gewijde namen werken. De cellen van de schepping kunnen gestempeld worden met de naam van God. Ook kan er magie op een hoog of laag niveau gevormd worden. Men kan de schepping in onze wereld afstemmen op de beweging van de sterren, op de hogere krachten in het universum. Of men kan de kennis gebruiken om vast te stellen, of andere magie om de toekomst te beïnvloeden, de schepping om te buigen naar je wil. De patronen van het leven kunnen, voordat zij vast in een vorm gegoten zijn, subtiel veranderd worden, of zij kunnen een eigenschap verkrijgen van bewuste herinnering die Zijn aanwezigheid zichtbaarder in de schepping brengt.

Waar niet-bestaan en bestaan samenkomen is het rijk van Khidr, die gevonden wordt “waar de twee zeeën samen komen.” Hij is aanwezig in deze wereld, en verschijnt vaak als een gewoon persoon. Hij wordt zelden herkend, deels omdat zijn verschijning zo gewoon is, maar ook omdat hij een eigenschap van niet-bestaan heeft. Alleen iemand die niet-bestaan kent, herkent deze eigenschap in iemand anders. Deze simpele waarheid verbergt veel van het mystieke werk in onze wereld. We kunnen niet zien wat niet bestaat. De dimensie waar niet-bestaan en bestaan elkaar treffen is voorbij het waarnemen van de meeste mensen. Alleen wanneer Khidr weg is realiseren we ons dat hij aanwezig was. Het mysterie van aanwezigheid en afwezigheid is een hoeksteen van mystiek werk.³

VOORBIJ DE DUALITEIT VAN ZIJN EN NIET-ZIJN

Zijnde waar zijn en niet-zijn elkaar ontmoeten, is de mysticus geabsorbeerd in de twee werelden. En zelfs te denken dat deze twee werkelijkheden verschillen, suggereert de illusie van dualiteit. Het één-zijn voorbij ieder dualiteit is het oer stempel van mystieke waarheid. De mysticus is voorbij de dualiteit van leegte en vorm, niet-zijn en zijn, gegaan. We weten dat Hij Zichzelf verbergt en onthult. In de schepping wordt Zijn wezenlijk *niet-zijn* zichtbaar gemaakt. In wezen is er geen dualiteit tussen de waarneembare wereld en het oorspronkelijke niets. Hoe kan er verschil met één zijn. Dualiteit is een creatie van de *mind*. Het hart kent de diepere waarheid: dat aanwezigheid en afwezigheid hetzelfde is. In de leegte is Hij aanwezig. In de vorm is Hij aanwezig. Alles is Hij. En Zijn natuur is voorbij zijn en niet-zijn:

Zeg: Hij is God de ene
God de zelf-bestaande, eeuwig bezocht
Hij verwekt niet, noch wordt Hij verwekt

En er is niets waarmee Hij vergeleken kan worden.
(Koran 112:1-4).

De mysticus bestaat in deze oorspronkelijke werkelijkheid, voorbij kennen en niet-kennen. Vrij te zijn van ieder concept, iedere identificatie, maakt het de mysticus mogelijk om deze eenheid te leven. Dit weven we in ons leven. Dit is in het stempel van onze voetstappen; het is de essentie van de naam die we bij ieder ademhaling herhalen. In de spiegel van ons hart, gepolijst door onze toewijding wordt het licht van deze oorspronkelijke eenheid weerspiegeld. En toch is de spiegel van ons hart ook deze eenheid. *Wij zijn deze eenheid.*

We maken de reis terug naar God door Zijn verlangen dat in ons hart ontwaakt is. We huilen Zijn tranen, roepen Zijn naam tot Hem. En wanneer we verenigd zijn, weer opgegaan in de bron, neemt Zijn eenheid de vorm aan van leegte, van onbegrensde, ongedefinieerde ruimte. In deze ruimte wordt Zijn wezenlijke niets onthuld. En reizen we van *zijn*, naar *niet-zijn*. Op deze reis verwerklijken we dat er geen reis is, dat er nooit enige scheiding kan zijn. Er is niets anders dan Hij. Zijn aanwezigheid en Zijn afwezigheid zijn deel van dezelfde werkelijkheid. Leegte en vorm zijn er niet twee.

De minnaar die verleid is door de Geliefde, die verenigd is en opgegaan is in de liefde, beseft de eenheid voorbij de dualiteit: “ik ben Hij die ik liefheb. Hem die ik liefheb ben ik.” De schepping vertelt dit verhaal steeds weer; iedere atoom ontvouwt dit drama van de liefde. Met de woorden van de Chan meester, Hsu Yun:

Hoe wijds zijn de horizonten van de draaiende aarde!
Het maanlicht leidt de getijden en het licht van de zon kan niet
worden beperkt
In het net van de hemel. Maar het einde van alle dingen keert
terug naar de Ene.
De doven en de stommen, de kreupelen en de misvormden
worden allen teruggebracht tot de Perfectie van de Ene.⁴

Terwijl we de draad van Zijn eenheid in het leven weven, helpen we de wereld betreffende haar dualisme en haar drama van scheiding. Dit werk helpt een wereld die Hem vergeten heeft, “de doven en de stommen, de kreupelen en de misvormden.” Omdat we opgegaan zijn in niet-zijn, kan deze draad niet verengd worden door vorm of concept. Omdat we de wereld van zijn omarmen, ontkennen we Zijn aanwezigheid niet. De kleuren van de schepping zijn aanwezig, zoals de kleuren van niet-bestaan, “de kleur van water.” Liefde, lachen en leegte – hoe kunnen we iets afwijzen? We weten dat ieder beeld Zijn beeld is, en dat Hij geen beeld heeft.

Als we ons leven niet met onze definities beperken, kunnen we het leven helpen zich op zijn eigen manier te ontvouwen, de manier van de oorspronkelijke eenheid die in alle leven is en waarvan we deel zijn. Het leven moet naar deze eenheid terugkeren, zowel deze acceptatie van al zijn vormen als de wetenschap van wat voorbij vorm is. Waarom zou het leven begrensd worden door vormen? Waarom zou het leven verengd worden door definities? Wat werkelijk leeft kan niet gedefinieerd worden, omdat het leven tot het eeuwige moment van Zijn schepping behoort. Elk moment is vrij en uniek; ieder moment weerspiegelt Zijn eenheid op een andere manier. Gevangen in definities zien we hem alleen als een beeld, niet als een goddelijke aanwezigheid. Goddelijke aanwezigheid kan niet door haar eigenlijke natuur gedefinieerd worden. Zij kan alleen ervaren worden.

De ervaring van goddelijke aanwezigheid bevat een energie die tot de leegte behoort. De schepping is een dynamische stroom van leegte naar vorm en terug naar leegte. Ieder moment is een inademing en een uitademing van de scheppende energie van het goddelijke, waaraan we wetend en onwetend deel nemen:

In het begin was er niets, noch
Ontbrak er iets.

Het papier is blank. We pakken de verfkwast op
En creëren de scène
Het landschap, de wind die het water opzweept tot golven.
Alles hangt af van de streek van onze kwast.
Onze Os introduceert de goede aarde,
Precies als onze kwast onze hand toestaat haar te bewegen.
Ga in elke richting, zwerf tot de uiteinde van de wereld.
Alles komt terug waar het begon ...
Naar de gezegende Leegte.⁵

Als we te veel geïdentificeerd zijn met vormen, verliezen we de vrijheid en de leegte. Als we te verloren zijn in de leegte vergeten we het wonder van vormen. Het tezamen brengen van vorm en leegte staat ons toe aanwezig te zijn en volledig deel te nemen aan het diepe mysterie van de schepping waarin het verborgene zichtbaar wordt. In dit mysterie neemt een aspect van onze eigen goddelijke natuur vorm aan en verliest toch nooit haar wezenlijke eigenschap, haar oorspronkelijke eenheid. Wanneer we hiervan getuigen, geven we de schepping een manier om Hem te kennen, en daarmee Hem een manier om Zichzelf aan Zichzelf kenbaar te maken.

DE RELATIE TUSSEN VORM EN VORMLOOS

Een belangrijke spirituele conditionering suggereert dat het beter is in leegte te rusten dan je in te laten met het spel van vormen. Maar ieder conditionering verengt onze echte vrijheid en onze capaciteit om op de behoefte van de tijd te reageren. Ieder concept, ieder oordeel is een ontkenning van wat echt is. En in deze tijd is er werk te doen in de wisselwerking van het vormloze en de wereld van vormen. Uiterlijk bezig te zijn met de vorm, innerlijk opgegaan in leegte, “uiterlijk met de mensen te zijn, innerlijk met God te zijn,” houden we ons bezig met de gewone activiteiten van het leven, hoewel we in dienst zijn bij wat Werkelijk is.

In deze wisselwerking van vormen en vormloosheid is er een kwaliteit van aanwezigheid nodig die bestaan noch niet-bestaan ontkent. We kijken zowel naar de bron als naar de stromende rivier die zo vele vormen van het leven omarmt. In ons bewustzijn worden deze schijnbare tegenstellingen weer verbonden, en voor de minnaar wordt deze verbinding met de liefde gemaakt. In de zich voortdurende verandering wordt de organische eenheid van het leven dan vrijgegeven. Wanneer we de verbinding tussen vorm en vormloosheid maken, geven we het leven de kennis van deze verbinding. We bevrijden het leven van de beperking van vorm en verbinden haar weer met haar bron in het vormloze. We helpen het leven zich de wortel van haar eigen bestaan te herinneren.

Zonder leegte wordt het leven te verengd, te geïdentificeerd met vorm. Zonder vorm kan de oorspronkelijke eenheid niet gereflecteerd worden in zelfkennis. Zowel leegte als vorm hebben een rol te spelen:

In het zijn van iets
Ligt het profijt;
In het niet-zijn van iets,
Ligt haar gebruik.⁶

Menselijk bewustzijn heeft het potentieel zowel de leegte als de vorm te herkennen en te participeren in de evolutie van het goddelijke bewustzijn, het goddelijke weten van zichzelf door de schepping. Op de reis naar de ziel moeten we incarneren in de fysieke wereld om de Werkelijkheid te bereiken. Dit is één van de spirituele mysteriën van incarnatie. Het goddelijke komt in de fysieke vorm om te weten wat Werkelijk is. Wat voor het individu geldt, geldt ook voor de planeet, met het oog op dit organische net van leven en bewustzijn wekken we onze wereld.

Op onze individuele reis zetten we een significante stap wanneer we ons realiseren dat de waarneembare wereld niet alles is wat er bestaat. Door onze meditatie en andere

spirituele disciplines gaan we een grotere, ongrijpbare werkelijkheid voorbij de zichtbare wereld ervaren. Terwijl onze reis verder gaat brengen we ons bewustzijn in ons dagelijks leven, en de wereld van de illusie wordt een plaats van onthulling. Dit gebeurt er wanneer we bewust gaan deel nemen aan Zijn kennis over Zichzelf. Wat op individueel niveau gebeurt, kan ook op een mondiaal niveau gebeuren. We kunnen participeren in het ontwaken van de wereld – het besef van de wereld van zichzelf als een plaats van onthulling.

Het werk van ons bewustzijn opnieuw verbinden van het vormloze met de dimensie van vormen ontmoet een collectieve hebzucht die naar vormen grijpt, die de materiële wereld tracht te bezitten. Deze collectieve drijfjacht kanaliseert naar zichzelf veel van onze menselijke en planetaire bronnen en houden de collectieve aandacht meer en meer gefixeerd op vormen. In voorbije tijdperken en culturen was er een vloeiendere wisselwerking tussen de fysieke en de onzichtbare wereld.

De fysieke wereld werd vaak gewaardeerd in symbolische termen; uiterlijke objecten en handelingen hadden een symbolische functie en betekenis. Deze relatie tot het innerlijke symbolische rijk voedde de menselijke psyche. Maar daar onze Westerse materialistische cultuur steeds dominanter werd, werden deze verbindingen verbroken, en de psychische wereld werd geïsoleerder. Ofschoon we het misschien niet herkennen, is dit één van de voornaamste oorzaken voor onze wereldwijde en ecologische onevenwichtigheid. Zoals Carl Jung het uitdrukte, “De wereld van vandaag hangt aan een dunne draad, en die draad is de psyche van de mens.”⁷

De wereld moet bevrijd worden uit de greep van materialisme en haar machtsdrijfveren. Eén manier om dit te doen is de vormloosheid en de vorm opnieuw met het weten van het hart te verbinden. Door ons hart kan de wereld herkennen dat vorm een partner heeft in de leegte en

ontglippen, kan uit de greep van de collectieve machtsdrijfveren. Zonder dit besef zal de wereld van vormen meer en meer verstenen, niet in staat te veranderen of te variëren. De wereld van bestaan heeft ons bewustzijn van niet-bestaan nodig om vrij te komen. Dit is een zeer wezenlijke bijdrage die mystici kunnen maken voor de huidige mondiale situatie.

IN DE WERELD LEVEN

Vele spirituele teksten helpen de reiziger om van het uiterlijk naar het innerlijk te reizen, zich van de wereld van vormen naar het vormloze te richten. Dit zijn de wegen die bewegwijzerd zijn door hen die ons zijn voorgegaan. Er is minder geschreven over hoe van niet-bestaan terug te keren, hoe in de wereld van vormen te leven en daarbij trouw te blijven aan je eigen wezenlijke leegte. Zoals op een Zen afbeelding een kudde Ossen, na de bron bereikt te hebben, keert de wijze terug naar de wereld:

Barrevoets met ontbloot bovenlijf, begeef ik mij onder de
massa,
Mijn kleren zijn haveloos, en vol stof, en ik voel me
Geheel goddelijk.
Ik gebruik geen magie om mijn leven te verlengen;
Nu worden voor mij de dode bomen levend.⁸

En het commentaar voegt toe, “ik ga naar het marktplein met mijn fles wijn en keer terug naar huis met mijn staf. Ik ga naar het wijnhuis en de markt, en iedereen die ik aanschouw wordt verlicht.”⁹ Maar deze markt lijkt ver van de complexiteit en het lawaai van het marktplein van nu. De krachten die we tegenkomen zijn heel anders, zoals de eisen die het leven aan ons stelt.

In de leegte kan het werk gedaan worden dat nodig is. De knopen die de patronen van de schepping vastmaken kunnen

los gemaakt worden, een eigenschap van liefde kan stromen, een dynamiek van vreugde kan terugkeren. Door de leegte kan er iets gegeven worden. We weten hoe de leegte van ons eigen hart gebruikt wordt om een kwaliteit van liefde en herinnering aan een ander te geven – de vreemde zoetheid wanneer er iets vanuit onze essentie stroomt. Een stille en lege *mind* kan ook gebruikt worden om een eigenschap van licht aan een ander te weerspiegelen. Het werk dat van hart tot hart gedaan wordt, van ziel tot ziel, kan ook met de hele wereld gedaan worden. Door de leegte van de mysticus kan er iets aan de wereld gegeven worden dat direct van het onbekende komt; een wezenlijke substantie kan direct aan het hart en het bewustzijn van de wereld gegeven worden.

De mysticus is een lege opening naar het hiernamaals. De meeste energie die in de wereld komt, komt door de niveaus van manifestatie. Ieder niveau is een beetje dichter en meer versluierd, en zo wordt het pure licht vertekend. Door de mysticus kan er een bijna onvertekende kwaliteit licht stromen. Het hart en de *mind* van de mysticus is getraind om dit werk te doen, om het licht en de liefde op zo'n manier te weerspiegelen dat deze energie zo min mogelijk vertekend wordt. Dit is één van de redenen waarom een mysticus een zekere puurheid, een gerichte intensiteit moet hebben, en niet gehecht moet zijn aan een vorm. (Natuurlijk moet de mysticus ook geen gehechtheid hebben aan een spiritueel ideaal of een beeld van zuiverheid.) De mysticus is als een lens die direct het licht van niet-zijn in zijn kan reflecteren. Als een lens niet gepolijst is zal het licht vertekend worden.

De dichtheid en de eisen van het marktplein van vandaag de dag, verzadigd van materialistische gedachten en gezamenlijke druk die de ziel ontkennen, creëert een specifieke uitdaging voor iemand die opgegaan is in de leegte. Het is niet langer juist om de wereld vaarwel te zeggen en toch is het zo gemakkelijk om gevangen te worden in de beelden en de illusies die ons overstelpen. De eenvoud van de wijze uit de

Zen op de markt lijkt onrealistisch. Het wezen van het leven blijft simpel, maar haar kleuren zijn complex geworden. Het leven moet ons een nieuwe manier laten zien om een andere weg, waarin de leegte en de vorm samen komen, te bewandelen. Het leven is altijd vol beperkingen; alledaagse eisen zijn een noodzakelijk deel van haar spel. Maar als we in een goede relatie met het leven staan, kan het onverwachte wegen openen. Hiervoor moeten we eerst herkennen dat het leven bezielde is en aan God behoort. Dan laten we het leven zijn volle potentieel om te veranderen.

Leegte en vorm zijn partners in het leven. De baarmoeder is een lege ruimte die wacht om nieuwe vormen te baren. Zelfs het simpele wonder van liefhebben is een ontmoeting van vorm en leegte, mannelijk en vrouwelijk. Als we leren om het leven lief te hebben, dan kan het leven geboren worden. Ieder keer als we onszelf het leven opleggen is dat een gewelddadigheid. Jammer genoeg zijn veel van onze ideeën over hoe de wereld te redden een opgelegde taak en niet uit een echte relatie met onze planeet geboren. We zijn vergeten hoe tegen het leven te spreken en hoe te luisteren. We weten niet hoe we een ruimte moeten maken wanneer we een vraag stellen. Eén van de meest waardevolle modellen waar psychotherapie ons in voorziet is een plaats van luisteren en gehoord worden. Het leven heeft een diepe behoefte om gehoord te worden. Als we luisteren, kunnen we ontdekken, dat, wat we gediagnosticeerd hebben als problemen, slechts miscommunicatie of misverstanden zijn.

Het is een diepe spirituele waarheid dat alles precies is zoals het moet zijn. Deze waarheid is geen ontkenning van de uitdagingen van het leven, maar een besef van een dieper niveau van zijn. Als we het leven op deze manier benaderen, kunnen we zien dat het leven op onverwachte manieren verandert. We zijn ons niet bewust van de echte dynamiek van onze communicatie over en weer met het leven, hoe onze patronen van relaties het leven beïnvloeden. Psychotherapie

heeft ons laten zien hoe persoonlijke en familie relaties samengesteld worden door onze houding, en hoe een simpele verandering dramatisch, zowel in onszelf als in anderen om ons heen, kan veranderen. Patronen van actie en reactie die gefixeerd leken te zijn beginnen te stromen en problemen die onoplosbaar leken kunnen opgelost worden of weg vallen. We kunnen dit inzicht in onze relatie naar heel het leven brengen. Als we herkennen dat het leven een organisch geheel is, een grote familie met onderlinge verbanden, kunnen we leren hoe te luisteren en zien hoe ons gedrag kan helpen deze onderlinge verbanden te veranderen in heilzame patronen.

De mysticus kan haar ervaring van leegte en vormloosheid in haar relatie tot het leven brengen. Op onze individuele reis is de ervaring van niet-zijn zeer bevrijdend. De patronen van het ego vallen weg wanneer ze geconfronteerd worden met ons niet-bestaan. We kunnen het leven helpen bevrijden van sommige van de verengde patronen die ons patriarchale verleden opgelegd heeft. Door de relatie tussen de kern van ons zijn en de kern van het leven kan er een andere energie stromen. Het organische net van het leven zal op deze energie reageren op een manier die we ons niet kunnen voorstellen. Bepaalde nieuwe vormen kunnen voortkomen uit de leegte. De leegte van de mysticus heeft een eigenschap van oorspronkelijk bewustzijn, die voor dingen die op een andere manier verschijnen, voor nieuwe vormen die tevoorschijn zullen komen, als een katalysator werkt. De aanwezigheid van deze kwaliteit in de wereld werkt als de aanwezigheid van Khidr, die de obstakels weghaalt en het onverwachte laat gebeuren.

De wijze die zijn eigen essentiële leegte leeft, maakt “dode bomen levend.” In het verhaal, in de Koran verteld, wordt Khidr gevonden waar de twee zeeën samenkomen, en waar de “dode vis levend wordt.” De Boeddhistische wijze en de figuur van Khidr verbeelden een simpele werkelijkheid van het leven, dat een transformerend effect heeft. De mysticus is

iemand die toegang heeft tot deze kwaliteit van zijn, die tot onze oorspronkelijke natuur behoort. Zij kan in geen enkele vorm gevangen worden, in geen enkel gedefinieerd patroon. En zij kan tot leven brengen wat dood leek.

In ons dagelijks leven lopen we het padloze pad van de mysticus, verenigen zijn en niet-zijn, vorm en vormloosheid. We staan het leven toe om ons heen te veranderen, en openen een ruimte om het onverwachte te laten gebeuren. Door onze lege aanwezigheid kan er een bepaalde frequentie van energie in de wereld komen. Door ons essentiële niet-zijn kan genade overvloedig geven worden.

Deze transmissie van energie van genade die alleen kan komen van het onbekende is nodig voor de transformatie van het leven. Het is nodig om ons op een andere manier tot het leven te verhouden, zodat het gereflecteerd kan worden in ons bewustzijn. Op onze individuele reis hebben we deze energie, die overvloedig gegeven wordt, nodig om een bepaalde stap te zetten. We kunnen deze stap niet zelf zetten. Hetzelfde geldt voor de evolutie van de wereld. Door de vereniging van leegte en vorm kan er iets gegeven worden. Alleen dan zal het hart van de wereld wakker worden en zingen, en alle leven zal een nieuwe uitdrukking van het oneindige weerspiegelen.

Appendix:

Het Archetype

van de

Nieuwe Eeuw

Het tevoorschijn komende archetype kan gezien worden als het getal acht, het getal van oneindigheid, dat ook het getal van de vereniging van de innerlijke en de uiterlijke werelden is. Het getal acht verbeeldt de stroom energie tussen het oneindige en het eindige, binnen en buiten.

De grote archetypische wezens, de koningen en koninginnen van de binnenwereld, hebben het getal zeven. Astrologie, de wetenschap van de psyche zag hen als de zeven grote planetaire lichamen: de Zon, de Maan, Saturnus, Jupiter, Mercurius, Venus, en Mars. De buitenplaneten, Uranus, Neptunis en Pluto zijn pas de laatste twee honderd jaar ontdekt, maar gedurende de laatste drie of vier duizend jaar was zeven het getal van de binnen en de buiten kosmos. Er bestonden de zeven grote goden uit Babylon, die in het Boek Enoch de zeven Archonten, de beheerders van “deze wereld” waren.¹ In het Boek Zacharias zijn de zeven ogen van God beschreven op de hoeksteen voor de nieuwe tempel, die de zeven sterren suggereren, “de planetaire goden in een holte onder de grond, door de alchemisten beschreven”; zij zijn de zeven slapenden “geketend in Hades.”² In het Boek Openbaringen zijn er zeven sterren in de rechterhand van de Zoon van de Mens.³ De beroemde toespraak “Zeven Eeuwen van de Mens” van Shakespeare in *As You Like It* reflecteert de planetaire perioden van het leven. Deze zevenvoudige dimensie van de kosmos suggereert dat er zeven hoofd archetypen energieën of typen energieën zijn, die zelfs in de dagen van de week gesymboliseerd worden.

Maar de goden bestonden niet altijd uit het getal zeven. Eens waren er zes grote godheden. Toen, tussen drie en vier duizend jaar geleden, realiseerde Zoroaster zich dat de zes godheden de aspecten waren van Eén Grote God. Bij het tellen van de zes godheden voegde hij het getal zeven, die de zes samen waren. Dit is een methode van tellen die zich later naar Tibet en India verspreidde, waarin je de objecten telt en dan er één aan toe voegt voor hun totaliteit. Het getal zeven gevormd door de Ene Grote God met zes attributen kan gezien worden in de Bijbelse telling van de dagen van de schepping. Er zijn zes dagen van Zijn feitelijke schepping, en één dag, voor Zichzelf alleen, waarop Hij rustte.

We projecteren de zeven archetypen niet meer op de planeten. We hebben ze in de psyche ontdekt. Zij vormen de aspecten van onze diepste natuur, vervat in de heelheid van het Zelf. Wanneer we ons individueel tot deze oorspronkelijke krachten verhouden, accepteren we ze *bewust* als deel van onszelf. Dit is het proces van bewust besef en verantwoordelijkheid die de nieuwe tevoorschijn komende energietypen vormen: de zeven in de ene vervat, vormen een acht. Het kan verbeeld worden als het kind van de nieuwe tijd, dat onze eigen essentiële natuur is; daarin wordt de naam en het doel van ieder levend ding gekend. In zijn nieuwgeboren heelheid kent het alles; niets is uitgesloten. In de ogen van dit kind heeft iedere atoom van de schepping haar plaats in de zich ontvouwende muziek van het leven. Het kind is een levend symbool van harmonie en heelheid, en zoals de zeven archetypen, is het deel van ons. Het lied van het kind zingt in ons bloed.

Dit kind is het tevoorschijn komende archetype, het symbool van de komende eeuw. Maar in tegenstelling tot de andere archetypen is de essentie van het kind eerder ruimte dan vorm, een heilige ruimte waarin we ons echte zelf kunnen zijn en de vreugde ervaren die tot het leven zelf

behoort. Deze ruimte kan ook gezien worden als “een fase” die ik in een visioen zag:

Langzaam gaat het doek op het toneel op. Je eigen leven is dit toneel. Toch is zelfs de idee van een toneel een beperking omdat het tot de wereld van vormen behoort. Het toneel van de toekomst heeft geen structuur. Het heeft een kwaliteit van nabijheid, een kwaliteit van intimiteit, een kwaliteit van aanraking en jezelf toestaan aangeraakt te worden. Het bestaat uit een kwaliteit van altijd iets geheimvol delen, van iets geheimvol laten zien. Het heeft een kwaliteit van samen zijn, van met jezelf zijn, van jezelf leren kennen, van jezelf niet in allerlei bochten dwingen of jezelf tegen een muur duwen. Het heeft te maken met het jezelf bevrijden van de vele beperkingen die totaal irrelevant zijn, omdat zij tot een andere tijd horen.

De diepere betekenis van de binnen wereld kan zich alleen in ons leven ontvouwen wanneer we trouw zijn aan onszelf, wanneer we ons eigen leven leiden, ons eigen lied zingen. We hebben allemaal onze eigen bestemming, onze eigen unieke manier van leven wat het meest kostbaar is. Voor sommigen kan het met liefde brood bakken zijn, voor anderen een schilderij maken. Jung zegt, “vindt de betekenis en maak van je betekenis je doel.” Het archetype van de toekomst bevat een heilige plaats, een tempel zonder muren waarin alles heilig is, waarin deze diepe betekenis geleefd kan worden, waar het heilige moment nu is. Op dat moment zijn we open voor het leven, voor het wonder van menszijn en het wonder van goddelijk zijn.

Het kind van de toekomst is een ruimte die ons de innerlijke vrijheid en de kracht geeft om de draad van ons eigen verhaal op te pakken en haar in ons leven te weven. Dan kunnen we de eenheid voelen die tot het Zelf behoort, verborgen in de oppervlakkige veelheid. We weten dat we deel van deze eenheid zijn en dat ons leven behoort tot het mysterie van het woord *Kun!* [Wees!]

Noten

INTRODUCTIE

1. “De Wereld,” *De Werken van Henry Vaughan*, ed. L.C. Martin.
2. *De Thirteen Principe Upanishads*, vert. R.E Hume
3. Llewellyn Vaughan-Lee, *The Bond with the Beloved*, p. 37-38
4. Zie Vaughan-Lee, *Working with Oneness*. (niet gepubl. vert. Teréz Stolze. ‘Eenheid, Werken met het geheim van Eenheid’.

1. HET LICHT VAN EENHEID

1. *Mandaka Upanishad* 2.2.10.11, *The Upanishads*, vert. Eknath Easwaran.
2. *The Secret of Secrets*, vert. Tosun Bayrak, p.xlvii
3. In de astrologie werd het voorbije tijdperk gesymboliseerd door twee vissen, en werd de scheiding tussen geest en materie benadrukt.
4. C.G. Jung, *Psychological Reflections*, p.39.

2. DE WERELD WAKKER MAKEN

1. “*Searching for the Dharma*,” door Hsu Yun.
2. Nizami, *The Story of Layla and Majnun*, vert. R.Gelpeke,p.195
3. Geciteerd. Door Al-Hasan Abdel_Kadere, *The Life, Personality and Writings of Al-Junayd*, p.90.
4. Geciteerd door Abdel-Kader, p.90. Voor een vollediger commentaar op de staat van *fanâ*, zie Vaughan-Lee, *De Cirkel van Liefde*, p.142-148
5. Ibn‘Arabî, vert. Willam Chittwick, *The Sufi Path of Knowledge*, p.364.

2. DE VERBINDING VAN HET LEVEN

1. *The Gift*, vert. Daniel Ladinski,p. 265.

2. Wing-tsit Chan, comp.en vert., *A Source Book in Chinese Philosophy*, Doctrine van de Gemiddelde, 22.
3. Tulku Urgyen Rinpoche, *Repeating the Words of the Buddha*, p.60.
4. "Saving the Indigenous Soul," *The Sun*, April 2001, nr. 304.
5. De Bijbel, *Hosea* 4:1-3.

3. REFECTIES VAN HET LICHT

1. Ibn'Arabî beschrijft deze dimensie waar de dingen hun essentie onthullen door hun licht: "Toen ik een tussenstationnetje binnenging, en de zelf openbaring zonder stralen op me viel, zag ik het bewust. Ik zag mezelf daardoor en ik zag alle dingen door mijzelf en door het licht dat de dingen in haar essentie draagt en dat aan hen door hun werkelijkheid gegeven worden, niet door enig licht van buitenaf." Geciteerd door William Chittick, *The Sufi Path of Knowledge*, p. 218.
2. In de Soefi traditie is Najm al-dîn Kubrâ (d. 1220) een van de meesters die over licht schrijft. Zie Henry Corbin, *The Man of Light in Iranian Sufism*.
3. Ibn'Arabî, geciteerd door Chittick, p. 215.
4. Irina Tweedie, *Daughter of Fire*, p. 523.
5. Zie Appendix.

5. KRACHTEN VAN DUISTERNIS

1. Corbin beschrijft dit als de "lumineuze nacht van bovenbewustzijn, de Goddelijke duisternis, de wolk van onbewustheid" (*The Man of Light*, p.7). hij verwijst naar de mystieke verhalen van Avicenna die dit beschrijft als de "de duisternis bij de toegangswegen van de *pool*" in tegenstelling tot "de duisternis die van de materie die in het verre Westen domineert. De laatste is de duisternis wier gedrag met betrekking tot licht door de natuurkunde wordt beschreven; dit zijn de krachten van duisternis die het licht vasthouden, haar doorgang belemmeren.... in oude Iranese termen *barzakh* (scherm, grens).Corbin, *The Man of Light*, p. 101.
2. Ibn'Arabî, geciteerd door William Chittick, *The Sufi Path of Knowledge*, p.196.

3. Ik heb hierover in de *Signs of God* uitgebreid geschreven, vooral p.93-105.
4. Geciteers door Timothy Freke en Peter Gandy, *Jesus and the Lost Goddess*, p.169.
5. De Gnostici associëren de Demiurg ook met het kwaad. Zie C.G. Jung, *Collective Works*, deel. 9ii, para.233. In Soefi symboliek behoort het licht tot de hemelse *pool*, het mystieke oosten, terwijl de duisternis in het verren westen van de materie regeert. (Zie de verhalen van Avicenna, Corbin, p. 101.)
6. C.G. Jung, *Collected Works*, deel. 11, par, 92.

6. VRIJHEID

1. Vert. R.H. Blyth, *Zen in English Literature and Oriental Classics*, p. 298.
1. Kees W. Bolle, ed., *The Bhagavadgita: Een Nieuwe Vertaling*, 5.24.
2. *The Gift*, vert. Daniel Ladinsky, p.28.

7. VREDE

1. Geciteerd door A. Devaraja Mudalier, *Day by Day with the Bhagavan*, p. 15.
2. Irina Tweedie, *Daughter of Fire*, p. 404.
3. De Bijbel, Johannes, 14:27.
4. *Midrash*, Exodus Rabbah (31:15), vert. H. Freedman en Maurice simon.

8. DE ENERGIE VAN MATERIE

1. *The Book of Secrets*, vert. Vanuit het Frans door Lyn Finegan.
2. William Chittick, *The Sufi Path of Knowledge*, p.154-5.
3. *Tao Te Ching*, vert. Gia-Fu Feng en Jane English, Fifty Nine.
4. Heisenberg's Onzekerheids Principe, "Hoe preciezer de positie bekend is, des te minder precies de impuls bekend is," verwijst naar dit gebeuren.

5. Zie Llewellyn Vaughan-Lee, *Working with Oneness*, hoofd.7, "Magie." (niet gepubl. vert. Teréz Stolze. 'Eenheid, Werken met het geheim van Eenheid')
6. Martin Prechtel, "Saving The Indigenous Soul," *The Sun*, april 2001.
7. Rumi, vert. Andrew Harvey, *The Mystic Vision*, p. 144.
8. Shabistari, *The Secret Rose Garden*, vert. Florence Lederer, p. 85.

9. NIET-ZIJN EN ZIJN

1. *The Sufi Path of Love*, William Chittick, p.23.
2. Dit is duidelijk in het verhaal van Mozes en Khidr in de Koran verteld (soera 18:61-83) Khidr's eerste actie was een gat in het schip waarin zij zouden reizen te boren, omdat, zoals Khidr uitlegde, "Het schip behoorde toe aan arme vissers. Ik vernielde het omdat als het naar zee gegaan zou zijn het gekaapt zou worden door een koning die iedere boot met geweld veroverde."
3. "Hij is waar hij niet is en hij is niet waar hij is." al-Junayd. Zie boven.p. 42.
4. Meester Hsu Yun, *Poems and Oxherding Series*.
5. Ibid.
6. Tao Te Ching, *A New Translation with Commentary*, Ellen M, Chen.
7. *Psychological Reflections*, p.14.
8. *Zen Flesh, Zen Bones*, ed Paul Reys,p. 186.
9. Ibid.

APPENDIX: THE ARCHETYPE OF THE NEW AGE

1. C.G. Jung, *Collected Works*, 12, par. 298.
2. C.G. Jung, *Collected Works*, 9i, par. 246n..
3. De Bijbel. *Openbaringen* 1:16.

Bibliografie

- Abdel-Kader, al Hassan, *The Life, Personality and writings of Al-Junayd*. London: Luzac & Company, 1976.
- Al-Jilânî. *The Secret of Secrets*. Vert. Tosun Bayrak. Cambridge: Islamic Texts Society, 1992
- Attâr, Farîd ud-Din. *The Book of Secret*. Vert. Lynn Finegan. Ongepubliceerd.
- Blyth, R.H. *Zen in English Literature and Oriental Classics*. Tokyo: The Hokuseido Press, 1942.
- Bolle, Kees W., ed *The Bhagavadgita: A New Translation*, Berkely: University of Californië Press, 1979.
- Chittick, William C. *The Sufi Path of Love*. Albany: State University of New York Press, 1983.
- Chittick, William C. *The Sufi Path of Knowledge*. Albany: State University of New York Press, 1989.
- Corbin, Henry. *The Man of Light in Iranian Sufism*. London: Shambala 1978.
- Easwaran, Eknath, vert. *The Upanishads*. Petaluma, Californië: Nilgiri Press, 1985.
- Freedman, H en Maurice Simon, vert. *Midrash*. New York: Soncino Press, 1983
- Freke, Timothy en Peter Gandy. *Jesus and the Lost Goddess*. New York: Random House, 2001
- Hafiz. *The gift*. Vert. Daniel Ladinsky, New York: Arkana, Penguin Group, 1999.
- Harvey, Andrew en Anne Baring. *The Mystic Vision*. Alresford: Godsfield Press, 1995.
- Holy Bible, King James Version.
- Holy Bible, Authorized Version.
- Holy Bible, Revised Standard Edition.
- Hsu Yun. *Six Poems by Hsu Yun*. www.hsuyun.org.
- _, *Poems on the Oxherding Series*. www.hsuyun.org.
- Hume, R.E., vert. *The Thirteen Principle Upanishads*. Oxford: Oxford University Press, 1931.
- Jung, C.G. *Collected Works*. London: Routledge & Kegan Paul.

- Jung, C.G. *Psychological Reflections*. London: Routledge & Kegan Paul, 1971.
- Lao-tsu. *Tao Te Ching*. Vert. Gia-Fu Feng en Jane English. Aldershot: Wildhood House Ltd, 1973.
- _, *Tao Te Ching, A New Translation with Commentary*. Vert. En ed. Ellen M. Chen. New York: Paragon House, 1989.
- Nizami. *The Story of Layla & Majnun*, Trans. R. Gelpke. London: Bruno Cassirer, 1966.
- Mudaliar, A. Devaraja. *Day by Day with Bhagavan*. Sri Ramana Maharshi, 1977.
- Reps, Paul, ed *Zen Flesh, Zen Bones*. Boston: Tuttle Publishing, 1957.
- Shabistari, *The Secret Rose Garden*, vert. Florence Lederer. Grand Rapids, Michigan: Phanes Press, 1987.
- Tulku Urgyen Rinpche, *Repeating Words of Buddha*. Katmandu: Rangjung Yeshe Publications, 1992.
- Tweedie, Irina. *Daughter of Fire: A Diary of a spiritual Training with a Sufi Master*, Nevada City: Blue Dolphin Publishing, 1986.
- Vaughan, Henry. *The works of Henry Vaughan*. Ed. L.C Martin. Oxford: Oxford University Press, 1914.
- Vaughan-Lee, Llewellyn. *The Bond with the Beloved*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 1993.
- _. *The Circle of Love*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 1999. (Ned. Vert. *De Cirkel van Liefde*. Uitg. Aambeeld, 1999.)
- _, *The Signs of God*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 2001
- _, *Working with Oneness*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 2002. (Ned. vert. Teréz Stolze. *Eenheid, Werken met het geheim van Eenheid*. Niet gepubliceerd.)
- Wing-tsit Chan, comp. en vert. *A Source Book in Chinese Philosophy*. Princeton: Princeton University Press, 1963.

OVER DE SCHRIJVER

Llewellyn Vaughan-Lee, Ph.D., is een Soefi leraar in de Naqshbandiyya-Mujaddidiyya Soefi Orde. Geboren in Londen in 1953 volgde hij het Naqshbandi Soefi pad sinds zijn negentiende. In 1991 verhuisde hij naar Noord Californië en werd de opvolger van Irina Tweedie, schrijfster van *Afgrond van vuur* en *Daughter of Fire*. De laatste tijd richt zijn schrijven en zijn lezingen zich op de spirituele verantwoordelijkheid in onze huidige overgangstijd, en het tevoorschijn komen van mondiaal bewustzijn van eenheid. Hij heeft zich ook gespecialiseerd op het gebied van werken met dromen, en integreert de oude Soefi gebruiken over dromen met de inzichten van moderne psychologie. Auteur van verschillende boeken op dit gebied, geeft Llewellyn op grote schaal lezingen door de Verenigde Staten, Canada en Europa.

OVER DE UITGEVER

The Golden Sufi Center is een religieuze non-profit organisatie met de doelstelling om de leringen van het Naqshbandi Soefipad toegankelijk te maken.

Voor meer informatie over de activiteiten van het Centrum en de lezingen van Llewellyn Vaughan-Lee kunt u contact opnemen met:

The Golden Sufi Center,
P.O. Box 428, Inverness,
California 94937-0428.

Tel: (415) 663-8773
Fax: (415) 663-9128
Email: goldensufi@aol.com
Website: <http://www.goldensufi.org>

Llewellyn Vaughan-Lee is verschenen bij Aambeeld.

'De Cirkel van Liefde' Het volgen van het verlangen om Thuis te komen brengt de reiziger in de Cirkel van Liefde.

Uitgegeven bij Aambeeld, Steyl, 2001, ISBN 90-805778-2-0

'De Gouden Draad' Door dromen te gebruiken om de innerlijke gebeurtenissen van de ziel te illustreren, beschrijft Vaughan-Lee de mysteriën van het pad in een heldere, eigentijdse taal die vooral voor de moderne zoeker een hulpmiddel zal zijn. Uitgegeven bij Aambeeld, 2002, ISBN 90-805778-4-7.

Informatie: email: alandi@alandi.nl

Privé uitgaven van Llewellyn Vaughan-Lee door Teréz Stolze:

'Het Verhaal van Moshkel Gosha'. Een Perzisch sprookje waarin de transformatie van een houtrooier beschreven wordt, gevolgd door een Jungiaanse analyse. 2004. ISBN 90-808586-2-5

'De Soefmeditatie van het hart'. "De meditatie van het hart" is een oefening die de mind en de emoties onderdompelt in de oceaan van de liefde. 2004, ISBN 90-808586-1-7

Niet gepubliceerde vertalingen van Llewellyn Vaughan-Lee door Teréz Stolze:

.. Het Pad van Liefde gaan. Vertaling van *Traveling the Path of Love*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 1995.

.. Eenheid, Werken met het geheim van Eenheid. Vertaling van *Working with Oneness*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 2002.

.. Het Licht van Eenheid. Vertaling van *Light of Oneness*. Californië: The Golden Sufi Center, 2003.

.. Spirituele Macht, hoe zij werkt. Vertaling van *Spiritual Power, how it works*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 2005.

.. Liefde is een Vuur. Vertaling van *Love is a Fire*. Inverness. Californië: The Golden Sufi Center, 2000.

Niet gepubliceerde vertaling *De Onbekende Zij*. (Oorspronkelijke titel: *The Unknown She*.) van Hilary Hart, uitgegeven door The Golden Sufi Center, Inverness, Californië, 2003.